

Conduct and How to Conduct by Billy Cole

ประพฤติของนักเทศน์

และ

วิธีปฏิบัติงาน

เขียนโดย

ศาสตราจารย์ วิลเลียม เอช. โคล์

เขียนโดย

ศาสตราจารย์ สุข พงศ์น้อย

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเทคอสต์แห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. คอนสีลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

สารบัญ

คำนำ	6
วิธีนำประชุม	
ระวีการศึกษา	9
วิธีนำเพลง	10
การประชุมนมัสการ	14
การศึกษาพระคริสตธรรม	16
การทำพิธีบัพติศมา	18
พิธีถวายเด็ก	22
ถือศีลมหาสนิท	24
พิธีล้างเท้า	27
อัญเชิญหรือคอยรับพระวิญญูณบริสุทธ์และพิธีบำบัดโรค	28
พิธีฝังศพ	33
ข้อพระคัมภีร์ที่เหมาะสมสำหรับอ่าน	34
สำหรับงานศพเด็ก	35
สำหรับงานศพเยาวชน	35
สำหรับงานศพหญิงที่รักพระเจ้า	35
สำหรับงานศพผู้ที่รักพระเจ้า	36
สำหรับงานศพข้าราชการ	36
ข้อพระธรรมที่เล่าโลมผู้ที่มีทุกข์	36
เพลงที่เหมาะสม	37
การมอบรางวัลลงดิน	38
พิธีสมรส	39
การทำบัญชี	39
วิธีเตรียมคำเทศนา	43
วิธีเรียกความสนใจ	46
วิธีพิสูจน์ข้ออ้าง	47
ควรพุดนานเท่าไร	48
จะบังคับเสียงอย่างไร	50
ผู้ช่วยเหลืองาน	51

ความประพฤติของนักเทศน์

ความไว้วางใจของท่านอยู่ที่ไหน	54
ขาดการรับรู้	57
ขาดความสังเกต	58
ขาดความคุ้นเคย	59
ข้อคิดบางอย่างเกี่ยวกับความประพฤติของนักเทศน์	61
การรู้จักเคารพบุคคลอื่น	61
การกะประมาณจำนวนผู้มาประชุม	62
การเลื่อนตำแหน่งหน้าที่	62
การพูดป้องกันตัวเอง	63
การรับตำแหน่งศิษยาภิบาล	63
การโฆษณา	64
การจัดชุมนุมพิเศษ	65
การรับเชิญไปเทศนาเป็นพิเศษ	65
การตำหนิ	65
การปิดประชุม	65
การอธิษฐานในที่ประชุม	65
การรักษาความลับ	66
การให้และการรับ	66
ทำตามประสงค์ของครอบครัว	66
การขายของ	66
การออกจากบ้าน	67
ความสุภาพอ่อนโยน	67
การกล่าวขอบคุณ	69
เป็นคนต้นคิดหรือขโมยความคิดของผู้อื่น	70
เมื่อถูกปรักปรำอย่างผิดๆ	72
การพูดแก้ตัว	73
การตอบจดหมายทางไปรษณีย์	74
การให้ความเคารพนับถือต่อผู้มีอำนาจ	76
การใช้หนี้	77
ปัญหาเรื่องศีลธรรมเกี่ยวกับเพศตรงกันข้าม	77

เกี่ยวกับวินัยของครอบครัว	78
เกี่ยวกับการเลี้ยงดูครอบครัว	79
คุณค่าของการจดบันทึกประจำวัน	80
ความสำคัญของการเข้าเฝ้าภาวนาต่อพระเจ้า	81
ข้อเตือนใจสำหรับหญิง	82

คำนำ

ในภาคแรกของบทเรียนเหล่านี้ เราอยากจะแนะนำท่านเกี่ยวกับระเบียบวาระ และศาสนพิธีที่เรามีการประชุมกัน ทางศาสนาคริสต์ เราอยากจะทำให้ข้อความเหล่านี้สั้นกระชับรัดกุมแต่ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงอย่างไรก็ตาม เราไม่มีความประสงค์ที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยพิศดารบทเรียนเหล่านี้ก็เป็นเรื่อง “ปกติ” ที่เราทำกันอยู่แล้วเป็นประจำแต่เราก็อยากจะย้ำหรือเน้นให้ท่านผู้นำ แต่ละคนรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่การงานของตน ฉะนั้น จึงสมควรที่ท่านจะต้องอธิษฐานและรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ท่านทำอะไรบ้าง ในการประชุมทุก ๆ ครั้งที่ท่านจัดขึ้น และทูลขอพระเจ้าเพื่อพระองค์จะได้ทรงบอกท่านว่าพระองค์จะให้ท่านทำอะไร จะมีบางครั้งที่ท่านกำลังนำประชุมอยู่ พระวิญญูณบริสุทธิ์จะนำท่านออกนอกกำหนดการ และแตกต่างจากระเบียบวาระที่ท่านทำอยู่ตาม “ปกติ” แต่ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ผู้นำจะต้องมีใจไว้ที่จะรับการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธิ์ว่าพระองค์กำลังนำท่านไปในทางใดแม้ในเรื่องปลีกย่อยพระวิญญูณบริสุทธิ์ก็ทรงนำท่านได้ หากจิตใจของท่านเตรียมพร้อมที่จะให้พระองค์นำ แต่อย่างไรก็ดีผู้นำการประชุมจะต้องมีระเบียบ และอยู่ในระเบียบ อัครสาวกเปาโล บอกไว้ว่า “*สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควรและให้เป็นระเบียบเรียบร้อย*” (๑ โครินโท ๑๔:๔๐)

ประการที่ ๒ เราอยากจะอภิปรายถึงสิ่งสำคัญที่สุด คือวินัย, สมบัติผู้ดีและมารยาทของผู้รับใช้พระเจ้า ครั้งหนึ่งที่บ้านของเรา ซึ่งมีความสุขสงบดีอยู่ แต่เกิดการทะเลาะวิวาทกันวุ่นวายเพราะสืบเนื่องมาจากเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่มีความสำคัญอะไรเลย แต่กลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ เรื่องที่เกิดวุ่นวายขึ้นไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับจิตใจ แต่เป็นเรื่องโลกีย์ เกี่ยวกับสิ่งของในโลกนี้ แต่ว่าการวิวาทบาดหมางได้กลายเป็นเรื่องใหญ่ ขยายตัวออกไปใหญ่โตและกว้างขวาง แต่อับราฮามเป็นคนฉลาด จึงจัดการระงับการ โกลาหลนั้นไว้ได้และพูดเตือนสติด้วยความเฉลียวฉลาดเยี่ยงนักปราชญ์ว่า “*เราเป็นญาติกัน*” (เยเนซิส ๑๓:๘)

มารมันจะจิตใจและพอใจมากถ้ามันจะ โน้มใจให้คนของพระเจ้าขัดใจกันและ แยกแยกกัน และหมางใจกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจผิดมักเป็นเครื่องมือที่มารมันใช้ให้เราหมางใจกันบ่อย ๆ อัครสาวกเปาโลบอกว่า “*จงให้อภัยกัน.....เกรงว่ามารมันจะฉวยโอกาส เพราะข้าพเจ้ารู้จักเล่ห์เหลี่ยมของมันดี*” (๒ โครินโท ๒:๑๑ มอเฟีท) บางครั้งคนงานของพระเจ้าสองคน (เช่นศิษยาภิบาลและนักเทศน์จร) มาทำงานร่วมกันแต่มารมันจะค่อย ๆ แอบเข้ามาทำให้ คนทั้งสองเกิดความระแวงใจหรือเริ่มเป็นศัตรูกันอยู่ภายในใจอย่างเงียบ ๆ อาจเป็นทั้งสองฝ่ายหรือฝ่ายเดียวก็ได้ ข้าพเจ้ายกตัวอย่างเล่าให้ท่านฟังก็ได้ว่า งานสำคัญ ๆ ของพระเจ้าเกือบจะต้องหยุดชะงัก หรือล้มเลิก เพราะการหมางใจระหว่างคนงานของพระเจ้า กระสุนดินดำและเวลาต้องใช้เวลาไปอย่างไรประโยชน์ในการ “ชิง” คนที่ไม่ใช่ศัตรูของพระกิตติคุณ เราควรจะต้องถือว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้าด้วยกันกับเรา

ผู้นำหรือ ศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งคริสตจักรใด ไม่ใช่ศัตรู แข่งขันกับ นักเทศน์จร หรือนักเทศน์ที่มาเยี่ยมคริสตจักรแต่ประการใด ควรจะนึกว่าเขากับเราเป็นเพื่อนร่วมงานทีมเดียวกัน แต่ทำหน้าที่คนละอย่าง ศิษยาภิบาลและนักเทศน์จรก็ต้องการความช่วยเหลือจากกันและกันเสมอ ถึงอย่างไรก็ตามเราไม่ควรมองข้าม ไปเสียทีเดียวว่าแต่ละท้องถิ่นมักจะมีคนงานของพระเจ้าที่สำคัญตนเองผิดไปว่าอะไร ๆ ที่ตัวมีอยู่นั้นก็พอแล้วคนอื่นไม่ต้องมาเกี่ยว ผู้คิดเช่นนั้นเป็นบุคคลประเภทหลอกตัวเอง ฉะนั้นเราจะต้องระมัดระวังตัวเราเองในขณะที่เราขมกเขม่นตั้งหน้าตั้งตาทำหน้าที่ของเราอยู่เราก็มักจะเข้าใจหรือ มองดูงาน ของคนอื่น ด้วย สายตาที่ไม่เป็นมิตรอย่าลืมนึกว่าคนงานของพระเจ้าทุกคน “*เป็นญาติกัน*” เราจำเป็นต้องทำงานคู่เคียงกันไป ต่างคนต่างก็มีหน้าที่ของตนทำ “*จงดูเถิด ซึ่งพวกที่นื่องอาศัยอยู่พร้อมเพรียงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันก็เป็นการดีและอยู่เย็นเป็นสุข มากเท่าใด*” บทเพลงสรรเสริญ ๑๓๖:๑

ข้าพเจ้าขออน้อมคำนับและมอบหนังสือเล่มนี้ให้แก่ท่านด้วยการอธิษฐานอย่างสุจริตใจ เพื่อท่านจะได้รับพระพรจากพระเจ้าและได้รับผลดีอย่างน่าชื่นใจ ในหน้าที่การงานของท่านข้าพเจ้าไม่สามารถเรียนให้ทราบได้ว่า ข้าพเจ้าได้ความคิดจนเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นเนื่องมาจากใคร หรือได้จากหนังสือเล่มใด หรือมาจากแม่กกาซินไหน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าทำคือเป็นผู้สังเกตดูกิจกรรมของผู้ร่วมงานทุก ๆ คน เนื่องจากการใช้ความสังเกตนี้เอง ข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความเหล่านี้ไว้เพื่อเป็นบทเรียนว่าข้าพเจ้า

เองก็บกร่องและงานที่คนอื่นทำนั้นควรปรับปรุงและแก้ไขให้ดีขึ้นอย่างไร เนื่องจากเหตุนี้เองข้อความที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นนี้บรรทัดหนึ่งอาจมาจากความจำจากบ้านของข้าพเจ้าที่อเมริกา เช่นจากประสบการณ์ของคุณพ่อคุณแม่ และข้อความอีกบรรทัดหนึ่งอาจเขียนขึ้นจากเหตุการณ์ที่ได้เห็นในเมืองไทยก็ได้ หรือเขียนขึ้นจากข้อคิดที่มาจากประเทศแคนาดาหรือจากประเทศฟิลิปปินส์ก็ได้ หรืออีกบรรทัดหนึ่งอาจมาจากข้อคิดที่ได้เห็นจากคาลิฟอเนียก็ได้ แต่อย่างไรก็ดีข้าพเจ้าอดที่จะขอบคุณผู้เขียนหนังสือและแม็กกาซีนหลายเล่ม โดยเฉพาะผู้เขียนหนังสือเพื่อนดาออสเฮอแรลด์ หนังสือนิตยสาร “พูลพิท “ และ “รีดเดอร์ไคยเอสท์ “ ข้าพเจ้าขอขอบคุณความคิดเห็นของท่านเหล่านี้อย่างจริงใจ.

วิลเลียม เอช. โคล์

วิธีปฏิบัติงาน

วิธีนำประมุขเรียนรวีวารศึกษา

ถ้าจะศึกษาเรื่องระวีวารศึกษาโดยละเอียดแล้ว ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านอ่านหนังสือ “Organizing For Action” ซึ่งมีนักเขียนชาวคณะสหคริสตจักรเพนเตคอสตอเมริกาหลายคนได้เขียนไว้ แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าจะเขียนเพียงย่อ ๆ จากวิธีการที่จะเริ่มต้นรายการรวีวารศึกษา

จำนวนของผู้มาประชุม และจำนวนครูที่จะสอน ผู้นำจะต้องคำนึงก่อนว่าจะแบ่งชั้นเรียนออกเป็นกี่ชั้นดี แต่หลักของการแบ่งชั้นเขาแบ่งตามชั้นอายุของนักเรียน คืออายุ ๒-๖ ปี พวกหนึ่ง อายุ ๗-๑๒ ปี อีกพวกหนึ่ง อายุ ๑๓-๑๘ ปี อีกพวกหนึ่ง อายุ ๑๙-๒๕ และอายุ ๒๕ ขึ้นไปอีกพวกหนึ่งถ้าแบ่งตามชั้นอายุเช่นนี้อย่างน้อยก็แบ่งได้ ๕ ชั้น และท่านมีครูผู้สอนห้าคน ซึ่งได้รับการอบรมจากศูนย์ฝึกคริสตธรรมของสหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทยแล้ว ท่านก็อาจจัดแบ่งสอนได้เป็นห้าชั้นเป็นอย่างน้อย แต่ถ้ามีครูมากกว่านี้ก็อาจแบ่งชั้นได้มากกว่านี้ตามกำลังคนทำงานที่มีอยู่

ถ้าจัดได้ แต่ละชั้นควรแยกเป็นห้องหรือคนละสถานที่แต่ถ้าสถานที่ไม่อำนวย ก็จำเป็นต้องใช้ห้องประชุมของโรงสวดห้องเดียวกัน แต่แบ่งแยกเป็นตอน ๆ โดยมีเครื่องมือเครื่องใช้แบ่งแยกเป็นชั้น ๆ เท่าที่จะจัดได้ ถ้าจะจัดแยกเล็ก ๆ ออกไปสอนยังสถานที่ใกล้เคียงกับโบสถ์ได้ก็ดีกว่าจะสอนปนกันในห้องเดียว ซึ่งมีเสียงรบกวนซึ่งกันและกัน

ครูแต่ละคนพึงจำไว้เสมอว่า จะต้องสอนนักเรียนด้วยภาษาที่นักเรียนพูด ตัวอย่างเช่นจะสอนเด็กอายุ ๖ ขวบ จะใช้ภาษาชนิดที่เด็กอายุ ๑๖ ขวบเข้าใจนั้นไม่ได้ ฉะนั้นครูจะต้องรู้จักภาษาหรือจะใช้ภาษาที่เหมาะสมกับนักเรียนที่ตนกำลังสอน

กำหนดเวลาสอนจะต้องกำหนดว่าเริ่มเมื่อใด และจะเลิกเมื่อไร ก่อนหรือหลังการสอนควรมีการประชุมกันเพื่อร้องเพลงและอธิษฐาน โดยมีผู้นำที่เลือกไว้แล้ว การแยกชั้นควรแยกกันไปเงียบ ๆ และเป็นระเบียบ และควรกำหนดเวลาว่าจะให้ครูประจำชั้นเลิกสอนเมื่อไร เป้าของครูผู้สอนก็คือที่จะนำเอาถ้อยคำของพระคริสตเจ้าไปสู่ดวงใจของนักเรียน และนำให้นักเรียนกลับใจมาเชื่อถือพระเยซู หลังจากที่นักเรียนกลับใจเชื่อพระเยซูแล้วเราจะต้องบรรจุพระคำรับสั่งของ พระเจ้าให้เปี่ยมล้นอยู่เสมอ (โปรดอ่านหนังสือเรื่อง พระเยซู บรมครู)

วิธีนำ เพลง

คุณสมบัติของผู้นำเพลงข้อแรกก็คือจะต้องร้องเพลงเป็นประการที่สองจะต้องสามารถตั้งต้นเพลงให้ถูกทำนองและขึ้นต้นเพลงด้วยระดับเสียงไม่สูงไม่ต่ำเกินไปด้วย ประการที่สามผู้นำเพลงจะต้องร้องเพลงเสียงดังพอที่คนอื่นจะได้ยินกันพอสมควร และคนฟังจะได้ร้องตามไปด้วย จากคุณสมบัติสามประการนี้แหละผู้นำจะร้องเพลงได้ และจะชำนาญมากขึ้นโดยการฝึกหัด

ก่อนอื่นผู้นำจะต้องเตรียมเพลงไว้ก่อนการประชุม การเตรียมนี้จะต้องเตรียมค้วนวนการอธิษฐานอย่างจริงจัง ประการแรกอธิษฐานเพื่อการประชุมโดยทั่ว ๆ ไป และเพื่อการสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า ประการที่สองในการอธิษฐานของท่านให้ทูลขอพระเจ้านำการเลือกเพลงที่เหมาะสมสำหรับการประชุมชนิดนั้น ๆ พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานด้วยใจรื้อนรน การร้องเพลงที่ดีในการประชุมของเรา ๆ ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะมองข้ามไปเสียไม่ได้ และคำสอนเกี่ยวกับการถวายเพลงแก่พระเจ้านี้ มีปรากฏในพระธรรมสดุดีบทที่สิบสอง และมีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “จากนิรันดร ถึง นิรันดร “ อธิบายไว้ในบทที่ ๒๒ ซึ่งผู้นำเพลงควรอ่าน

เป็นการเหมาะสมที่จะหัดเพลงที่จะร้องนั้นสักหนึ่งหรือสองหนก่อนประชุมนมัสการพระเจ้า แล้วท่านจะแน่ใจว่าท่านกำลังร้องเนื้อเพลงว่าอะไร และร้องเพลงด้วยระดับเสียงอะไร ฯลฯ จะเป็นการดีมากหากจะจำเนื้อเพลงนั้นให้ขึ้นใจอย่างน้อยก็

ควรจำข้อร้องรับของเพลงนั้น ๆ ได้จะมีมาก เมื่อผู้นำจำเนื้อร้องได้ก็ไม่ต้องมองหนังสือแต่ตามคู่มือที่ประชุมว่าจะเคลื่อนไหวไปทางใด

วิธีร้องเพลงนั้นขึ้นอยู่กับความหมายของเนื้อร้องทำนองเพลง และจุดประสงค์ของเพลง เช่น ไม่ควรร้องเพลง “เชื่อเถื่อนนั้น” (เพลงชีวิตคริสเตียน บท ๑๓๘) วิธีเดียวกับกับเพลง “เชิญท่านผู้ที่เชื่อใจ” (บทที่ ๔๕) เพลง “เชื่อเถื่อนนั้น” เป็นเพลงสำหรับสงบใจอธิษฐาน ฉะนั้นเพลงนี้ควรร้องแผ่วเบา ซ้ำ ๆ และใช้ความคิด บางที่อาจหลับตาหรือเพลงนี้และชูมือขึ้นด้วยความสมัครใจ ถ้าอยากร้องเพลง “เชิญท่านผู้ที่เชื่อใจ” ชื่อเป็นเพลงแสดงความปิติยินดี ก็ควรร้องด้วยจังหวะเร็วและร้อนแรง ท่านคงเห็นแล้วว่าเนื้อความของเพลงจะถูกทำลายความหมาย หากท่านร้องเพลงผิดจังหวะและผิดวิธีดังที่กล่าวมาแล้ว ผู้นำเพลงควรแนะนำให้ที่ประชุมทราบว่าจะร้องเพลงวิธีใด ผู้นำเพลงคนสำคัญของบิลลีเกรแฮม ชื่อคลิฟ แบโร ไม่เคยลืมถ้อยคำที่ลุงของเขาบอกว่า “ท่านจะเชิญชวนประชาชนให้ร้องเพลงด้วยการชูตะคอกเขานั้นไม่ได้เลย” ฉะนั้นเมื่อเราสอนคนให้ร้องเพลงเราก็ควรระลึกถึงข้อนี้ด้วยอีกอย่างหนึ่ง ถ้าท่านอยากอธิบายเนื้อความของเพลงท่านก็อธิบายเพียงสั้น ๆ อย่าให้ยึดเยื้อคนจะรำคาญ

โปรดจำไว้ว่าไม่มีความจำเป็นอย่างไร ๆ เลยที่จะต้องให้หัวหน้าคณะธรรมกิจหรือศิษยาภิบาลเป็นคนนำเพลง ใครก็ได้อาจเป็นผู้นำเพลง ใครก็ได้อาจเป็นผู้นำหากว่าคนนั้นเป็นคนร้องเพลงเก่ง และรู้จักวิธีนำเพลง แต่แต่ละผู้นำเพลงควรเป็นคริสเตียนที่ดีด้วย จึงสมควรเลือกเป็นผู้นำเพลงและความจริงผู้นำเพลงนั้นไม่จำเป็นจะต้องเคยเป็น นักศึกษาของโรงเรียนพระคัมภีร์ของสหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย แต่ถ้าเคยเป็นนักศึกษาก็จะยิ่งดี

ผู้นำเพลงควรนำเพลงใหม่ ๆ ที่ตนร้องได้อย่างชำนาญแล้วมาฝึกหัดให้ที่ประชุมร้องเพลงใหม่นั้นด้วย ทั้งนี้ให้เลือกเวลาที่เหมาะสม จะดีกว่ามากถ้าตั้งเวลาไว้ฝึกหัดใหม่ ๆ แทนที่จะหัดร้องในเวลาสอนรวีวารศึกษา หรือเวลาประชุมนมัสการ

เพลงใหม่ ๆ จะร้องไม่ได้ดี ถ้าหากขึ้นมาร้องเวลาประชุมนมัสการ และผลเสียที่ได้รับจะกระทบกระเทือนถึงการนมัสการด้วย ซึ่งข้อนี้บางคนไม่ได้นึกถึง เพลงใหม่อาจร้องเดี่ยว ครั้งแรก หรือครั้งที่สอง การร้องข้อร้องรับซ้ำ ๆ หลายหนอาจจะได้ผลดีกว่าการร้องทุกข้อให้จบในครั้งเดียว

สำหรับคริสตจักรใหญ่ ๆ ที่มีคณะนักร้อง หัวหน้าคณะนักร้องควรได้ฝึกหัดให้คณะของตนร้องประสานเสียงหลาย ๆ เสียงด้วย จะเพิ่มความไพเราะมากขึ้น คณะนักร้องจะช่วยให้คริสตจักรมีรสชาติขึ้นมาก ถ้าหากว่าคณะนักร้องจะอยู่ภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ

อีรา ดิ. แชนกี ซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้คริสตจักรทั้งหลายนิยมการร้องเพลงแก่พระกิตติคุณร่วมกับ ดิ. แอล. มูดี เป็นเวลาสามสิบปี บอกไว้สั้น ๆ ดังนี้ .-

“ ข้าพเจ้าจะโน้มน้าวใจของผู้ร่วมชุมนุมให้ร้องเพลงได้อย่างดี โดยมีคณะนักร้องหมู่ใหญ่ซึ่งร้องเพลงออกมาจากหัวใจและผู้นำผลที่เป็นคริสเตียน คนเหล่านี้ไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นนักร้องอาชีพก็ได้ แต่ถ้าเป็นก็ยิ่งดีกว่า ผู้ที่สมัครเป็นนักร้องเพลงจะมาร้องเพลงด้วยความสมัครใจไม่มีใครให้ค่าจ้างรางวัลในการสรรเสริญพระเจ้า (แต่ผู้อำนวยการฝึกซ้อมเพลงจะได้รับค่าจ้างตามสมควร เพราะเสียเวลาทำมาหากินในการฝึกสอนและเตรียมการฝึก)”

เขาพูดเสริมต่อไปว่า “นักเทศน์ควรสนับสนุนและร้องเพลงกับที่ประชุมด้วย ไม่ใช่ใช้เวลาเตรียมคำเทศน์ขณะ ที่คนอื่นร้องเพลง หมู่คณะร้องเพลงควรจัดให้นั่งอยู่ข้างหน้าของที่ประชุมใกล้ ๆ กับที่นั่งของศิษยาภิบาล เมื่อร้องเพลงเสร็จแล้วคณะร้องเพลงควรจะสนใจต่อถ้อยคำที่นักเทศน์จะเทศนา และไม่เคลื่อนย้ายที่นั่งขณะที่นักเทศน์กำลังเทศนา “เสียงของเครื่องดนตรีไม่ควรกลบเสียงของคนร้องเพลง ถ้าหากมีแต่ผู้คริสเตียนมาประชุมเท่านั้น ข้าพเจ้าจะจัดให้มีนักร้องเพลงเป็นหมู่แล้วข้าพเจ้าจะเทศนาพระกิตติคุณของพระเจ้า และคาดว่าจะมีนักร้องเพลงที่เป็นชายบางคนกลับมาเชื่อถือพระเยซู ”

เมื่อถึงเวลานมัสการ-สรรเสริญพระเจ้า ข้าพเจ้าจะร่วมร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยกันกับคนอื่น ๆ อย่างสิ้นสุดหัวใจแต่ถ้าข้าพเจ้าประสงค์จะเทศนาแก่ท่านด้วย บทเพลงสักบทหนึ่งข้าพเจ้าจะขอเชิญชวนให้ท่านฟังข้าพเจ้าร้องเพลงเดี่ยว หากใครถามข้าพเจ้าว่าทำให้คนได้ยินข่าวประเสริฐอย่างไร ? ข้าพเจ้าจะตอบว่าให้เขาฟังข่าวประเสริฐด้วยการให้เขาฟังเพลง การร้อง

เพลงด้วยจิตใจและ เราร้อนด้วยความรักของพระเจ้าเป็นความจำเป็นสำหรับคริสตจักรทุก ๆ แห่ง และแน่นอนข้าพเจ้าก็ต้องการฟังคำเทศนาที่ดีขึ้นเป็นลำดับด้วย (คัดจากหนังสือ “The Gospel Awakening” พิมพ์โดย L.T. Palmer เมื่อ ค.ศ ๑๘๗๕)

ถ้าคริสตจักรของท่านมีเปียโน และมีนักเปียโนที่ดีก็นับว่าโชคดีมาก จงใช้สิ่งเหล่านั้นให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นักเปียโนก็มีฐานะเหมือน ๆ กับนักร้องเพลง กล่าวคือควรจะเป็นสาวกที่สัตย์ซื่อของพระเยซู แม้ว่าท่านคงจะไม่มีเปียโนและออร์แกนเสมอไป หีบเพลงชักหรือที่เรียกว่าแอ็คคอร์ดเดียนก็นับว่าใช้ประโยชน์แทนกันได้อย่างดี หรือเครื่องดนตรีอย่างหนึ่งอย่างใดก็ใช้ได้ หรือหากว่าท่านไม่มีเครื่องดนตรีอย่างใด ๆ เลยก็ยังนมัสการพระเจ้าได้เหมือนกัน เพราะท่านอาจร้องเพลงนมัสการพระเจ้าจากหัวใจและร้องเพลงสดุดีพระเจ้าด้วยสิ้นสุดหัวใจ ก็นับว่าเลิศที่สุดแล้ว “ จงให้พระคำรัสของพระคริสต์ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลายบริบูรณ์ด้วยปัญญา สั่งสอนและเตือนสติซึ่งกันและกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญ คือการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยพระกรุณาคุณในใจของท่านทั้งหลาย ” (โกลโลซาย ๓:๑๖) อย่างไรก็ตาม หากท่านมีเครื่องดนตรีชนิดใด ๆ ก็จงให้ผู้เล่นดนตรีฝึกหัดเล่นจนชำนาญเสียก่อน มิฉะนั้นเครื่องดนตรีอาจเป็นเครื่องเกะกะกีดขวางมากกว่าช่วยการนมัสการ

เราได้กล่าวถึงการร้องเพลงเดี่ยวและการร้องของคณะนักร้องซึ่งมีคนร้องจำนวนมากมาบ้างแล้ว ระหว่างกลางนักร้องทั้งสองอย่างที่กล่าวมานี้ เราอาจจะจัดให้มีนักร้องคู่หรือสามคน สีคน ห้าคน หรือหกเจ็ดคน ร้องประสานเสียงอีกก็ได้ โดยจัดให้ภรรยาร้องคู่กับสามี หรือให้ทั้งครอบครัวร้องด้วยกันหรือเพื่อนบ้านใกล้เคียงร้องด้วยกันห้าหกเจ็ดคน ถ้าจะให้ได้ดีก็ควรจะต้องเลือกผู้ที่เสียงสามารถเข้ากันได้เป็นอย่างดี การได้เสียงต่าง ๆ ประสานกันจะช่วยให้ได้เพลงที่ไพเราะแปลกหู แปลกวิธีเป็นที่น่าสนใจและน่าฟังอย่างยิ่ง

การประชุมนมัสการ

การประชุมนมัสการกิจทุก ๆ ชนิดควรเริ่มต้นด้วยการอธิษฐานฉะนั้นการประชุมเพื่อนนมัสการพระเจ้าก็ควรจะต้องเริ่มต้นด้วยการให้ผู้มาประชุมรวมใจกันอธิษฐานด้วย เมื่อเสร็จการอธิษฐานแล้วก็ติดตามด้วยการร้องเพลง ท่านจะนำเพลงเองหรือจะให้ผู้อื่นนำร้องเพลงก็สุดแต่ท่าน แต่ท่านซึ่งเป็นผู้นำคริสตจักร ท่านก็ควรสนใจกับการนมัสการทุก ๆ อย่าง รวมทั้งการร้องเพลงด้วย และเมื่อร้องเพลงจบแล้วจะเป็นการดีถ้าจะเชิญให้ที่ประชุมยืนขึ้นร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และนมัสการพระเจ้าด้วยการยกมือขึ้น (สดุดี ๑๔๑:๒ และ ๑ โทมัส ๒:๘)

เมื่อได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้วก็ควรเปิดโอกาสให้ผู้มาประชุมขอให้อธิษฐานเพื่อสิ่งที่เขาจำเป็นและต้องการอธิษฐานพร้อม ๆ กันหลาย ๆ คนก็ดี หรือให้มีคนหนึ่งเป็นผู้นำการอธิษฐานคนเดียวก็ดีเหมือนกัน โดยมากในคริสตจักรเพนเตคอสทอลอธิษฐานรวมใจด้วยการออกเสียงดังพร้อม ๆ กัน ตอนที่สำคัญที่สุดของการนมัสการพระเจ้าก็คือเปิดโอกาสให้คริสตสมาชิกสามัญบอกกล่าวเล่าเรื่องเป็นพยานว่าพระเยซูได้ทรงกระทำอะไรในชีวิตของเขาบ้าง แต่ระวังอย่าให้มีการกล่าวคำสั่งสอนหรือตำหนิผู้อื่น เพราะเวลานี้เป็นเวลาสมควรสรรเสริญสดุดีถวายพระเกียรติคุณ ชมพระบารมีแห่งพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า แล้วมีการร้องเพลงสั้น ๆ หรือมีเพลงพิเศษติดตามมาสลับกันไปจะทำให้การประชุมออกผลมากขึ้น แล้วจึงเสนอให้ที่ประชุมรู้จักตัวผู้ที่จะมาเทศนาอันคับต้อไป การร้องเพลงรวมทั้งการเป็นพยานก่อนเทศนาไม่ควรนานเกินกว่าสี่สิบห้านาทีหรือหนึ่งชั่วโมงเป็นมากที่สุด เว้นแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำจริง ๆ จึงปฏิบัติให้แตกต่างออกไปจากระเบียบที่กำหนดไว้

ถ้าจะมีการประกาศหรือแจ้งความใด ๆ ให้ที่ประชุมทราบก็ควรจะทำในตอนนี่ คือหลังจากอธิษฐานเพื่อสิ่งที่มีผู้ขอให้อธิษฐาน

เวลาหลังการเทศนานับว่าเป็นเวลาที่สำคัญอย่างยิ่งตอนหนึ่งมีบ่อยครั้งที่เวลาหลังการเทศนานี้จะบอกให้เราทราบได้ว่าการประชุมนมัสการของเราบรรลุผลสมปรารถนาหรือไม่ เราอาจจะเปรียบเทียบการประชุมของเรากับการขายของเช่นการขายบ้าน สมมุติว่าผู้เป็นเจ้าของจะอธิบายถึงคุณประโยชน์ของการซื้อบ้านหลังนั้นให้แก่ผู้ที่ต้องการจะซื้อฟังและแล้วก่อนที่เจ้าของบ้านจะ

ทราบว่าคุณผู้ซื้อพร้อมที่จะซื้อหรือมีความข้องใจอะไรอยู่บ้าง ผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ละการสนทนาลงเฉย ๆ และเดินจากไปคือ ๆ เรา ก็พอจะเห็นได้ชัดว่า เขาเป็นคนขายของที่ดีหรือไม่ เช่นเดียวกันหากเราปิดประชุมทันทีที่เลิกการสนทนา เรา ก็จะเป็นเหมือนกับ เจ้าของบ้านคนนั้น การร้องเพลงก็ดี การกล่าวคำพยานก็ดี หรือการเทศนาที่ก็ได้มีส่วนกระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดความสนใจขึ้นบ้างแล้ว บางทีคนที่ป่วยก็เกิดความเชื่อในการหายโรคหรืออาจมีบางคนพร้อมที่จะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และอาจมีบางคน อยากจะรู้เรื่องของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และอาจจะมีบางคนที่ยากกลับใจ และต้องการคำแนะนำจากท่านคงพอจะมองเห็นแล้วว่า ความสนใจทั้งหลายเหล่านี้จะศูนย์เสียไปเปล่า ๆ หากเราไม่รีบรคน้ำพรวนดินเสียโดยทันทีทันใด

เป็นการดีที่ผู้ซื้อจะมีห้องพิเศษให้คนที่สนใจเหล่านี้เข้าไปรอรับการอธิษฐานถึงอย่างไรก็ดี ห้องพิเศษก็ไม่ใช่ว่า สิ่งจำเป็นที่สุด ถ้าท่านมีห้องก็ให้เชิญคนเหล่านี้ให้เข้าในห้อง ก่อนปิดประชุม ถ้าท่านไม่มีห้องก็ให้เชิญผู้ที่สนใจเหล่านี้คอยอยู่ หลังการประชุม คนที่ไม่คอยอยู่เพื่อจะรออธิษฐานก็ไม่ควรจะเกาะกอดกันให้เป็นการรบกวน

เมื่อให้คนที่มีความต้องการเป็นพิเศษเหล่านี้มารวมพร้อมกันแล้ว ก็ให้ท่านได้ถามถึงสิ่งที่เขาแต่ละคนต้องการที่จะ ให้อธิษฐานเพื่อ นับจากเวลานั้นเป็นต้นไป จึงปล่อยให้พระวิญญาณทรงนำกระทำการตอบแก่ความต้องการของเขาเหล่านั้น.

วิธีนำประชุมการศึกษาพระคริสตธรรมกลางสัปดาห์

ตามปกติผู้มาประชุมกลางสัปดาห์จะมีจำนวนน้อย และเพราะเหตุนี้เอง การเตรียมสำหรับการประชุมชนิดนี้ มัก หละหลวมและปราศจากการเอาใจใส่ รวมทั้งการเทศนาสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า และการประชุมก็มีระเบียบไม่รัดกุมพอเรื่อง นี้เป็นความคิดที่น่าเศร้าใจมาก เพราะความจริงแล้วการประชุมชนิดนี้เป็นการประชุมที่สำคัญมากสำหรับคริสเตียนเปาโลได้เขียน จดหมายถึงติโมธีชื่อว่า “จงศึกษาเพื่อสำแดงตนเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย เป็นคนที่สอนพระคำแห่งความ จริงนั้นอย่างถูกต้อง “ (๒ ทิโมธี ๒: ๑๕ King James) เราคงไม่มีการเน้นจนเกินไปที่จะให้คริสเตียนทุกคนเห็นความสำคัญ ในการอัญเชิญพระวจนะของพระเจ้าให้ประทับอยู่ในใจของตน คาวิต นักแต่งเพลงสวดได้พูดไว้ว่าดังนี้ “พระคำรัสของพระองค์ นั้นข้าพเจ้าได้จดจำไว้ในใจ เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กระทำผิดต่อพระองค์” สดุดี ๑๑๙:๑๑ ข้อนี้แหละเป็นความหวังของผู้เชื่อพระเจ้าที่ อาศัยอยู่ในโลกซึ่งเต็มไปด้วยเสียงน่านาชนิดคั่งก้องกังวาน การชุมนุมศึกษา พระวจนะของพระเจ้าเป็นโอกาสที่ผู้รับใช้พระเจ้าจะ ได้เอาพระธรรมโอวาทของพระองค์บรรจุเข้าไปในดวงใจของผู้เชื่อ

ควรให้ทุกคนในที่ประชุมใช้เวลาอธิษฐานให้มากก่อนลงมือศึกษาพระธรรมคัมภีร์และติดตามด้วยเพลงดีสักสอง สามเพลงขณะที่อธิษฐานและมีเพลงร้องสลับกันไปอยู่ นั้น มีบ่อยครั้งที่หลายคนได้รับพระพรจากพระเจ้า ถ้ามีคนขอให้อธิษฐาน เพื่อที่จะเป็นการดีหากทุกคนจะร่วมกันอธิษฐานเพื่อคนนั้น ๆ การทำเช่นนี้จะทำให้เกิดประโยชน์ทางใจแก่ผู้มาประชุมด้วยกันเป็น รายตัว เพราะจะทำให้ทุกคนรู้สึกถึงความจำเป็นและความต้องการของเขานั้นเป็นเรื่องที่คริสเตียนทุกคนถือว่าสำคัญ ตามปกติการ เทศนาสำหรับการประชุมมัสการนั้นไม่ควรเกินสามสิบนาทีถึงสี่สิบห้า นาที เพราะว่ามีคนที่ไม่เคยมาร่วมชุมนุมกับเราเลยฟังอยู่ ด้วย เขาไม่คุ้นกับการนั่งฟังนาน ๆ อย่างไรก็ตามการประชุมศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ในเวลากลางคืน ผู้นำประชุมอาจสอน ลึกซึ่งลงไปอีกเกี่ยวข้องกับข้อพระธรรมของพระเจ้า และการทำเช่นนี้จะต้องใช้เวลามากขึ้น ตามปกติศาสนาจารย์ที่มีความชำนาญ จะใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงนั้นก็ดูเหมาะสมแล้ว ถ้าใช้เวลามากกว่านั้นก็จะเป็นการหนักเกินไปแก่คนที่ต้องทำงานหนักในวันรุ่งขึ้น และตลอดวันเขาก็ทำงานหนักมาแล้ว โปรดจำไว้ว่าคำเทศนาที่ดีหรือการศึกษาพระคริสตธรรมที่ดี ไม่จำเป็นจะต้องทำให้คนรู้สึก ประทับใจอยู่ตลอดชีวิตไม่รู้จักลืมด้วยการพูดนานจนไม่รู้จักจบ

เป็นการเหมาะสมมากถ้าหากผู้สอนจะยืนอยู่ชิดผู้ฟัง และยืนอยู่ในระดับเดียวกับผู้ฟัง (คือออกมาจากเวทีในขณะที่ กำลังทำการสอน) คนฟังจะได้มีโอกาสที่จะถามหรือพูดได้อย่างเต็มที่และควรจะให้ผู้ฟังมีสมุดจดเรื่องราวที่เรียนไว้เพื่อกันลืม

หากมีใครอยากอธิษฐานเพื่อความลึกซึ้งในใจมากขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อสิ่งใดผู้นำควรเปิด โอกาสให้เขาอธิษฐานใน เวลาปิดการประชุมสั่งสอน เวลาที่ผู้เรียนอยู่นั้นอาจมีข้อความที่สทิดใจหรือข้อจับใจเราไปประการใด หาก

เราปล่อยโอกาสอันงามนี้ให้ผ่านไปก็จะทำให้น้ำหนักคำสั่งสอนนั้นเบาไป และไม่เกิดประโยชน์อันใดมากนักแก่ผู้ฟัง ฉะนั้นจึงเปิดเวลาให้เมล็ดพืชของพระเจ้าได้มีโอกาสถูกรคน้ำ พรวนดินในจิตใจของผู้ฟัง เหมือน ๆ กับการประชุมที่ดีทั่ว ๆ ไป กล่าวคือต้องรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยเสมอ

วิธีนำประชุมการทำพิธีบัพติศมา

ขณะที่ผู้ปกครองและสมาชิกที่จะรับพิธีบัพติศมากำลังแต่งกายอยู่ (หากมีบัพติศมาในคริสตจักร) ผู้นำเพลงควรรำนำให้ที่ประชุมร้องเพลงในบทเพลงที่เหมาะสมกับพิธีบัพติศมา (เช่น เพลง “พระโลหิตพิเศษของพระเยซูหรือเพลงเกี่ยวกับการไถ่ให้รอดบาป) วาระที่เหมาะสมสำหรับพิธีนี้คือภายหลังการอธิษฐาน หรือประกาศแจ้งความและมีการร้องเพลงตามมาอีกหลังจากนั้น และควรทำพิธีบัพติศมาก่อนการเทศนา

เมื่อผู้ปกครองและคริสตสมาชิกใหม่จะออกมาจากห้องเข้าสู่บัพติศมา คนเหล่านั้นควรอยู่จนกว่าที่ประชุมจะร้องเพลงถึงตอนที่สะดวกในการที่จะหยุด ในวาระนี้ผู้นำเพลงจะหยุดร้องเพลง เพื่อเป็นพยานในการประกอบพิธีบัพติศมาด้วยความเคารพ

เป็นการสะดวกและรวดเร็วที่จะให้ผู้ปกครองสองคนเป็นผู้ให้บัพติศมาโดยอยู่คนละข้างของผู้เข้ารับ ใช้มือข้างหนึ่งของผู้ทำพิธีบัพติศมาวางบนศีรษะผู้รับพิธี และมีมืออีกข้างยกขึ้นข้างหน้าชูขึ้นถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า ผู้ทำพิธีจะอธิษฐานสำหรับผู้รับพิธีบัพติศมา ขอพระพรจากพระเจ้าให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าผู้นั้นยังไม่ได้รับ ให้ผู้ที่รับบัพติศมาใช้มือซ้ายกุมขมุกของตนไว้ แล้วให้เอามือขวาวางลงบนมือซ้ายอีกทีหนึ่งผู้ประกอบพิธีจึงเอามือซ้ายของตนวางเหนือมือทั้งสองของผู้รับแล้วใช้มือขวาจับเสื่อด้านหลังของผู้รับตรงกลางหลังพอดี จับให้แน่น แล้วให้ผู้ปกครองอีกคนหนึ่งซึ่งช่วยยืนอยู่อีกด้านหนึ่งของผู้รับ วางมือซ้ายซ้อนมือขวาและเอามือขวาวางซ้อนมือซ้ายของผู้ปกครองคนแรก การกระทำเช่นนี้มีผลดีหลายประการด้วยกัน แต่จะกล่าวไว้แต่เพียงสามสิ่ง

- ๑) ผู้รับพิธีบัพติศมาจะมีโอกาสหายใจทางปาก จนพร้อมที่จะลงจุ่มน้ำ
- ๒) ผู้รับอยู่ในลักษณะที่ไม่อาจจะเอามือไขว่คว้าเพื่อจะจับขอบบ่อหรือสิ่งใด ๆ ได้
- ๓) ผู้รับบัพติศมาสามารถใช้นิ้วมือและฝ่ามืออุดขมุกและปิดปากของตน และจะไม่สำลักน้ำ เมื่อตัวอยู่ใต้น้ำ

เมื่ออยู่ในท่าเตรียมพร้อมที่จะจุ่มน้ำแล้วให้ผู้ประกอบพิธีบัพติศมาพูดว่า “ นาย.....หรือนาง..... หรือ นางสาว.....ท่านได้ประกาศความเชื่อของท่านด้วยใจสมัครว่าจะเข้ามีส่วนร่วมในความตาย, การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระองค์เจ้า ” ทันทีที่พูดจบให้ดึงร่างของผู้รับบัพติศมาลงใต้น้ำ และรับทำให้ร่างขึ้นเหนือผิวน้ำทันที (ให้ผู้ทำพิธีระวางให้มีช่องว่างเหลืออยู่ระหว่างขอบบ่อซึ่งทำพิธีกับร่างของผู้รับบัพติศมา ให้มีระยะพอสมควรอย่าให้ศีรษะผู้รับพิธีกระทบขอบบ่อที่ทำพิธี) ทันทีที่ร่างพ้นจากน้ำให้ผู้ทำพิธีช่วยคนนั้นขอบพระคุณพระเจ้า และที่ประชุมก็กล่าวคำขอบพระคุณพระเจ้าด้วยโดยพร้อมเพรียงกัน มีบ่อยครั้งผู้รับบัพติศมาจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีในขณะที่ยังยืนอยู่ในน้ำ อย่ารีบร้อนในการทำพิธีเช่นนี้เพราะหลายคนควรจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันที แต่เพราะความพลั้งพลาดและการทำพิธีรวดเร็วเกินไปจึงไม่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทำให้อาณัติแห่งชีวิตคริสเตียนเปลี่ยนแปลงไปมากกว่าเท่าที่ควรเป็น ให้มีคนช่วยพยุงร่างของผู้รับบัพติศมาเมื่อขึ้นมาจากบ่อเพราะเท้ายังเปียกน้ำอาจล้มลงได้ง่าย ๆ

ในขณะที่กำลังเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่ ให้ผู้นำเพลงเข้ามานำเพลงแก่ที่ประชุมหรือจะมีเพลงพิเศษร้องก็ยิ่งดีเมื่อได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายเสร็จแล้ว ให้ผู้รับบัพติศมาใหม่มายืนข้างหน้าที่ประชุมแล้วให้เซ็นชื่อลงในสมุดผู้รับบัพติศมาของคริสตจักร และเป็นพยานให้คนอื่นเห็น โดยเปิดเผย ศิษยาภิบาลหรือผู้ปกครองคริสตจักรควรกล่าวต้อนรับอย่างอบอุ่นและหนุนใจให้เขาดำเนินชีวิตคริสเตียนต่อไปกับพระเจ้าตลอดชีวิตของเขา จงเป็นผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า และเป็นคนงานของพระเจ้าอย่างเข้มแข็ง

แล้วการประชุมมนัสการพระเจ้าตามปกติก็ดำเนินต่อไปการประชุมมนัสการเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุด ที่จะให้มีการรับบัพติ
สมา แจกผู้มาเยี่ยมจะเห็นความสำคัญของการประชุมและเห็นว่าเป็นการประชุมที่น่าสนใจมาก

สมมุติว่าไม่มีบัพติสมา ก็ให้ที่ประชุมทั้งหมดมาพร้อมกันที่คริสตจักรแล้วพากันไปที่แม่น้ำร้องเพลงขณะที่เดินไป
ให้เดินเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นแถวเป็นแนวโดยไม่คิดขวางทางจราจร ถ้าเด็ก ๆ ร้องเพลงดังเกินไป หรือหัวเราะเสียงเอะอะ
เถียวจ้าว คนข้าง ๆ ที่เดินผ่านไปเขาจะรู้สึกไม่พอใจเพราะหนวกหู

เมื่อมาถึงแม่น้ำแล้วผู้ชำนาญการว่ายน้ำควรจะขังคว้าน้ำลึกหรือตื้นเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีอันตรายจะได้ไม่ต้องมีใครห
จมน้ำไป การป้องกันก็ดีกว่าแก้ ให้ผู้ที่ทำพิธีเดินลงไปแม่น้ำลึกเพียงแค่สะโพก และให้ผู้รับบัพติสมาทุกคนหันหลังให้กระแสน
ที่ไหลลงมา อย่าหันหน้าทวนน้ำเพราะจะเกิดอันตรายหากกระแสน้ำไหลเชี่ยว ถ้าหากมีใครสักคนหนึ่งเกิดจมน้ำตายระหว่างทำพิธี
ติสมาแล้วไซ้ร้ คงจะทำความเสียหายมาให้แก่คริสตจักรอย่างมากมาย และทำให้พระเยซูต้องขายพระพักตร์อย่างยิ่ง เพื่อความ
ปลอดภัย จึงใช้สองคนช่วยกันทำพิธีบัพติสมาในแม่น้ำ หากแม่น้ำตื้นเกินไปไม่ถึงระดับสะโพก ก็ให้ผู้รับพิธีบัพติสมานั่งลง
แม่น้ำแล้วนอนเหยียดลงจนร่างจมน้ำ

เวลาทำพิธีบัพติสมาในน้ำให้คริสตสมาชิกพยายามอยู่ใกล้ที่สุดและช่วยกันร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า แล้วให้ผู้ทำพิธี
อธิษฐาน แล้วพิธีก็ดำเนินต่อไปเหมือนอยู่ในโบสถ์ของคริสตจักรเว้นแต่พิธีเช่นชื้อเท่านั้นที่จะต้องทำกันในคริสตจักรซึ่งจะต้องรอ
ไว้ก่อนจนกว่าจะประชุมกันคราวหน้าต่อไป

ไม่อนุญาตให้ใครว่ายน้ำหรือเล่นน้ำในแม่น้ำก่อนพิธีบัพติสมาเรียบร้อยแล้ว

มีบ่อยครั้งที่การทำพิธีบัพติสมาที่แม่น้ำจะมีผู้อื่นมาดูพิธีของเราด้วย เพราะเป็นของแปลกตาสำหรับเขา ฉะนั้นอย่าลื
พลาดโอกาสเทศนาสั่งสอนเรื่องข่าวประเสริฐให้คนหน้าใหม่เหล่านั้นทราบเรื่องพระเยซูด้วย และอธิบายให้ทราบว่าเหตุไรเขาจึงทำ
พิธีเช่นนี้ มีคนนอกหลายคนทั่วโลกที่ได้กลับใจมาเชื่อพระเจ้าเพราะเขาได้มาร่วมฟังคำเทศนาในโอกาสเช่นนี้สำหรับหลักคำสอน
เกี่ยวกับพิธีบัพติสมาโปรดพลิกไปดูบทที่ว่าด้วย “แบบของพิธีบัพติสมา” และการ รับบัพติสมา ในหนังสือ “หลักความเชื่อของ
อัครสาวก” ด้วย

วิธีนำประชุมพิธีถวายเด็ก

การถวายเด็กแก่พระเจ้าเป็นโอกาสที่สำคัญซึ่งทำความพอใจให้แก่บิดามารดาของเด็กมาก และผู้ที่มีความพอใจมากที่สุดก็คือคุณปู่คุณย่าและคุณตาคุณยายของเด็กนั้น ๆ และอาจเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับคริสตสมาชิกทั้งคริสตจักรด้วยก็เป็นได้

เนื่องจากเราไม่มีกรให้บัพติศมาแก่เด็ก ๆ ในคริสตจักรของเรา ฉะนั้นการถวายเด็กแก่พระเจ้าควรพูดอธิบายเน้นให้แจ่มแจ้งและให้เกิดความหนักแน่นถึงความหมายของการถวายเด็ก ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า การที่นางฮันนาได้ถวายซามูเอ็ลต่อพระเจ้าตั้งแต่ซามูเอ็ลยังเล็กอยู่นั้น เป็นเรื่องที่ประทับใจยิ่งนัก และการที่นางมาเรียและโยเซฟได้นำพระกุมารเยซูไปถวายพระเจ้าที่พระวิหารหลวงในกรุงเยรูซาเล็มครั้งนั้น เป็นภาพที่น่าเคารพเพียงไร (ลูกา ๒:๒๑)

วาระที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับทำพิธีถวายเด็กก็คือเวลานมัสการพระเจ้าในตอนเช้าวันอาทิตย์ก่อนที่จะมีการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า (และในเวลาเดียวกันก็เป็นเวลาเหมาะสำหรับทำพิธีบัพติศมาให้แก่ผู้ใหญ่ด้วย) ให้บิดามารดานั่งข้างหน้าที่ประชุม พร้อมกับอุ้มบุตรอยู่ในวงแขน และพร้อมกันนั้นให้ผู้ปกครองคริสตจักรอ่านเรื่องของนางฮันนาถวายบุตรในหนังสือ ๑ ซามูเอ็ล ๑:๑-๒๘ และอ่านเรื่องพระเยซูได้รับพระพร ลูกา ๒:๒๑-๓๘ ถ้าผู้ปกครองคริสตจักรอยากจะทำพิธีอีกสักเล็กน้อยก็ย่อมทำได้

ให้บิดามารดาพร้อมกับเด็กที่กำลังอุ้มอยู่ยืนขึ้นต่อหน้าทีประชุม หันหน้ามาทางผู้ปกครองที่ยืนอยู่ตรงกันข้าม ให้ผู้ปกครองอ่านข้อความ (ถ้าจำได้ขึ้นใจจะไม่อ่านก็ยิ่งดี) ว่าดังนี้ “ ท่าน ..... ผู้เป็นบิดา ข้าพเจ้าขอมอบดอกไม้แดงดอกนี้ไว้ให้แก่ท่าน เพื่อเป็นเครื่องหมายของโลหิตสีแดงเข้มของท่าน ซึ่งท่านได้ใช้ก่อสร้างและได้ปกครองป้องกันครอบครัว ซึ่งทารกน้อยผู้นี้ได้ถือกำเนิด ดอกไม้แดงนี้เป็นเครื่องช่วยกระตุ้นเตือนให้ท่านเห็นความสำคัญของพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ซึ่งต้องหลั่งออกที่ไม้กางเขนเพื่อจะทำให้บ้านของท่านกลายเป็นสวรรค์เล็ก ๆ ขอให้บ้านของท่านก่อสร้างขึ้นอย่างมั่นคงบนพระวจนะและคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์อย่าให้สิ่งใดเข้ามาในบ้านของท่านซึ่งจะทำลายความเชื่อ ความไว้วางและความรักซึ่งกันและกันให้ขาดสะบั้นลงซึ่งถ้าปราศจากสิ่งเหล่านี้เสียแล้วไม่มีบ้านใดจะทนต่อการทำลายเช่นนั้นได้ และอย่าให้สิ่งใดเข้ามาในบ้านของท่านซึ่งจะมาทำร้ายจิตวิญญาณทารกเล็ก ๆ นี้หรืออย่าให้สิ่งใดเบียดหรือผลักดันองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงรับสั่งไว้ว่า “ ผู้ใดต้อนรับเด็กเล็ก ๆ เหล่านี้ไว้ในนามของเราผู้นั้นก็ได้ต้อนรับเราด้วย ”

สำหรับนาง ..... ผู้เป็นมารดา ข้าพเจ้าขอมอบดอกไม้ขาวดอกนี้ให้แก่ท่านเพื่อเป็นเครื่องหมายของความบริสุทธิ์แห่งจิตใจและแห่งเจตนาซึ่งท่านได้ประสิทธิ์ประสาทให้ไว้แก่บ้านของท่าน ซึ่งทารกเล็ก ๆ คนนี้ได้เข้ามาอาศัยอยู่ด้วย ถ้าเด็กคนนี้เชื่อและวางใจ พระเยซูเร็วขึ้นเท่าใด ก็เป็นเพราะท่านได้ทำหน้าที่ของแม่ที่จะปลูกพลอบให้เด็กทารกคนนี้รู้จักรักพระเจ้า และเพราะท่านได้เลี้ยงดูเด็กของท่านขึ้นมาด้วยวัตถุสิ่งของของพระเจ้า เป้าอันยิ่งใหญ่ที่เด็กคนนี้รักก็คือท่านผู้เป็นมารดาและเด็กจะรู้จักคิดถึงเรื่องพระเจ้าเป็นครั้งแรกก็มาจากตัวท่านผู้เป็นมารดา ขณะที่ท่านคุกเข่าลงอธิษฐานพร้อมกับลูกน้อยของท่านความบริสุทธิ์ที่ออกมาจากตัวท่าน สายตาของท่านจะทำให้ลูกของท่านรู้ว่าพระเจ้าเป็นองค์บริสุทธิ์ และจากเสียงอันนุ่มนวลอ่อนโยนของท่านจะทำให้เด็กคนนี้เกิดความแน่ใจว่าพระเจ้าเป็นความรัก

สำหรับท่าน ..... (ชื่อทารก) ข้าพเจ้าขอมอบดอกไม้สีขาวดอกเล็ก ๆ นี้เป็นเครื่องหมายแห่งความไว้ดีเพียงสาของท่าน และเป็นเครื่องหมายของความบริสุทธิ์แห่งดวงจิตที่พระเจ้าทอดพระเนตรดูวิญญาณของท่าน ในขณะที่ข้าพเจ้ามองดูใบหน้าทีปราศจากความโกรธของท่าน ข้าพเจ้าขออธิษฐานด้วยใจจริงเพื่อท่านว่า เมื่อท่านพ้นจากความเป็นทารกไว้ดีเพียงสาและดวงตาแห่งความเข้าใจของท่านได้ลืมขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ตาของท่านมองเห็นพระเยซูผู้ประทานชีวิตนิรันดรแก่ท่าน

เมื่อผู้ปกครองคริสตจักรพูดแล้ว ผู้ปกครองก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้และพูดกับผู้เป็นบิดามารดาว่า “ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอรับ.....มาจากท่าน (อุ้มเด็กให้ที่ประชุมเห็นด้วย) บัดนี้ให้เราถวายเด็กคนนี้ไว้แก่พระเจ้า “ แล้วศิษยาภิบาลนำในการอธิษฐาน หลังจากอธิษฐานแล้วก็มอบเด็กให้แก่บิดามารดาตามเดิม แล้วศิษยาภิบาลกล่าวต่อไปว่า

“ ข้าพเจ้าขอคำขับท่านให้เลี้ยงดูทารกนี้ไว้ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า บัดนี้เราขี้ม.....ให้แก่ท่าน ขอให้ท่านนำไปเลี้ยงดูรักษาด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า “

ถ้าหากมีพ่อแม่ของเด็กหลายกลุ่มมาถวายบุตรพร้อม ๆ กันหลายคน ก็พูดในทำนองเดียวกันก็ได้ตามความเหมาะสม (จากหนังสือ PULPIT)

วิธีนำประชุมถือศีลมหาสนิท

โปรดดูคำอธิบายความหมายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนี้ คือเรื่อง “ศีลมหาสนิท” ซึ่งอยู่ในหนังสือของท่านชื่อ “ หลักความเชื่อของอัครสาวก “ หน้า ๑:๔๔

พิธีศีลมหาสนิทกับพิธีล้างเท้าทั้งสองพิธีนี้เป็นพิธีที่พระเยซูทรงสถาปนาขึ้นพร้อม ๆ กันในวาระใกล้เคียงกัน ฉะนั้นจึงควรให้เป็นพิธีที่เกี่ยวข้องกันในหนังสือ “ หลักความเชื่อของอัครสาวก “ มีข้อความอยู่บทหนึ่งที่อธิบายไว้เกี่ยวกับคำสอนเรื่อง “พิธีล้างเท้า “ พิธีศีลมหาสนิทและพิธีล้างเท้าเป็นพิธีที่สำคัญมาก ดังนั้นพิธีนี้จึงเป็นพิธีที่ไม่ควรปฏิบัติอย่างเร่งรีบหรือสักระหว่างทำ เพื่อให้เสร็จเร็ว ๆ ตอนค่ำวันอาทิตย์เป็นวาระที่เหมาะสมสำหรับหลาย ๆ คน

พิธีนี้ควรกระทำด้วยความเคารพและสำรวจจิตใจของตนเองแต่ละคนด้วยความสุจริตใจ เจ้าหน้าที่ผู้ประกอบพิธีนี้ควรใช้เวลาเป็นพิเศษสำหรับอธิษฐาน และในเวลาเดียวกันผู้นำควรพยายามอย่างยิ่งที่จะให้สาวกของพระเยซูทุกคนที่มาพร้อมพิธีศีลมหาสนิท ทำลายสิ่งกีดขวางที่ขัดข้องอยู่ในใจให้หมดไป สิ่งใดคิดและไม่ควรเก็บไว้ในใจอีกต่อไปควรได้จัดการชำระสะสางให้สะอาด ถ้าเรามีเหตุขัดข้องหมองใจใด ๆ ควรขอโทษและให้อภัยแก่กันและกัน เราทุกคนเป็นมนุษย์ซึ่งมีโอกาสทำผิดทำบาปด้วยกันทั้งนั้น และโอกาสที่จะทำให้อุทกก็คือการขออภัยโทษต่อกันอย่างจริงจัง และเราโอสิให้กันในนามของพระเยซูคริสต์ ๑ โยฮัน ๑: ๙,๑๐

หลังจากการอธิษฐานอย่างมากมาแล้วก็ควรมีการร้องเพลงเกี่ยวกับความตายของพระเยซูคริสต์ และให้เป็นการร้องเพลงที่แสดงความรักต่อพระเยซูคริสต์จริง ๆ หลังจากร้องเพลงเราควรแสดงการสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงเตรียมแผนการให้เรา ใ้รอดหลุดพ้นบาป กล่าวคือพระเยซูทรงซื้อเราด้วยพระโลหิตของพระองค์

ก่อนจะทำพิธี เจ้าหน้าที่ของคริสตจักร ควรเตรียมขนมปังและน้ำองุ่น และจัดตั้งไว้บนโต๊ะตอนหน้าของที่ประชุมโอกานี้เป็นเวลาที่เหมาะที่ผู้ปกครองของคริสตจักรจะอ่านพระคำรัสของพระเจ้าตอนที่เกี่ยวข้องกับแผนการแห่งการรอดพ้นบาปอันมหัศจรรย์

มีอยู่หลายวิธีที่จะส่งน้ำองุ่นและขนมปังให้แก่ผู้มาประชุม (๑) ถ้าท่านมีผู้มาประชุมเพียงไม่กี่คนหรือมีห้องรับประทานอาหารขนาดใหญ่ก็เชิญให้ทุกคนนั่งรอบโต๊ะอาหารเหมือนกับที่พระเยซูทรงกระทำพร้อม ๆ กับอัครสาวกเมื่อสมัยโน้น แล้วต่างคนต่างหักขนมปังเป็นชิ้นเล็ก ๆ ตามที่ตนต้องการแล้วส่งต่อให้คนอื่นที่อยู่ใกล้ ๆ กัน การรับประทานให้รับประทานด้วยอาการและลักษณะของการอธิษฐานอย่างเคารพพระเจ้า (๒) อีกวิธีหนึ่งเมื่อมีคริสตสมาชิกมาชุมนุมมาก ๆ ก็ให้ทุกคนออกมาเรียงแถวเป็นสองแถวหันหน้าเข้าหากัน แล้วเจ้าหน้าที่จะเดินส่งขนมปังผ่านกลางระหว่างคนทั้งสองแถว เมื่อผู้ส่งถาดขนมปังผ่านมาให้ทุกคนช่วยตัวเองหักขนมปังชิ้นเล็ก ๆ สำหรับตนเองแล้วรับประทานในการอธิษฐานด้วยความเคารพพระเจ้า (๓) วิธีที่สามให้ทุกคนนั่งอยู่กับที่ของตน แล้วเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรจะถือถาดขนมปังผ่านที่นั่งของคริสตสมาชิก (สิทธิชน) ให้แต่ละคนหยิบชิ้นขนมปังเล็ก ๆ เป็นส่วนของตน แล้วรับประทานด้วยความเคารพ พิธีนี้ไม่ควรกระทำอย่างเร่งรีบ (เพราะจะทำให้ขาดความเคารพ)

ตอนนี้ผู้ประกอบพิธีจะพูดแก่สาวกของพระเยซูคริสต์ได้ดังนี้ .- “ นี่เป็นเครื่องหมายถึงถึงพระกายของพระเยซูเจ้า ซึ่งต้องหักออกเพื่อท่าน “ แล้วส่งผ่านไปยังคนต่อไป และพูดอย่างเดียวกันในการส่งน้ำองุ่น ผู้ประกอบพิธีอาจใช้คำพูดว่า “ นี่เป็นเครื่องหมายถึงถึงพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อท่าน “

เมื่อทุกคน (รวมทั้งผู้ประกอบพิธีด้วย) ได้รับประทานเสร็จแล้วทั้งสองอย่างให้ทุก ๆ คนยื่นขึ้นขมมือสรรเสริญและ
นมัสการพระเจ้าพร้อม ๆ กัน

วิธีนำประชุมพิธีล้างเท้า

โดยไม่ต้องปิดประชุมพิธีศีลมหาสนิท ให้หญิงและชายในที่ประชุมแยกกันนั่งคนละแห่ง สำหรับพิธีนี้ห้ามไม่ให้หญิงและชายนั่งปนกันไม่ว่าในกรณีใด ๆ โปรดอ่านคู่มืออธิบายเรื่อง “ พิธีล้างเท้า ” ในหนังสือ “หลักความเชื่อของอัครสาวก “ หน้า ๑๕๒

สิ่งที่ท่านต้องเตรียมสำรองไว้คือ น้ำ ผ้าขนหนูขนาดกลาง และชามอ่าง (หรือภาชนะใด ๆ ที่ขังน้ำและถือไปมาได้สะดวกไม่เกาะกะมู่มาร่วม) หลังจากแยกหญิงและชายออกจากกันแล้ว ให้สมาชิกแต่ละเพศตั้งแถวหันหน้าเข้าหากัน และทิ้งระยะให้ห่างกันพอควรเพื่อให้แต่ละคนมีช่องว่างที่จะวางชามอ่างและนั่งลงล้างเท้าซึ่งกันและกันได้ถนัด ให้คู่ที่หันหน้าตรงกันล้างเท้าซึ่งกันและกันก่อน แต่ใครจะล้างก่อนล้างหลังก็สุดแต่จะสมัครตกลงกันเอง ให้ใช้ผ้าขนหนูคาดรอบเอวของตนเองและก้มลงแล้วค่อย ๆ ยกเท้าของ “ พี่น้อง ” ของตนขึ้นล้างน้ำขณะที่ท่านกำลังล้างเท้า “ พี่น้อง ” ของท่านอยู่นั้น จงอธิษฐานเผื่อพี่น้องผู้นั้นของเราและ “ พี่น้อง ” ของเราอธิษฐานเพื่อเราและอธิษฐานขอให้พระเจ้าอวยพระพรแก่คู่ล้างเท้าของเรา และอธิษฐานขอพระพรจากพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราเองด้วย ล้างเสร็จก็เช็ดเท้าของพี่น้องของเราให้แห้ง แล้วล้างอีกเท้าหนึ่งจนเสร็จทั้งสองข้าง ล้างเสร็จแล้วก็นั่งลงผลัดให้คนที่ท่านล้างเท้าให้ก่อนล้างเท้าของท่าน หลังจากนั้นแล้วทั้งสองคนก็ยื่นขึ้นนมัสการพระเจ้าและกอดรัดซึ่งกันและกัน พร้อมกับอธิษฐานเผื่อกันและกันด้วย เมื่อทุก ๆ คนล้างเสร็จแล้ว ทุกคน (ที่เป็นเพศเดียวกัน) ควรจะแสดงความยินดีโดยกอดรัดซึ่งกันและกันซึ่งนับว่าเป็นการแสดงความรักใคร่เอ็นดูที่พี่น้องในพระคริสต์ได้ดีมาก อัครสาวกเปาโลพูดได้ว่า “ในโอกาสสุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายจงปรับปรุงตัวให้ดี จงเตือนสติซึ่งกันและกัน จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่เป็นสันติสุขด้วยกัน และพระเจ้าแห่งความรักและความสันติสุขจะสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย จงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมฉบับบริสุทธ ” (๒ โคริน ๑๓:๑๑,๑๒)

วิธีนำประชุมอัญเชิญหรือคอยรับพระวิญญานบริสุทธิ

และพิธีบำบัดโรค

ให้สังเกตคู่มือคำสอนในหนังสือ “ หลักความเชื่อของอัครสาวก ” ในตอนที่สอนถึงเรื่อง “ฤทธานุภาพของพระวิญญานบริสุทธิ ” “การเป็นพยาน ” “การเสด็จลงมาของพระวิญญานบริสุทธิ ” และ “การประกาศศาสนาของอัครสาวก ” และให้อ่านหนังสือเรื่อง “ราคาค่าของฤทธิ์ทำการอัครรรษ์ของพระเจ้า ” กับหนังสือ “ท่านจะหายโรคได้อย่างไร ”

เราควรทราบไว้ด้วยว่าการประชุมคอยรับพระวิญญานบริสุทธิเป็นการประชุมที่มีค่าสูงสุดในชีวิตคริสเตียนประการแรกเพื่อให้การประชุมชนิดนี้สัมฤทธิ์ผลจริง ๆ ผู้นำประชุมจะต้องรู้จักสังเกตว่าพระวิญญานบริสุทธิกำลังทรงนำอย่างไร ถ้าเราต้องการให้การประชุมเกิดผลจริง ๆ แต่อย่างไรก็ตามเราก็มีข้อแนะนำอยู่บ้าง เพื่อท่านจะได้ใช้ปฏิบัติให้เกิดผลดียิ่งขึ้น ท่านจะเพิ่มพูนความรู้สักไวต่อการรู้จักสังเกตพระวิญญานบริสุทธิโดยศึกษาพระประวัติของพระเยซูคริสต์ และหนังสือพระธรรมกิจการของอัครสาวก การศึกษานั้นจะต้องควบคู่กันไปกับการอธิษฐาน และมีความเชื่อมั่นในพระประสงค์ของพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงการทำการอิทธิปาฏิหาริย์ในชีวิตของท่านได้และจะทำให้การรับใช้พระเจ้าของท่านปรากฏเป็นอิทธิฤทธิ์มหัศจรรย์แท้ที่จริงพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะกระทำการอิทธิฤทธิ์อัครรรษ์ในชีวิตของเรา

เวลาที่เหมาะสำหรับการอัญเชิญพระวิญญานก็คือ เมื่อเสร็จการประชุมนมัสการแล้ว ให้คนที่ต้องการรับพระวิญญานบริสุทธิเข้าไปยังห้องที่จัดเตรียมไว้ ให้คนงานของพระเจ้าและผู้ที่ยกมารับพระวิญญานเข้าไปในห้องนั้นพร้อมกัน (คือผู้ยกมารับบำบัดสมด้วยพระวิญญานบริสุทธิและผู้ที่ต้องการบำบัดโรคทางร่างกาย) ผู้ที่นำการประชุมควรจะพูดตามที่พระวิญญานบริสุทธิทรงนำ (อาจพูดเกี่ยวกับเรื่องความเชื่อหรือเรื่องการชำระตัวให้สะอาดปราศจากบาป ฯลฯ) *ระวังอย่าพูดยาวเกินไป* แต่

พูดให้ตรงจุดและตรงใจคนฟัง ทางดีที่สุดให้ผู้ยอมรับพระวิญญาณและผู้ต้องการรักษาโรคนั่งลงเหมือนกับครั้งวันเห็นเตหเศเด เมื่อทุกคนได้ฟังพระคำรัสของพระเจ้าแล้ว ให้ทุกคนยกมือขึ้นนมัสการพระเจ้าให้ผู้นำประชุมเดินไป ๆ มา ๆ สังเกตดูว่าในที่ ประชุมนั้นมีใครบ้างที่พระเจ้าทรงนำให้ไปวางมือบนเขาเพื่อเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วให้ยืนอยู่ใกล้ ๆ กับผู้ที่ยังไม่เคย ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย เพราะจะได้ร่วมใจกันอธิษฐานจริง ๆ เพื่อผู้ที่อยากรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะช่วยให้ คนที่เชื่อใหม่ได้รับการคลายจากพระเจ้าและได้รับรสแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้อย่างมาก ซึ่งคนส่วนมากคิดไม่ถึง

แต่เพียงระวัง – มีบ่อยครั้งที่มารเข้ามาแทรกแซงและเข้าสิงแทนที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มารจะทำการรบกวนและ ทำลายสมาธิของที่ประชุมอย่างที่ยังไม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อนในการประชุมอื่น ๆ นับเป็นปี ๆ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าหญิงหรือชายที่ จะเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจริง ๆ นั้น ทำให้มารเดือดร้อนและวุ่นวายใจ ฉะนั้นโดยเหตุนี้เองเมื่อมีคนที่ทำให้เสียอีกที่กวนวาย รบกวนที่ประชุมก็ให้ผู้นำหรือผู้ช่วย จงพาคนนั้นออกไปจากที่ประชุม (ถ้าจำเป็นต้องห้ามออกไปก็ต้องทำ) และให้คนหนึ่งทำ หน้าที่น่าประชุมต่อไป ส่วนคนที่เหลืออยู่จงช่วยกันอธิษฐานอย่างกับว่าไม่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นเลย เพราะตั้งแต่สมัยพระเยซูคริสต์ และสมัยเปาโลหรืออัครสาวกก็มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น จงอธิษฐานนมัสการพระเจ้าต่อไปตามปกติ โครก็ตามเมื่อได้กลับใจและ ทิ้งความบาปแล้ว พระเจ้าจะประทานพระวิญญาณและประทานการบำบัดโรคให้แก่ผู้นั้นด้วยการนมัสการและด้วยความเชื่อ

สำหรับผู้ที่ถูกนำตัวออกไปนอกที่ประชุมให้ผู้ปกครองคริสตจักรวางมือจับมือออกด้วยพระนามของพระเยซูคริสต์ ชาวนาซารัธ การสั่งขับผีให้ออกมาจากคนนั้น ไม่ใช่ด้วยเสียงดังเกินไป แต่เป็นเสียงที่หนักแน่นจริงจัง การขับผีนี้จะสำเร็จด้วย การอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร (มัธยาย ๑๗.๒๖) ดูท้ายหน้า

คนที่ถูกผีสิงนั้นเกี่ยวข้องกับจำนวนผีที่มีอยู่ในตัวของผู้นั้น และเราจะเห็นเครื่องหมายของมารที่ทำให้คนผี เข้าน้ำลายฟูมปาก ตอนแรกจะพูดถึงเรื่องดี ๆ แต่สักประเดี๋ยว เท่านั้นจะพ่นคำชั่วร้ายออกมา เมื่อคนผีเข้าถูกขับผีออกแล้วร่างกาย ของคน ๆ นั้นจะเปลี่ยวมากและจะอยู่หนึ่ง ๆ พระเจ้าทรงอวยพรเขาแล้ว เขาจะหลุดพ้นจากนิสยเลย ๆ และเขาพร้อมที่จะ ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วให้นำคนนั้นกลับมาในที่ประชุมตามเดิมเพื่อจะเป็นการหนุนใจผู้ที่ร่วมใจอธิษฐานเพื่อพล ขอบบางอย่างจากพระเจ้า (ที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ก็เขียนมาจากประสบการณ์ที่พบมาทั้งสิ้น หากท่านยังไม่ได้รับการเจิมจาก พระเจ้าแล้วไซร์ ก็อย่าไปแะต้องฝืนสังขนิคนั้นแต่เมื่อท่านได้รับการเจิมจากพระเจ้าแล้วก็ไม่ต้องเกรงกลัวผีเลยเพราะพระเจ้าทรงขับ ไลผีออกมาได้เสมอ)

เมื่อคนที่กลับใจเชื่อพระเจ้าใหม่ ๆ เริ่มพูดภาษาแปลก ๆ ซึ่งเป็นพยานแสดงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในชีวิต เป็นการดีที่จะบอกให้คนอื่นสนใจด้วย การทำเช่นนี้จะเร้าใจของคนเก่าให้อธิษฐานมากขึ้นและแท้ที่จริงพระเจ้าประทับอยู่ที่นั่นหาก พวกเขาจะเชื่อพระองค์จริง ๆ

จงเร้าและหนุนใจให้ผู้แสวงหาพระวิญญาณสรรเสริญพระเจ้า อโยอธิษฐานขอพระเจ้าให้ส่งพระวิญญาณลงมา (เพราะพระวิญญาณเสด็จมาแล้ว) จงอบรมให้คนงานของพระเจ้าทราบความจริงข้อนี้ ข้าพเจ้าทราบว่ามิบางท่านสอนให้คนรับ พระวิญญาณพูดว่า “ ฮาละลูยา ” โดยให้พูดเร็ว ๆ การที่พูดฮาละลูยา จนลิ้นตึกกันแทบไม่ทันนั้นไม่ได้ช่วยให้เราได้รับพระ วิญญาณเลย แต่ควรจะเร้าใจและให้ผู้อยากได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ปักใจมั่นสรรเสริญพระเจ้า และให้ใจนึกถึงพระเยซูคริสต์ อย่างแน่วแน่ บางทีผู้ขอรับพระวิญญาณจะนึกว่าภาพพระเยซูในใจก็ยังคงได้การทำเช่นนี้จะช่วยไม่ให้ใจออกแวกเลลไปเจมาจาก สิ่งที่ตนกำลังต้องการหาและอยากได้ไว้เป็นสมบัติ ใจฟุ้งซ่านเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการรับพระวิญญาณ

จงอธิษฐานขอพระเจ้าเพื่อพระเจ้าจะได้ “*ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้รู้จักการสังเกตวิญญาณต่าง ๆ*” เพื่อท่าน จะทราบได้ว่าไหนเป็นผีมาร และไหนเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไหนเป็นวิญญาณของคนคนนั้นที่ตื่นเต้นขึ้นมาเอง วิญญาณ เหล่านี้มีลักษณะแตกต่างกันทั้งสิ้น

หากว่าที่ประชุมทั้งหมดต้องการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือต้องการบำบัดโรค ท่านก็ไม่จำเป็นต้อง ให้นำคนออกไปจากห้องประชุมใหญ่ แต่บอกให้คนนำเพลงร้องเพลงบทที่พระเจ้าทรงคลายให้ท่านร้องเพื่อการนั้น หลังจากนั้นก็ส่ง สอนถ้อยคำของพระเจ้าที่ทรงคลายให้ท่านพูดสอนคนอื่น แล้วไม่ต้องให้ใครย้ายที่นั่ง เว้นแต่พระเจ้าจะคลายท่านให้ทำอย่างหนึ่ง

อย่างไร ให้ทุกคนยกมือขึ้น (ทั้งคนเก่าและใหม่ที่แสวงหาพระวิญญูญาณ แล้วให้คนเหล่านั้นสรรเสริญนมัสการพระเจ้า และจากจุดนี้เป็นต้นไปท่านก็นำประชุมตามแบบที่กล่าวมาแล้วข้างต้น)

เมื่อท่านต้องการนำประชุมเฉพาะการรักษาโรคแต่อย่างเดียวนั้น ท่านก็ควรแนะนำคนนำร้องเพลงบทที่ท่านต้องการเป็นพิเศษ เพื่อให้เขาเป่าที่ท่านประสงค์หลังจากที่ท่านเทศนาและอธิษฐานแล้ว จงทำด้วยความรู้สึกภาวะและระวังให้ทุก ๆ คนอยู่ในลักษณะตั้งใจอย่างจริงจัง (ร้องเพลงเบา ๆ หรือด้วยกิริยาท่าทางหรือด้วยคำพูดค่อย ๆ แล้วให้ผู้ที่รักษาโรคเคลื่อนตัวเข้ามาเป็นแถว ๆ ผ่านผู้จะวางมือให้เดินออกไปอีกทางหนึ่งเมื่อได้รับการวางมือแล้ว จงอธิษฐานเพื่อโรคที่เป็นเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อน การทำเช่นนี้จะก่อให้เกิดความเชื่อในพระเจ้ามากขึ้น จะเป็นการยากมากขึ้นถ้าหากท่านจะอธิษฐานให้แก่คนที่มาขอให้อธิษฐานวางมือซ้ำแล้วซ้ำอีกตั้งหลายครั้ง และคน ๆ นั้นก็ดูเหมือนไม่มีความเชื่อเพิ่มขึ้นเลย การขาดความเชื่อและอาการก็ไปทุเลาลงทำให้เป็นการขัดขวางการหายโรคของคนอื่นและไม่เป็นการหนุนใจคนอื่นแต่ประการใด และมีบางคนที่ได้รับการบำบัดโรคแล้วก็รีบออกไปเลย ไม่สรรเสริญขอบคุณพระเจ้า จงพยายามให้คนมารักษาโรคชนิด “เรื้อรัง” อยู่ปลายแถว เพราะคนพวกนี้ทำลายความเชื่อของคนอื่น ถ้าท่านให้คนอื่นที่เชื่อใหม่ ๆ และความเชื่อยังเข้มแข็งอยู่ได้รับการวางมือก่อน คนพวกนี้จะเชื่อจนสุดหัวใจ และพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของคนพวกนี้และพระเจ้าจะทรงทำงานสนองตอบแก่ความเชื่อของเขาทันที และความเชื่อของคนชนิดนี้จะทำให้คนอื่นพลอยเชื่อไปด้วยเหมือนกับเห็ดในฤดูฝน เมื่อใครได้รับการบำบัดโรคแล้วอย่าเพิ่งออกไป แต่ให้ร้องขอบพระคุณพระเจ้า แสดงความยินดี และเป็นพยานว่าพระเจ้ารักษาเขาอย่างไร การทำเช่นนี้จะพลอยให้คนอื่นได้รับการบำบัดไปด้วย

อาจจะมียางครั้งที่ท่านจะถูกเชิญให้ไปอธิษฐานเพื่อคนป่วยในบ้าน หรือผู้ที่ไม่สามารถมาประชุมที่คริสตจักรได้ แต่อย่าไปตามลำพังคนเดียวหากว่าบ้านนั้นเป็นบ้านของหญิงเพราะชาดานจะใช้ “ ลูกไม้ ” ของมันโดยเอาตัวท่านเห็นเครื่องมือทำความเสียหายให้แก่ราชกิจของพระเจ้าแม้ท่านจะเป็นนักเทศน์ที่น่าเคารพ จงพิจารณายางของท่านไปด้วยถ้าท่านสมรสแล้ว หรือถ้าเป็นนักเทศน์โสด ก็จงพาผู้ปกครองคริสตจักรพร้อมกับภรรยาของผู้ปกครองคริสตจักรไปกับท่าน อย่าอธิษฐานโดยรีบร้อน แม้จะต้องอธิษฐานเพื่อคน ๆ เดียวในบ้านซึ่งไม่ใช่คริสตจักร และมีบ่อยครั้งที่สมาชิกของบ้านนั้นจะมีคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าอาศัยอยู่ด้วย เมื่อมีโอกาสเช่นนี้ท่านก็ควรที่จะพูดเป็นพยานให้คนไม่เชื่อเหล่านั้นทราบเรื่องข่าวประเสริฐของพระเยซูด้วย ให้อ่านพระคำรับสั่งของพระเจ้าให้คนป่วยฟัง หลังจากอธิษฐานเล็กน้อยแล้วก็จงอธิษฐานด้วยความเชื่อ (ยาโคโบ ๕:๑๔,๑๕)

วิธีนำพิธีฝังศพ

อาจารย์เปาโลสอนว่า “ จงยินดีด้วยกันกับผู้ที่มีความยินดี จงร้องไห้ด้วยกันกับผู้ที่ร้องไห้ ” (โรม ๑๒:๑๕) พระเยซูคริสต์เองก็ทรงทำเช่นนั้นด้วย ที่อุโมงค์ฝังศพของลาเซโลซึ่งเป็นน้องชายของนางมาเรียและนามาธา (โยฮัน ๑๑:๑๕) การเป็นมิตรกับผู้ที่มีความทุกข์ยากเป็นเครื่องหมายของคริสเตียนที่ด้อย่างแท้จริง ในหน้าที่ของนักเทศน์เราก็ต้องฝังคนตายด้วย เราจะต้องแสดงความเป็นห่วงอย่างสุดซึ้งซึ่งจริงใจการทำอะไร ๆ แต่ภายนอกนั้นทำให้หัวใจที่ชอกช้ำอยู่แล้วกลับซ้ำใจมากยิ่งขึ้น จงปฏิบัติต่อ

ที่มีความทุกข์ด้วยความสุภาพและรักนับถือ

คริสตสมาชิกทุก ๆ คนควรไปชุมนุมกันที่บ้านของคนตายเมื่อศพจะเคลื่อนย้ายจากบ้านควรเดินไปกับขบวนแห่ศพ (หรือนั่งรถเป็นขบวน) ไปยังสุสานจะเป็นการดีมาก

ถ้ามีศาลาเพื่อทำพิธีในสุสานก็ทำพิธีฝังที่ปากหลุมเลยก็ได้

(๑) เริ่มต้นสรรเสริญพระเจ้าด้วยบทเพลง (ร้องเดี่ยวหรือร้องทั้งหมดก็ได้แต่เห็นสมควร)

(๒) อธิษฐาน

- (๓) เทศนาสั่งสอนพระวณะของพระเจ้า เพื่อเล่าโลมใจผู้ที่กำลังทุกข์โศก และชี้ให้เห็นองค์พระเยซูคริสต์ และความหวังที่จะพ้นจากตายอีก
- (๔) สรรเสริญพระเจ้าด้วยบทเพลง
- (๕) มอบร่างกายคือเรือนดินไว้กับดิน
- (๖) อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทูลขอพระเจ้าเพื่อญาติมิตรที่มีชีวิตและทูลขอให้พระเจ้าทรงคุ้มครองเขาเหล่านั้น

ข้อพระคัมภีร์ที่เหมาะสมสำหรับอ่านในงานศพ

ท่านจะเลือกอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ตอนหนึ่งตอนใดก็ได้พระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทราบ

ปลายทางของข้าพเจ้า	สดุดี ๓๕
พระเจ้าทรงเป็นผู้คุ้มภัยของเรา	สดุดี ๕๐
พระเจ้าทรงเป็นแสงสว่างและความรอดของข้าพเจ้า	สดุดี ๒๗
พระเจ้าทรงเป็นความหวังและเป็นพลัง	สดุดี ๒๖
ข้าพเจ้าจะลืมตาขึ้นดูบรรดาภูเขา	สดุดี ๑๒๑
เราได้เรียกเจ้าออกมาจากความทุกข์	สดุดี ๑๓๐
บัดนี้พระคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์	๑ โกรินโท ๑๕:๒๐
วิธีของการฟื้นคืนพระชนม์	๑ โกรินโท ๑๕:๓๕-๕๐
คนที่เชื่อจะไม่ตายทั้งหมด	๑ โกรินโท ๑๕:๕๐-๕๘
ชัยชนะเหนือความตายอย่างเด็ดขาดครั้งสุดท้าย	๑ โกรินโท ๑๕:๕๔-๕๘
ความหวังของคนที่เชื่อ	๑ เรซะโลนิเก ๔:๑๓-๑๘
ความรักของพระเจ้า	เอ็กไซโค ๓:๗
มีกำหนดไว้ว่ามนุษย์ต้องตายคนหนึ่ง	เฮีบราย ๕:๒๗
ผู้ที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำ	โรม ๘:๑๔
พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย”	โยฮัน ๑๔:๑
พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า	สดุดี ๒๓
ข้าพเจ้าจะพูดว่าข้าพเจ้าจะระวังทางของข้าพเจ้า	สดุดี ๓๕
พระเจ้าทรงเป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าตลอดชั่วอายุคน	สดุดี ๕๐
เขาผู้นั้นเดินโดยชอบธรรม	ยะชายา ๓๓:๑๕-๑๗ ๒๑,๒๒,๒๔
ท่านไม่ทราบหรือ ?	ยะชายา ๔๐:๒๘-๓๑
แต่เมื่อถึงเวลาและฤดูกาล	๑ เรซะโลนิเก ๕:๑-๑๑
เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงเฝ้าอยู่เฉพาะพระที่นั่งของพระเจ้า	วิวรณ์ ๗:๑๕-๑๗

สำหรับงานศพเด็กเล็ก

ดาวิดได้อ้อนวอนพระเจ้าสำหรับทารกคนนั้น	๒ ซามูเอ็ล ๑๒:๑๖-๒๓
และเขาเหล่านั้นพากันนำเอาเด็ก ๆ มาถวายพระองค์	มาระโก :๑๓-๑๖
เขาเหล่านั้นจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย	วิวรณ์ ๒๒:๔,๕
และข้าพเจ้าได้ยินดีดังมากออกมาจากสวรรค์ว่า	วิวรณ์ ๒๑:๓,๔

สำหรับงานศพเยาวชน

ในเวลาเช้าจังหวานพีชของท่าน ผู้ประกาศ ๑๑:๖-๑๐
จงระลึกถึงพระผู้ทรงเมตตาของท่านเมื่อยังเยาว์ ผู้ประกาศ ๑๒
อีกไม่กี่วัน ลูกา ๗:๑๑-๑๔
เด็กที่เป็นลูกของบิดามารดาผู้รักพระเจ้า โยบ ๑:๑-๓, ๑๘-๒๒

สำหรับงานศพหญิงที่รักพระเจ้า

เหมือนกับบิดาเมตตาบุตรของตน สดุดี ๑๐๓
หญิงที่มีคุณสมบัติเลิศใครจะหาได้หรือ? สุกายิต ๓๑:๑๐-๑๒ ๒๐:๒๕-๓๑
แล้วนางมาหาทูลพระเยซูว่าหากพระองค์เจ้าประทับที่นี่ โยฮัน ๑๑:๒๑-๒๖
บัดนี้มีหญิงคนหนึ่งเป็นสาวกอยู่ที่เมืองยบเปซื่อ ตะปธา กิจการ ๕:๓๖-๔๒
วันนั้นเป็นวันเตรียมและวันชะบาโตจวนถึงแล้ว ลูกา ๒๓:๕๔-๕๖ ๒๔:๑-๑๐
เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกเขาลงต่อพระบิดาเจ้า เอเฟโซ ๓:๑๔-๒๑
สำหรับผู้ที่มิใช่อายุมากแล้ว มัทธิาย ๑๑:๒๘
เยเนซีส ๕:๓๔, ๑๕:๑๕
สุกายิต ๑๖:๓๑
ยะชะยา ๔๖:๔
ติโมเธียว ฉบับสอง ๔:๖-๘
สดุดี ๔๖:๑-๓
เราได้เห็นพระองค์เป็นแขกแปลกหน้าและได้ต้อนรับ มัทธิาย ๒๕:๓๘-๔๐
ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้นข้าพเจ้าได้แลดูเห็นคนเป็นอันมาก วิวรณ ๗:๕-๑๗

สำหรับงานศพผู้ที่รักพระเจ้า

ความตายของผู้ที่รักพระเจ้าไม่มีสิ่งที่น่ากลัว ๒ โกรินโธ ๕:๖-๘
ผู้ประกาศ ๑๒:๖,๗
ความตายของผู้ชอบธรรม ลูกา ๑๖
การตายนั้นเป็นกำไร ฟิลิปอย ๑:๒๐-๒๓
ความหวังในความรอด ตีโต ๒: ๑๑
ความสุข วิวรณ ๒๑:๔ สดุดี ๑๖:๑๑
ซึ่งรู้แต่ส่วนหนึ่งก็จะสูญหายไป ๑ โกรินโธ ๑๓:๕,๑๐
สิ่งสวยงามในสวรรค์ สดุดี ๘๗:๓ วิวรณ ๒๒:๕
จะผูกพันกันใหม่ มัทธิาย ๘: ๑๑, ๑ เรชะโลนิเก ๔
ไม่มีคนชั่วอยู่ที่นั่น วิวรณ ๒๑:๘

สำหรับงานศพข้าราชการ

“จงให้เราสรรเสริญคุณที่มีเกียรติ และให้เกียรติแก่บรรพบุรุษผู้ให้กำเนิดแก่เรา”

ข้อพระธรรมที่ล้ำลึกที่มีทุกข้อ

โอ้พระองค์เจ้าข้าเมื่อข้าพเจ้าต้องร้องไห้ด้วยเสียงของข้าพเจ้า สดุดี ๒๗:๗-๑๑,๑๓,๑๔
แล้วเห็นว่าข้าพเจ้ามีมหาปุโรหิตใหญ่ เอีบราย ๔ : ๑๔-๑๖
แต่ท่านมายังภูเขาซีโอน เอีบราย ๑๒:๒๒-๒๔
แต่ท่านที่รัก,อย่าทำเป็นไม่รู้จักรักสิ่งหนึ่ง ๒ เปโตร ๓:๗-๑๔
พระองค์ผู้สถิตอยู่ในที่ลึกลับสูงสุด สดุดี ๕๑:๑,๒,๑๑,๑๒
ท่านไม่ทราบหรือ? ท่านไม่ได้ยินหรือ ยะชายา ๔๐:๒๑-๓๑
มือที่อ่อนกำลังจะมีแรงขึ้น ยะชายา ๓๕:๓-๑๐
หนุนใจคนที่เข้าอ่อน ยะชายา ๓๕:๓-๑๐
แต่ตามที่เขียนไว้แล้วว่า –ตาที่ไม่เห็น หูที่ไม่ได้ยิน ๑ โกรินโท ๒:๕,๑๐
เพราะเรารู้ว่าแม้ร่างกายคือเรือนดินของเราจะถูกทำลายเสีย ๒ โกรินโท ๕:๑-๕

เพลงที่เหมาะสมกับงานศพ

ดูเพลงชีวิตคริสเตียนบทที่ ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๑๑, ๑๒, ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๑๙, ๒๐, ๒๑, ๒๒, ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๒๙, ๓๐, ๓๑, ๓๒, ๓๓, ๓๔, ๓๕, ๓๖, ๓๗, ๔๐, ๕๕, ๕๖, ๕๗, ๕๘, ๕๙, ๖๐, ๖๑, ๖๒, ๖๓, ๖๔, ๖๕, ๖๖, ๖๗, ๖๘, ๖๙, ๗๐, ๗๑, ๗๒, ๗๓, ๗๔, ๗๕, ๗๖, ๗๗, ๗๘, ๗๙, ๘๐, ๘๑, ๘๒, ๘๓, ๘๔, ๘๕, ๘๖, ๘๗, ๘๘, ๘๙, ๙๐, ๙๑, ๙๒, ๙๓, ๙๔, ๙๕, ๙๖, ๙๗, ๙๘, ๙๙, ๑๐๐, ๑๐๑, ๑๐๒, ๑๐๓, ๑๐๔, ๑๐๕, ๑๐๖, ๑๐๗, ๑๐๘, ๑๐๙, ๑๑๐, ๑๑๑, ๑๑๒, ๑๑๓, ๑๑๔, ๑๑๕, ๑๑๖, ๑๑๗, ๑๑๘, ๑๑๙, ๑๒๐, ๑๒๑, ๑๒๒, ๑๒๓, ๑๒๔, ๑๒๕, ๑๒๖, ๑๒๗, ๑๒๘, ๑๒๙, ๑๓๐, ๑๓๑, ๑๓๒, ๑๓๓, ๑๓๔, ๑๓๕, ๑๓๖, ๑๓๗, ๑๓๘, ๑๓๙, ๑๔๐, ๑๔๑, ๑๔๒, ๑๔๓, ๑๔๔, ๑๔๕, ๑๔๖, ๑๔๗, ๑๔๘, ๑๔๙, ๑๕๐, ๑๕๑, ๑๕๒, ๑๕๓, ๑๕๔, ๑๕๕, ๑๕๖, ๑๕๗, ๑๕๘, ๑๕๙, ๑๖๐, ๑๖๑, ๑๖๒, ๑๖๓, ๑๖๔, ๑๖๕, ๑๖๖, ๑๖๗, ๑๖๘, ๑๖๙, ๑๗๐, ๑๗๑, ๑๗๒, ๑๗๓, ๑๗๔, ๑๗๕, ๑๗๖, ๑๗๗, ๑๗๘, ๑๗๙, ๑๘๐, ๑๘๑, ๑๘๒, ๑๘๓, ๑๘๔, ๑๘๕, ๑๘๖, ๑๘๗, ๑๘๘, ๑๘๙, ๑๙๐, ๑๙๑, ๑๙๒, ๑๙๓, ๑๙๔, ๑๙๕, ๑๙๖, ๑๙๗, ๑๙๘, ๑๙๙, ๒๐๐, ๒๐๑, ๒๐๒, ๒๐๓, ๒๐๔, ๒๐๕, ๒๐๖, ๒๐๗, ๒๐๘, ๒๐๙, ๒๑๐, ๒๑๑, ๒๑๒, ๒๑๓, ๒๑๔, ๒๑๕, ๒๑๖, ๒๑๗, ๒๑๘, ๒๑๙, ๒๒๐, ๒๒๑, ๒๒๒, ๒๒๓, ๒๒๔, ๒๒๕, ๒๒๖, ๒๒๗, ๒๒๘, ๒๒๙, ๒๓๐, ๒๓๑, ๒๓๒, ๒๓๓, ๒๓๔, ๒๓๕, ๒๓๖, ๒๓๗, ๒๓๘, ๒๓๙, ๒๔๐, ๒๔๑, ๒๔๒, ๒๔๓, ๒๔๔, ๒๔๕, ๒๔๖, ๒๔๗, ๒๔๘, ๒๔๙, ๒๕๐, ๒๕๑, ๒๕๒, ๒๕๓, ๒๕๔, ๒๕๕, ๒๕๖, ๒๕๗, ๒๕๘, ๒๕๙, ๒๖๐, ๒๖๑, ๒๖๒, ๒๖๓, ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๖, ๒๖๗, ๒๖๘, ๒๖๙, ๒๗๐, ๒๗๑, ๒๗๒, ๒๗๓, ๒๗๔, ๒๗๕, ๒๗๖, ๒๗๗, ๒๗๘, ๒๗๙, ๒๘๐, ๒๘๑, ๒๘๒, ๒๘๓, ๒๘๔, ๒๘๕, ๒๘๖, ๒๘๗, ๒๘๘, ๒๘๙, ๒๙๐, ๒๙๑, ๒๙๒, ๒๙๓, ๒๙๔, ๒๙๕, ๒๙๖, ๒๙๗, ๒๙๘, ๒๙๙, ๓๐๐ เพลงเหล่านี้ท่านจะเห็นว่าเหมาะแก่พิธีฝังศพคริสเตียน

การมอบร่างลงดิน

ในขณะที่กำลังหย่อนหีบศพลงดิน (หลุม –อุโมงค์) ผู้ทำพิธีจะพูดว่า “ดินจะกลับเป็นดินถ้าจะกลับเป็นเถ้า ธูถิจะกลับเป็นธูถิ แต่วิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ประทานให้มา และเรามอบร่างนี้ไว้กับดิน โดยหวังจะฟื้นคืนชีพและเป็นขึ้นมีชีวิตใหม่ในโลกที่จะมีมาในอนาคต โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าของเรา อาเมน “

หมายเหตุ เนื่องจากข้าพเจ้ามิได้เขียนหลักข้อเชื่อของอัครสาวกข้าพเจ้าขอเชิญชวนให้สังเกตข้อพระคริสตธรรมบางข้อซึ่งชี้ให้เราเห็นไม่ว่ากรณีใด เราฝังคนตายและไม่ควรเผา เยเนซิส ๓:๑๕ ชาวอิสราเอลเผาศพเฉพาะของคนที่ไม่ทรงพอพระทัยเท่านั้น เลวิติกอบท ๒๐ ถึงบท ๒๑:๕ เปาโลก็พูดถึงเรื่องการฝังศพ ๑ โกรินโท ๑๕ :๔๒ ทั้งนี้เป็นเครื่องเตือนเราว่า “ร่างกาย” ของเราเป็นพระวิหารของพระเจ้า ๑ โกรินโท ๖:๑๕,๒๐ เราไม่ควรทำศพตามแบบพระคริสตธรรมคัมภีร์แสดงให้เราเห็นว่าเป็นการลงโทษ

วิธีนำประชุมพิธีสมรส

สำหรับศาสนาจารย์มีคู่มือ สำหรับทำพิธีนี้โดยเฉพาะแล้ว

การทำบัญชี

การเลือกบุคคลบางคนให้มีความรับผิดชอบอันสำคัญในการรักษาเงินของคริสตจักรนั้น ที่ประชุมจะต้องเลือกบุคคลที่ได้ศึกษามาดีแล้วในทางควบคุมเงิน มีอุปนิสัยซื่อสัตย์และรู้จักความรับผิดชอบของตน บุคคลนั้นจะต้องเป็นสมาชิกของคริสตจักรด้วย

นอกจากเกี่ยวกับเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนเงินแล้ว คริสตจักรไม่ควรเข้าไปผูกพันในโครงการธุรกิจเพื่อแสวงหาเงินโดยปกติเงินทุนที่เข้ามาอยู่ในความดูแลของคริสตจักรนั้นคือเงินที่ได้จากการบริจาค ดังนั้นหน้าที่ในการเก็บรักษาบัญชีเงินเหล่านี้จึงเป็นไปได้ง่าย ๆ

เหรียญกษาปณ์พร้อมด้วยเลขานุการ จะต้องเป็นบุคคลที่นับและลงบัญชีเงินที่ถวายเมื่อปิดการนมัสการครั้งหนึ่งเมื่อเลขานุการร่วมอยู่ด้วย (หรือผู้ปกครอง ถ้าเลขานุการและเหรียญกษาปณ์เป็นคน ๆ เดียวกัน) ความซื่อสัตย์ของเหรียญกษาปณ์ก็จะเป็นปัญหาอะไร เรื่องนี้สำคัญมาก เพราะอาจจะมีบางครั้งที่ต้องเกิดความเข้าใจผิดขึ้น และเมื่อกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นชื่อเสียงอันดีงามของเหรียญกษาปณ์จะได้รับการป้องกันให้พ้นจากความพยายามของศัตรูที่คอยทำลายอยู่

หน้าต่อไป ก็ตัวอย่างบัญชีที่จะช่วยให้ท่านปฏิบัติงานได้ดี สมุดบัญชีจะมีรูปดังนี้

(๑)	(๒)	(๓)	(๔)	(๕)
๑๕๖๕	๑	ได้รับเงิน.....	๒๓๐	
มกราคม	๒	จ่ายเป็นค่า...		๑๒๓ ๕๐

ให้พิจารณาจากซ้ายไปขวา ท่านจะเห็นว่าช่องต่าง ๆ มีความกว้างต่างกัน ช่องที่ (๑) ให้บันทึก “เดือน” ช่องที่ (๒) บันทึกที่ลงรายการ ช่องกว้างที่ (๓) ให้บันทึกรายละเอียดของรายการต่าง ๆ ช่องที่ (๔) ให้บันทึกจำนวนเงินที่ได้รับ และช่องที่ (๕) ให้ลงจำนวนเงินที่จ่ายไป โปรดสังเกตด้วยว่าในการลงรายการจ่ายเงินออกไปนั้น ท่านจะต้องเขียนรายการแบบย่อหน้า และให้รันไปทางเส้นขวามือในช่อง (๑) ความมุ่งหมายที่ต้องเขียนแบบนี้ ก็เพราะว่าเมื่อท่านเพียงแต่ชำเลื่องดูก็จะรู้ได้ทันทีว่าได้รับเงินเมื่อใด และได้จ่ายเงินออกไปเมื่อใด

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นสมุดบัญชีสองเดือนซึ่งถ้าเป็นคริสตจักรธรรมดาที่น่าจะเป็นไปตามตัวอย่างนี้ (โปรดดูตัวอย่างจากด้านบน)

ท่านจะสังเกตเห็นได้ แต่ละรายการเงินที่รับเข้ามานั้นเขียนลงขีดทางซ้ายมือส่วนจำนวนเงินก็เขียนลงในช่อง (๕) เริ่มที่เส้นซ้ายมือ ส่วนรายการละเอียดการจ่ายเงินทั้งหมด เขียนย่อหน้าได้บรรทัดลงมาจำนวนเงินเขียนลงในช่องทางขวาคือช่อง (๕) สมมุติว่าท่านได้จ่ายเงินไปตามใบเสร็จรับเงิน และท่านได้ทราบภายหลังว่าได้จ่ายเงินเกินไปแล้วเขาได้ส่งเงินส่วนที่เกินคืนมาให้การปฏิบัติทางบัญชีในขั้นนี้ ก็คือ ให้ทำตามระเบียบปกติ ที่กำหนดไว้ในการลงจำนวนเงินที่จ่ายออกไปเมื่อท่านได้รับเงินคืนมาให้ลงรายการเหมือนเป็นรายรับ โดยลงในช่อง ๔ ถ้าท่านได้รับเงินถวายจากบุคคลบางคน ก็ให้บันทึกลงเหมือนกับที่เงินถวายที่ได้รับจากโบสถ์ ให้เขียนชื่อผู้ถวายลงแทนที่จะเป็นรายรับจากการประชุมต่าง ๆ

สมมุติว่า ท่านมีเงินทุนต่างหากจากเงินทุนตามปกติเช่น เงินทุนก่อสร้างอาคาร ท่านอาจจะเปิดบัญชีโดยท่านเองเดียวกันนี้ ในสมุดบัญชีเล่มเดียวกัน หรือเป็นบัญชีอีกเล่มหนึ่งก็ได้ บันทึกกรายรับลงทางด้านซ้ายมือ บันทึกกรายจ่ายลงทางด้านขวามือ

หากเป็นไปได้ ควรจะฝากเงินทุนเหล่านี้ไว้ที่ธนาคาร อันเป็นการดีที่สุด ถ้าท่านมีเงินทุนมากกว่าหนึ่งกอง ท่านอาจเอารวมกันและตั้งเข้าธนาคารทั้งหมด เมื่อท่านมองดูบัญชีแต่ละกองในสมุดบัญชี ท่านจะทราบได้ทันทีและแน่นอนว่าท่านมีเงินทุนทั้งหมดเท่าไร และเป็นเงินทุนประเภทใด

วิธีที่จะทราบจำนวนเงินถวายสิบลดที่จะส่งไปที่สำนักงานใหญ่แต่ละเดือนนั้น ให้กระทำดังนี้ ในวันที่หนึ่งของเดือนใหม่ ให้เปิดบัญชีเดือนที่ล่วงมาแล้ว โดยขวกรายการต่าง ๆ ในช่อง ๔ และช่อง ๕ แล้วให้เอาจำนวนในช่อง ๕ ลบออกจากจำนวนในช่องที่ ๔ ผลลัพธ์จะเป็นบคุลย์ของบัญชียุ่่นของท่าน ให้ขีดเส้นคู่เล็ก ๆ ใต้บัญชียุ่่นเพื่อแสดงว่าท่านได้รวมจำนวนเงินต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว แล้วเขียนเดือนใหม่, วันที่, และยอดยกไปในช่อง ๔ ให้ลงจำนวนเงินที่เหลือยกมาจากเดือนก่อน นี่เป็นการเริ่มบัญชีของเดือนใหม่

เพื่อที่จะทราบจำนวนเงินถวายสิบลดของเดือนที่แล้วให้ท่านย้อนกลับไปดูจำนวนรวมทั้งสิ้นในช่อง ๔ ของเดือนที่เพิ่งล่วงไปนั้น เนื่องจากท่านไม่ประสงค์จะถวายสิบลดจากจำนวนเงินที่ท่านได้จ่ายออกไปแล้ว ให้ย้อนไปดูตัวเลขตอนต้นเดือนนี้ (เดือนที่ท่านจะถวายสิบลด) และเอาเงินจำนวนนี้ซึ่งเป็นยอดยกมาในวันที่หนึ่งลบออกจากยอดรวมทั้งสิ้น ให้พิจารณาดูตัวอย่างในหน้า ๒ ยอดรวมทั้งสิ้นเมื่อ ๓๑ ม.ค. คือ ๒,๓๖๘.๕๕ บาท ยอดยกมาเมื่อวันที่หนึ่ง คือ ๑,๐๖๑.๒๕ บาท ดังนั้นเอา ๑,๐๖๑.๒๕ ลบออกจาก ๒,๓๖๘.๕๕ จะได้ผลลัพธ์คือ ๑,๓๐๗.๓๐ และเนื่องจากท่านกำลังส่งเงินทั้งหมดของการถวายเพื่อการประกาศศาสนา (๓ ม.ค.) ท่านต้องลบจำนวนนี้ออกเสียด้วย คือเอา ๑๒๔.๘๕ ลบจาก ๑,๓๐๗.๓๐ ผลลัพธ์ คือ ๑,๑๘๒.๔๕ นี่ก็เงินรายรับตามปกติทั้งหมดในเดือนมกราคมที่ท่านตกลงถวายสิบลดให้แก่สำนักงานใหญ่ การที่จะทราบจำนวนเงินถวายสิบลดนั้น ก็เพียงใช้วิธีเลื่อนจุดมาทางซ้ายหนึ่งตำแหน่ง ฉะนั้นจำนวนเงินทั้งหมด ๑,๑๘๒.๔๕ จะเป็นเงินถวายสิบลด ๑๑๘.๒๔ หรือ ๑๑๘.๒๕ โดยประมาณ โปรดสังเกตดูรายการในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ว่าได้จ่ายส่งไปยังสำนักงานใหญ่

โปรดดูตัวอย่างเดือนกุมภาพันธ์ ท่านจะสังเกตเห็นว่าเราได้ส่งเงินถวายเพื่อการประกาศศาสนาทันทีเมื่อได้รับแล้ว (๘ กุมภาพันธ์) เป็นการดีที่สุดที่ต้องใช้เงินจำนวนนี้ เพื่อปฏิบัติงานในทุ่งนาที่ถึงฤดูเก็บเกี่ยวแล้ว ถ้าได้ส่งเงินถวายสิบลดของเดือนที่แล้วไปในเวลาเดียวกันก็จะเป็นการสะดวกมาก ด้วยเหตุผลนี้เอง เราจึงลงบัญชีเงินถวายทั้งสองรายนี้ส่งไปให้สำนักงานใหญ่ในโอกาสเดียวกัน ควรจะซื้อธนาณัติ ณ ที่ทำการไปรษณีย์ดีกว่าการส่งเงินสด ซึ่งอาจถูกลักขโมยหรือสูญหายได้

ข้าพเจ้าขอให้กำลังใจแก่ท่านที่มีอาคารของโบสถ์อยู่แล้วหรือผู้ที่ยังไม่ได้สะสมเงินไว้เพื่อสร้างอาคารโบสถ์ และในขณะที่ท่านยังไม่มีศิษยาภิบาลที่ต้องสนับสนุนขอได้โปรดส่งเงินไปช่วยโดยเติมกำลังเพื่อช่วยเหลือคนงานประจำ โดยวิธีนี้คริสตจักร ๑ หลายแห่งที่ยังไม่ใหญ่โตพอ ก็จะสนับสนุนศิษยาภิบาลประจำได้โดยส่งเงินไปที่สำนักงานใหญ่เพื่อจะได้ส่งต่อให้คนงานต่อนั้นหมายความว่าท่านได้ช่วยคนงานคนหนึ่งแล้ว เงินถวายสิบลดของเรา *ไม่ใช่* มีไว้ใช้ในการกุศลเป็นความจริงที่ว่าการคริสตศาสนิกชนต้องให้ท่านแก่คนยากจน แต่ไม่ใช่เอาเงินถวายสิบลด เงินถวายสิบลดนี้ต้องใช้ในการประกาศพระกิตติคุณโดยตรงดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในตัวอย่างบัญชีของเรา คำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ โปรดดูในหนังสือ “หลักความเชื่อของอัครสาวก” บทที่ว่าด้วย “แผนการทางการเงินตามแบบพระคัมภีร์”

วิธีเตรียมคำเทศนา

(โดย เจ. แคลวิน โฮลซิงเกอร์)

ข้อสังเกต ข้าพเจ้าได้ติดตามวิธีเตรียมข้อเทศน์โดยการพูดและการเขียนทั้งสองวิธีมาเป็นเวลาหลายปี ข้าพเจ้านึกไม่ออกเลยว่าจะหาวิธีที่ดีไปกว่าวิธีของ “พี” โฮลซิงเกอร์ได้จากไหน ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอวิธีของเขาดังนี้

กุญแจที่จะไขไปสู่ความสำเร็จของคำเทศนานั้น ไม่ใช่อุบัติการณ์การแสดงความคิดเห็นแต่อย่างเดียว

คำเทศนาที่ดีนั้นต้องการมากกว่าการเสนอความจริงเท่านั้น บางท่านอาจคัดค้านความเห็นข้อนี้ แต่ให้เราหยุดคิดสักประเดี๋ยวและตรองดูให้ตลอด ท่านไม่เคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาด้วยตนเองบ้างหรือ? คือท่านเคยได้ยินนักเทศน์สองคนที่มีความคิดอย่างเดียวกัน และใช้ข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวกันคนหนึ่งได้รับผลสำเร็จจิตใจ แต่อีกคนไม่สัมฤทธิ์ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยนัก มีอะไรผิดเช่นนั้นหรือ สัจธรรมในคำเทศน์ใช้ไม่ได้เช่นนั้นหรือ? ตอบว่า “ความจริงใช้ได้” เพราะว่าทั้งสองคนอ้างหลักความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้อเดียวกัน คำเทศนาที่ดีนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องออกมาจากปากของนักเทศน์ที่มีชีวิตบริสุทธิ์พร้อมใสเสมอไป แต่เราทั้งหลายผู้เป็นนักเทศน์รู้ย่อมมีบ่อยครั้งที่คำเทศนาของเราครั้งหนึ่งดีกว่าครั้งนั้น ที่เราทราบได้อย่างนี้ก็เพราะครั้งที่ดีกว่านั้นเป็นคำเทศนาที่เราได้รับการช่วยจากพระวิญญาณมากกว่าอีกครั้งหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นก็ดี มิใช่ทุกเทศน์ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณอย่างมาดออกหรือที่เมื่อเขาเทศนาออกมาแล้วก็ยากที่ท่านจะเข้าใจได้ และเราก็พอทราบกันอยู่บ้างว่ามีนักเทศน์บางคนที่มีความเป็นอยู่ในชีวิตของเขาทางด้านวิญญาณดีและจิตใจหอมโชมาก ถึงการนั้นเขาซึ่งเทศนาได้อย่างเป็นที่จับใจคนฟัง ฉะนั้นการที่มี

ชีวิตที่สนิทกับพระเจ้าจะแสดงว่าเขาเป็นนักเทศน์เก่งเสมอไปนั้นหาได้ไม่ (แต่โปรดอย่าเข้าใจความหมายของผู้เขียนผิดไปว่าการ เจริญของพระเจ้าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของการเทศนา เขากำลังพูดถึงถึงเรื่องการพูดหรือ การเทศนา) ความเป็นความจริงมีว่าความคิดที่มีค่ามีประโยชน์และการเตรียมฝ่ายวิญญาณจิตนั้นเป็นส่วนสำคัญของการเทศนา แต่อย่างไรก็ดีจุดประสงค์ของบทความนี้ก็เพื่อจะแสดงวิธีแบบง่าย ๆ ในการเตรียมคำเทศนา เพื่อคำเทศนานั้น ๆ จะเกิดประโยชน์ และผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย คำเทศนาก็มีลักษณะคล้าย ๆ กับการโฆษณาแจ้งความขายของอยู่หลายข้อประการด้วยกัน ผู้ประกาศแจ้ง ความจะต้องทำให้ท่านเชื่อเขาในหัวข้อดังต่อไปนี้

(๑) เขาจะบอกให้ท่านเกิดความรู้สึกว่าท่านมีความจำเป็นและต้องการของบางสิ่ง และ

(๒) ผลិតภัณฑ์ของเขานั้นจะช่วยสนองความต้องการชนิดที่จำเป็นจริง ๆ อันนั้นของท่านและหลักความจริงข้อนี้ไม่ใช่ เป็นหลักการ อันเดียวกันหลักการเทศนาดอกหรือ ? ผู้เทศนาจำเป็นต้องชี้ให้เห็นถึงปัญหาและความจำเป็นที่ชีวิตของสมาชิก ต้องการหรือเห็นสิ่งที่จิตใจของผู้ฟังและของโลกทั่ว ๆ ไปต้องการ แล้วนักเทศน์ก็จำเป็นต้องชี้ให้ผู้ฟังเห็นว่า เขาสมควรที่จะ รับเอาของประทานจากพระเจ้า จึงจะแก้ไขความยุ่งยากแห่งชีวิตของตนได้ เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ผู้ที่อ้างโฆษณาแจ้งความก็ได้รับ ประโยชน์สมตามเจตนาที่เขาตั้งไว้ (ให้อ่านโฆษณาแจ้งความขายของตามหนังสือพิมพ์) ผู้แจ้งความมีเทคนิคอยู่สองประการคือ (๑) ใช้วิธีที่ทำให้ท่านเกิดความสนใจและ (๒) ใช้ข้อความเพียงไม่กี่คำให้ท่านเห็นคุณค่าและพิสูจน์ให้เห็นอย่างดีว่า สินค้าที่เขา โฆษณานั้นเป็นของดีจริง ๆ

วิธีเขียนและพูดตามที่เรานำแนะท่านในบทความนี้แบ่ง

ออกเป็น ๒ ตอนด้วยกัน คือ (๑) ใช้คำพูดที่มีความหมายกว้างหรือคำพูดที่ต้องการซื้อพิสูจน์แล้วก็ (๒) พิสูจน์คำพูดนั้น โปรด พึงดูข้อความในตอนที่แล้ว ๆ มาของบทความเรื่องนี้ ท่านจะเห็นได้ว่าข้าพเจ้าได้ใช้วิธีเขียนแบบที่ว่านี้

ดังนั้นการที่จะเทศนาให้ได้ดีหรือเขียนให้ได้ดีนั้น แรกทีเดียวท่านจะต้องใช้คำพูดที่ทำให้ผู้ฟังสนใจและอยากให้มีการ พิสูจน์

ให้เรายกตัวอย่างคำเทศนาสักเรื่องหนึ่งและพิสูจน์ว่ากฎเกณฑ์ที่กล่าวมานี้ได้อย่างไร จงดู มัธยา ๖:๒๕-๓๐ ซึ่งเป็นคำ เทศนาที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดของพระเยซู ให้คิดตามคู่มือและเทคนิคของการพูด เริ่มต้นด้วยข้อที่ ๒๕ ซึ่งพระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ท่านไม่ต้องวิตก (อย่ากระวนกระวาย) สำหรับเรื่องอนาคตของท่าน” นี้เป็นคำพูดที่ต้องการพิสูจน์ มันเป็นเพียงตอนหนึ่งเพื่อเรียก ความสนใจของผู้ฟัง แต่ตอนที่สองเป็นตอนพิสูจน์ให้เห็นจริงว่าคำพูดนั้นไม่ใช่พูดแต่เพียงเล่น ๆ คนฟังสมัยโบราณก็ต้องการซื้อ พิสูจน์เท่า ๆ กับคนฟังสมัยใหม่ด้วยเหมือนกัน บางคนอาจคิดอยู่ในใจว่า “พระองค์คงไม่ทราบข้าพเจ้าไม่มีข้าวจะกรอกหม้อ ถ้า พระองค์ทรงทราบพระองค์คงไม่ตรัสเช่นนั้น

แล้วพระเยซูตรัสต่อไปข้อที่สอง คือพระองค์ทรงพิสูจน์ว่าพระคำรัสของพระองค์นั้นเป็นจริงอย่างไร พระเยซูทรง ยกตัวอย่างที่แสดงว่า พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาสิ่งสารพัดพระองค์ทรงเนรมิตได้อย่างไร พระองค์ทรงตรัสต่อไปว่าจงดูนกในอากาศ ดอกไม้และต้นหญ้าในทุ่งนา แม้ษัตริย์สะโลโม เวลาทรงมีพระสง่าราศีรุ่งเรือง ก็ยังไม่มั่งคั่งเท่าดอกไม้ดอกเดียว

พระเยซูทรงทำให้คนเกิดความสนใจกับสิ่งธรรมดาที่อยู่ล้อมรอบ แล้วพระองค์จึงหาซื้อพิสูจน์มาเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้ฟัง เห็นจริง

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งก็คือ มัธยา ๕: ๒๐-๒๘ พระเยซูตรัสเป็นข้อความที่เรียกร้องความสนใจว่า *ถ้าความชอบธรรม ของท่านไม่มากยิ่งขึ้นกว่าของพวกอาลักษณ์และพวกฟาริซาย ท่านจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้* “ (ข้อนี้ก่อให้เกิดความสนใจแก่ ผู้ฟังยิ่งนัก เพราะพวกฟาริซายนั้นขึ้นชื่อลือนามอย่างยิ่งว่าเป็นผู้ที่เคร่งครัดในลัทธิศาสนาของตน) แล้วพระเยซูจึงพิสูจน์คำตอบ ของพระองค์ โดยตรัสว่า”พวกฟาริซายสอนว่าอย่าฆ่าคน แต่พระเจ้าสอนว่าอย่าเกลียดชังซึ่งกันและกัน”

ข้าพเจ้าได้ฝึกหัดตัวจนเกิดเป็นนิสัยคือทุกครั้งที่ข้าพเจ้าพูดหรือเขียนข้อความใด ๆ ข้าพเจ้าก็จะปฏิบัติตามหลักข้อนี้ คือ ข้าพเจ้าจะไม่พูดหรือเขียนอะไรออกไปโดยไม่มีข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์หรือจากชีวิตที่เป็นจริง ด้วยการปฏิบัติเช่นนี้ข้าพเจ้าหวังได้ อย่างแน่นอนว่าผู้ฟังจะเข้าใจและคล้อยตามข้าพเจ้าด้วย

ข้าพเจ้าอยากจะทำอย่างไรถึงวิธีเรียกความสนใจ และวิธีพิสูจน์ให้ด้วย

วิธีเรียกความสนใจ

หัวข้อต่อไปนี้เป็นวิธีต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสนใจ จึงใช้วิธีเหล่านี้สลับกันไปตามความเหมาะสมในการเทศนาของท่าน

๑) ยกเรื่องใหม่ ๆ ขึ้นมาพูด มนุษย์ชอบสิ่งที่แปลกๆ ผิดปกติ เมื่อพระเยซูตรัสว่า “การเกลียดชังกันเป็นเสมือนหรือเท่ากับเป็นผู้ฆ่าคน” เมื่อสอนเช่นนี้ทำให้คนฟังเห็นว่าเป็นของใหม่และของผิดธรรมดา

๒) ยกเรื่องที่รู้จักและคุ้นเคยอยู่แล้วมาพูด เมื่อศิษยาภิบาลพูดว่า “ข้าพเจ้ายังจำเวลาเมื่อข้าพเจ้าอายุ ๑๘ ...” คำพูดเช่นนี้จะทำให้เยาวชนหรือเด็กวัยรุ่นทุกคนเกิดความสนใจอยากฟัง และถ้าอยากให้ผู้ใหญ่สนใจฟังก็ควรที่จะพูดถึงเรื่องความลำบากในการทำมาหากิน

๓) พูดถึงเรื่องสำคัญสำหรับชีวิต สิ่งที่อยู่ใกล้ชีวิตกับชีวิต เช่นการเจ็บป่วย, การเกลียดชัง, การหาเนื้อคู่ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่ก่อให้เกิดความสนใจทั้งสิ้น

๔) ข้อขัดแย้ง ใช้คำพูดที่ขัดๆ กับความเชื่อตามปกติของคนทั่วไป เช่นพูดถึงเรื่องการขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ซึ่งเป็นบิดามารดา เรื่องชนิดนี้ก็ทำให้เกิดความสนใจ

๕) เรื่องที่คนรออยากฟัง พูดถึงเรื่องทำให้เกิดความตื่นเต้นหวาดเสียว

๖) การแสดงท่าทางหรือการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวของร่างกายไม่ว่าส่วนใดข้อมทำให้คนสนใจอย่างยิ่งจะนั้นเรื่องราวหรือคำพูดที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวก็ข้อมจะเรียกร้องความสนใจของผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

วิธีพิสูจน์ข้ออ้าง

๑) ใช้คำพยาน เราต้องรู้จักใช้คำพยาน คำพยานมีอยู่หลายชนิด หลายแบบ ท่านอาจอ้างพยานจากเรื่องในพระคัมภีร์หรือจากนักวิทยาศาสตร์ ฯลฯ แต่คำพยานที่ดีที่สุดคือเรื่องที่ท่านรู้จักจริงเห็นแจ้งมาด้วยตนเอง นับว่าเป็นประจักษ์พยาน ไม่ใช่พยานที่เล่า ๆ ต่อกันมา คำเทศนาที่ดีที่สุดที่เคยเห็นมาก็คือ “ครั้งหนึ่งข้าพเจ้ายังจำได้ว่าเมื่อข้าพเจ้า.....” หรือ “เมื่อประมาณหนึ่งสัปดาห์มาแล้ว ข้าพเจ้าได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง” ผู้พูดทุกคนควรจะพร้อมอยู่เสมอที่จะใช้คำพยานจากประสบการณ์ส่วนตัว เพื่อผู้ฟังจะได้รับประโยชน์ไม่มากนักน้อย

๒) ยกอุทาหรณ์หรือตัวอย่าง สิ่งเหล่านี้อาจนำมาจากหนังสือพิมพ์รายวัน รายเดือน หรือหนังสือต่าง ๆ

๓) อ้างสถิติ นำข้อเท็จจริงหรือตัวเลขของความทุกข์สุขมาเปรียบเทียบกับงบประมาณการศึกษาเป็นต้น

๔) เรื่องสมมุติ ข้อนี้ยากที่จะอธิบายให้แจ่มแจ้งจริงๆ แต่ขอยกตัวอย่างสักเรื่องหนึ่ง สมมุติว่าตัวท่านเป็นดანიเอ็ลต้องถูกทิ้งลงในถ้ำสิงโต ไม่มีใครสักคนเป็นตัวดანიเอ็ลจริงๆ แต่การเสนอขึ้นเช่นนั้น อาจช่วยให้คนฟังเกิดความเข้าใจถึงสภาพจิตใจของดანიเอ็ลในขณะนั้นว่ารู้สึกอย่างไร

ถ้าข้อความที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นของใหม่สำหรับบางท่าน ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านลงมือทดลองดูพร้อมกับการอธิษฐานและศึกษาจริง ๆ ท่านก็จะรู้สึกว่าเป็นการง่ายขึ้น ที่จะเตรียมคำเทศนาชนิดต่าง ๆ เพื่อทำให้คนฟังเกิดความสนใจ

ควรพูดนานเท่าไร?

คำถามนี้ทำให้อดนึกถึงคำตอบที่ประธานาธิบดีลินคอล์นได้ตอบเมื่อมีคนถามท่านว่าขาของคนควรจะยาวเท่าไรจึงจะพอดี ท่านก็ตอบว่า “ยาวพอที่จะหยั่งถึงดิน” ถ้าจะให้ข้าพเจ้าอธิบายความหมายนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ขอบอกว่าจงเทศนาให้ยาว (นาน) พอที่จะให้เสร็จธุระนั่นเอง เมื่อท่านได้พูดจบหมดตามจุดประสงค์แล้วก็ถึงเวลาที่จะหยุดได้ (และแน่นอนละท่านจะต้องมีเป้าใน

การเทศนาของท่านทุก ๆ ครั้ง) ถ้าพูดยาวกว่านั้นก็ทำให้คนเบื่อไม่สนใจ หรือถ้าสั้นเกินไปก็เสียแรงพูดเปล่า ๆ เพราะไร้ประโยชน์

ความยาวของเวลาซึ่งพูดควรเป็นจักรกลที่จะบังคับการพูดของเราว่าเราจะพูดอะไรและพูดอย่างไร ถ้าเรามีเวลาเพียงสิบห้านาทีเราก็จะทำงานได้อย่างหนึ่ง ถ้าเรามีเวลาเต็มชั่วโมงหรือมากกว่านั้นการพูดของเราก็ควรแตกต่างออกไป

ถ้าท่านถูกเชิญให้ไปพูดแก่คนกลุ่มหนึ่ง และมีเวลาจำกัดให้พูดเพียง ๑๕ นาทีเท่านั้น จะเป็นการดีถ้าจะพูดเนื้อเรื่องของ ๓๐ นาทีให้จบลงในเวลา ๑๕ นาทีนั้น และการพูดเช่นนั้นจะทำให้คนฟังเกิดความประทับใจได้มากกว่า

แต่ก็อาจเป็นไปได้ที่บางคนอาจพูดแก่คนกลุ่มหนึ่งถึงชั่วโมงหรือ ๑.๕ ชั่วโมง หรือกระทั่ง ๒ ชั่วโมงโดยไม่ทำให้คนฟังเบื่อเลย และใช้เวลา ๒๐ นาที ตอนท้ายสรุปความ การประชุมยาวนานเป็นการตรงกันข้ามกับการพูดสั้นและเร็วเพียงสิบห้านาที ระหว่างการพูดสั้นและเร็วซึ่งให้ผู้ฟังเกิดความสนใจขึ้นมาอย่างกระทันหันและการพูดช้า ๆ ให้ผู้ฟังมีเวลาพอที่จะคิดด้วยตนเองนั้น ยังมีการพูดอยู่อีกมากมายหลายวิธีด้วยกัน นักเทศน์ที่สามารถพูดได้หลายวิธี จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ฟังได้หลายชั้นหลายพวก ฉะนั้นถ้าท่านมีสมรรถภาพในการพูดมากเท่าใดก็ให้ท่านใช้วิธีพูดให้มากที่สุดเท่าที่ท่านจะสามารถนำมาใช้ได้

การเทศนาสั้น ๆ ให้นั้นเป็นเรื่องยาก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าผู้เทศน์จะฝึกฝนจริง ๆ ก็อาจเป็นผลสำเร็จ สิ่งที่สำคัญสำหรับการเทศนาแบบนี้ก็คือผู้เทศน์ต้องเข้าใจเรื่องที่จะนำมาเทศน์นั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด วิธีเทศนาแบบนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจความจริงชนิดธรรมดาต่าง ๆ การเทศนาแบบนี้เหมาะสำหรับใช้ตั้งสอนความจริงเพียงคราวละหนึ่งเรื่อง

แต่ถึงกระนั้น คำเทศนาสั้น ๆ ก็มีขอบเขตจำกัดของมันเราอาจจะพูดเร็วให้คนสนุกสนานเพลิดเพลินได้แต่คำเทศนานั้นอาจจะไม่ยั่งยืนอยู่ในใจของผู้ฟังได้นาน การพูดเพียงสั้น ๆ ไม่อาจทำให้คนคิดได้ลึกซึ้งและสำนึกตัวได้อย่างยืนนาน ถ้าจะเปรียบคำเทศนาที่ยาวเท่ากับการ “รูนหลัง” คำเทศนาแบบสั้นก็ได้กับการ “กระแทกผลึกใส” ฉะนั้นเราจึงพอจะมองเห็นแล้วว่าคำเทศนาแบบสั้น ๆ นั้นไม่เพียงพอที่จะใช้แนะนำสั่งสอนคริสตชนมาชิกให้ครบถ้วนหรือละเอียดละออได้ ถ้าจะให้สมาชิกรู้จักคิดด้วยตัวเองก็จำเป็นที่จะต้องให้เขามีเวลาพอที่จะคิด

มีนักเทศน์คนหนึ่งทำเช่นนี้ เมื่อเขาจะสอนข้อพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเขาจะพูดช้า ๆ และพูดอย่างหนักแน่นมั่นคงอยู่เป็นเวลา ๕๐ นาที แล้วอีกสิบนาทีหลังจะรับพูดเร็ว ๆ อย่างกระชั้นชิดเพื่อเป็นการรวบยอดในสิ่งที่พูดมาแล้ว ๕๐ นาทีก่อนนั้น

การเทศนาในการประชุมนมัสการไม่ควรเกิน ๓๐ นาที หรือ ๔๕ นาที

การสอนพระคัมภีร์กลางสัปดาห์ก็ไม่ควรให้นานเกิน ๑ ชั่วโมง ในเมื่อสมาชิกผู้ฟังต้องเคร่งเครียดกับงานหนักมาแล้วตลอดวัน แต่ถ้าผู้ที่เรียนนั้นเป็นนักเรียนพระคริสตธรรมซึ่งอุทิศเวลาเพื่อเรียนจริง ๆ ก็อาจใช้เวลาสอนนานถึงสองชั่วโมง แต่ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถสูงและรู้เรื่องที่จะสอนได้ดีจริง ๆ จึงจะสอนครั้งละสองชั่วโมงรวดได้

จะบังคับเสียงอย่างไร

เสียงที่ไม่สุภาพและเสียงที่ไม่แสดงความรักและเมตตาของนักเทศน์ทำให้คำเทศนาของเขาไม่น่าฟัง มันจะทำให้สิทธิชนไม่สบายใจ และทำให้คนบาปหนีไม่ยอมฟัง “ตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต” (๒ โคริน โธ ๓:๖)

น้ำเสียงที่กร้าวเป็นการทำลายจิตใจของผู้ฟัง แต่คำพูดสุภาพอ่อนโยนแสดงน้ำใจของพระคริสต์ทำให้คนหลอกล้นใจ

ภายิตโบราณข้อหนึ่งสอนว่า “สิ่งที่ท่านพูดนั้นไม่สำคัญเท่ากับน้ำเสียงของท่าน”

ให้เราเผชิญหน้ากับความจริง คือเราเทศนาความจริงอย่างไร ? ด้วยน้ำเสียงแห่งความรัก หรือด้วยน้ำเสียงแห่งการพิพากลงโทษ ? เราเทศนาต่อผู้ความบาปด้วยใจที่เกลียดคนบาปหรือไม่ ? หรือว่าเราพูดด้วยความรักเมตตา เพราะรู้ว่าเราเคยถูกช่วยให้หลุด

ขึ้นมาจากหลุมมรณะ ยะชายา ๕๑:๑ ดาวิดได้กล่าวไว้ในบทเพลงสรรเสริญบทที่ ๕๑ ข้อที่๑๓ ว่า “ใจแตกและฟกช้ำแล้วนั้น พระองค์ไม่ดูถูกดูหมิ่นเลย” นักเทศน์ที่ไม่ยอมใช้ภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจง่ายนั้น ถ้าไม่เป็นนักเทศน์ที่เกียจคร้านก็ต้องเป็นนักเทศน์ที่ต้องการจะใช้คำพูดของเขาให้ประทับใจผู้ฟังบางคน เพื่อให้คนเหล่านั้นชมเชยเขา แต่ส่วนมากก็มักจะเป็นการประทับใจในตัวเองเท่านั้น เป้าหมายของเราไม่ใช่เพื่อให้คนฟังเห็นว่าเราเป็นคนฉลาด แต่เราต้องการจะสอนให้เขารู้จักความจริงต่างหาก การพูดให้คนเข้าใจได้ง่าย ๆ ต้องใช้ความพยายามมาก และเป็นการช่วยให้เห็นถึงสติปัญญาของผู้พูดมากกว่าเป็นเพียงการแสดงความสามารถ “เชิง” ด้วยคำที่มีความหมายที่เข้าใจยาก หน้าทีของนักเทศน์นั้นก็จะต้องเสนอความจริงแห่งโบราณกาลด้วยวิธีที่คนฟังสามารถเข้าใจได้โดยแจ่มแจ้ง

ผู้ช่วยเหลืองาน

มีหลายคนเข้าใจผิดเรื่องการเป็นผู้ช่วยเหลือ ผลก็คือสมรรถภาพที่ดีที่สุดของคนได้ถูกทอดทิ้งให้สูญหายไปโดยไร้ประโยชน์ และแผนการของพระเจ้าต้องถูกขัดขวางให้ชะงักลง

คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ประกอบไปด้วยผู้ช่วยเหลืองานหลายชนิดด้วยกัน และที่สำคัญที่สุดคือต่างคนต่างจะต้องรู้จักหน้าที่ของตนว่าควรจะทำอะไร และตัวมีหน้าที่ควรทำอะไร ในสมัยอดีตตัวศิษยาภิบาล มิชชันนารีและแม่ประธานขององค์กรมักจะใช้ให้ผู้ช่วยของตัวเองทำงานที่กระจุกกระจิกหรืองานที่ตัวเองไม่ยอมทำ ราวกับว่า ผู้ช่วยเหล่านั้นเป็นคนรับใช้ประจำตัวของเขา การทำเช่นนั้นไม่ใช่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเลย โปรดเข้าใจเสมอว่า ศิษยาภิบาลของคริสตจักร (หรือหัวหน้าผู้ปกครองคริสตจักร) นั้นเป็นผู้นำภารกิจของคริสตจักรนิกายหรือประธานเป็นหัวหน้าขององค์กรหัวหน้ากองประกาศก็เป็นหัวหน้ากองเผยแพร่ข่าวประเสริฐในแต่ละท้องถิ่นของตนไม่มีใครเลยที่จะสามารถทำงานของตนได้โดยไม่ต้องพึ่งเสียงของผู้นำ เขาควรจะปรึกษาหารือกับผู้ที่เป็หัวหน้าในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงในการทำงาน เขาควรจะเข้าใจหน้าที่ของแต่ละส่วนแต่ละหน้าที่ของแผนงานนั้น ๆ แต่ถึงอย่างไรก็ตามแม้เขาจะเข้าใจหน้าที่ของส่วนต่าง ๆ ได้ดีแล้ว เขาก็ควรจะไว้วางใจผู้ร่วมงานของเขา เพื่อเขาจะได้ทำงานให้สำเร็จตามวิธีของเขาเองเท่าที่ตัวเองจะสามารถที่จะทำได้ ประธานหรือศิษยาภิบาล หรือมิชชันนารีก็ดียังไม่ควรจะลืมนึกว่าตนมีหน้าที่ฝึกคนอื่นให้รับช่วงทำงานต่อไป และฝึกคนเหล่านี้ให้กลายเป็นผู้นำผู้คิดในอนาคต ไม่ใช่มาทำหน้าที่เสียเองหมดทุกอย่าง การทำเช่นนี้ต้องอาศัยความอดทน แต่บำเหน็จนั้นใหญ่หลวงนัก

เปาโลบอกว่า “เราเป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์” (๒ โครินโท ๖:๑) และในจดหมายฉบับแรกที่มีไปยังคริสตจักร โกรินโท (๑ โกรินโท ๑๒:๒๗-๓๐) เปาโลบอกว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นอวัยวะของพระคริสต์ และพระเจ้าทรงตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร อันดับแรกเป็นอัครสาวก อันดับสองเป็นศาสตาดพยากรณ์ อันดับสามเป็นครู ต่อมาเป็นผู้ทำการอิทธิฤทธิ์ เป็นผู้รับของประทานในการบำบัดโรค เป็นผู้ช่วยเหลือ เป็นนักปกครอง เป็นผู้แปลภาษาแปลก ๆ ได้ ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ? ทุกคนเป็นศาสตาดพยากรณ์หรือ? ทุกคนเป็นครูหรือ? ทุกคนทำการอิทธิฤทธิ์หรือ? และทุกคนมีของประทานให้บำบัดโรคได้หรือ? ทุกคนพูดภาษาแปลก ๆ ได้หรือ? ทุกคนแปลภาษาต่าง ๆ ได้หรือ? เราก็อธิบายคำตอบนี้ได้อย่างดีแล้วว่า “ไม่ใช่” คือเราทุก ๆ คน ไม่ได้มีของประทานเหล่านี้คนเดียวทุก ๆ อย่าง ต่างคนต่างมีคนละอย่างเท่านั้นแต่ที่สำคัญที่สุดก็คือต่างคนต่างรู้หน้าที่ว่าตนมีความเหมาะสมจะทำอะไรและทำที่ไหน และตนมีหน้าที่รับผิดชอบอะไรภายในองค์กรนั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นงานในหน้าที่ของมิชชันนารีในคริสตจักรท้องถิ่น สิ่งเหล่านี้ไม่ควรตีราคาให้น้อยเกินไปเลย

การประชุมเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ช่วย ควรมีเสมอ ๆ โดยผู้นำอนุญาตให้ผู้ช่วยทุกคน มีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี การทำเช่นนี้จะช่วยป้องกันและกำจัดความเข้าใจผิดซึ่งอาจมีขึ้นได้ หลังจากได้วางแผนผังการทำงานลงไปแล้ว ให้ทุก ๆ คนออกจากที่ประชุมไป เหมือนเป็นคน ๆ เดียวกัน มีความคิดอย่างเดียวกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และงดเว้นการกระทำหรือคำพูดอย่างหนึ่งอย่างใดที่ผิดไปจากแผนงานที่ได้ตกลงกันไปในที่ประชุมแล้วนั้น

หากว่ามีใครที่มีคุณสมบัติสามารถเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลได้ผู้นั้นควรทำหน้าที่เทศนาและสั่งสอน และอธิษฐานเพื่อคนป่วยรวมทั้งทำหน้าที่ต่างของศิษยาภิบาล ทำไมจึงจะปล่อยให้เขาต้องไปกวาดโรงสวดและเก็บหนังสือเพลง หรือทำหน้าที่เด็กรับใช้ เขาไม่ควรทำอย่างนั้น ก็เพราะเขาเป็นนักเทศน์ไม่ใช่ลูกจ้าง ลูกจ้างนั้นเราจ้างได้ด้วยราคาถูก ๆ ไว้สำหรับเช็ดปัดกวาดและทำธุระเล็ก ๆ น้อย ๆ นอกจากนี้ยังมีสมาชิกที่ยินดีที่จะปฏิบัติงานเพื่อพระเจ้า แต่เขาไม่อาจจะทำงานใหญ่ ๆ ได้ก็ให้พี่น้องชนิดนี้ช่วยทำงานเบ็ดเตล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ เสีย ถ้าเราปล่อยให้ผู้ช่วยศิษยาภิบาลทำงานเบ็ดเตล็ดเสียเอง ก็เท่ากับว่าเราทำให้สมรรถภาพของผู้ช่วยคนนั้นเสียไปเปล่า ๆ ฉะนั้นให้เราทราบว่าหน้าที่ที่เหมาะสมสำหรับเราภายในคริสตจักรนั้นคือหน้าที่อะไร และจงให้เราพอใจกับหน้าที่นั้น ๆ จงทำงานด้วยสิ้นสุดใจ และด้วยสันติสุขสมานฉันท์เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพี่น้องคนอื่น ๆ ในคริสตจักร

ความประพฤตินักเทศน์

ความไว้วางใจของท่านอยู่ที่ไหน ?

สำหรับคนที่ปรารถนาจะรับใช้พระเจ้านั้นจะต้องเป็นคนที่ยังคงคุณค่าของตนเอง เขาจะต้องรู้ว่าความไว้วางใจของเขานั้นขึ้นอยู่กับผู้ใด นี่เป็นกุญแจนำไปสู่ความสำเร็จของงานที่เขาทำอิทธิพลของเขาและผลงานที่เกิดขึ้นจะกระทบกระเทือนต่อชีวิตผู้อื่นเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับการที่เขาผู้นั้นศรัทธาคำตัวเองอย่างไร

มีคนงานของพระเจ้าเป็นจำนวนมากที่ไว้วางใจตนเองและเชื่อในความสามารถของตนเอง บางทีเขาจะอวดตัวโดยเปิดเผย และมองดูโครงการและความเห็นของเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ด้วยความเหยียดหยาม มหาปราชญ์ผู้เรื่องนาม คือกษัตริย์ชะโลโมทรงสอนไว้ว่า “จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้าเถิด อย่าให้คำสรรเสริญออกจากปากของเจ้าเองเลย จงให้คนนอกบ้านสรรเสริญเจ้า และไม่ชมฝีปากของเจ้าเอง” สุภาษิต ๒๗ : ๒ และอัครสาวกเปโตรก็พูดเสริมอีกว่า “ถ้าผู้ใดจะกล่าวสั่งสอนก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดปรนนิบัติก็ให้ปรนนิบัติตามกำลัง ซึ่งพระเจ้าโปรดประทานนั้น เพื่อพระเจ้าจะได้เกียรติในทุกสิ่งโดยพระเยซูคริสต์” (๑ เปโตร ๔ : ๑๑) จากถ้อยคำของอัครสาวกคนนี้เพียงไม่กี่คำก็ให้เรา “กุญแจ ที่จะไขความสำเร็จก็นำให้ชีวิตคริสเตียนและการรับใช้พระเจ้าของเราสัมฤทธิ์ผล เปาโลก็สอนในเรื่องนี้ว่า “คน ๆ นั้นที่ยกย่องตัวเองจะเป็นคนที่เขานับถือก็หาไม่ได้ แต่คนที่น่านับถือนั้นเป็นคนที่พระเจ้าทรงยกย่อง” (๒ โครินโท ๑๐ : ๑๘) จงระลึกถึงเรื่องซาอูลสักครู่ “ท่านนับว่าท่านเป็นแต่ผู้น้อย ที่จะต้องเลื่อนเป็นหัวหน้าของอิสราเอลทุกตระกูลมิใช่หรือ ? และพระยะโฮวาเจ้าได้ทรงตั้งเป็นกษัตริย์แห่งชนชาติอิสราเอล” (๑ ซามูเอล ๑๕ : ๑๗) มีบ่อยครั้งที่คนของพระเจ้าได้รับใช้พระเจ้าและพระองค์ทรงใช้ให้ทำงานได้อย่างดี แล้วก็ลืมตัวเองและไว้วางใจตนเอง ยกย่องตนเอง และเมื่อรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่งก็ปรากฏว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเสื่อมไปจากตัวหมดสิ้นแล้ว เรื่องของซิมโชนก็เป็นอย่างเดียวกัน (วินิจฉัยบทที่ ๑๓ ถึงบทที่ ๑๗) เราทราบกันดีแล้วว่าความจองหองของซาอูลเป็นเหตุให้ซาอูลต้องทนทุกข์ทรมานใจอย่างสาหัส และ “รับความอาย” แล้วต้องสูญเสียตำแหน่งอันสูงศักดิ์ของตน และนำความตายมาสู่อย่างน่าอัปยศ และชีวิตเบื้องปลายของซาอูลเป็นชีวิตที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย กษัตริย์ชะโลโมทรงสอนว่า “ความเย่อหยิ่งก็นำไปถึงความพินาศและจิตใจที่จองหองก็นำไปถึงการล้มลง” (สุภาษิต ๑๖ : ๑๘)

เราจะทำอะไรต่อไป เพราะเรารู้ว่าเมื่อเรายังอยู่ในโลกนี้ เราไม่สามารถจะเผชิญหน้ากับการทำทายเป็นการช่วยกู้วิญญาณให้รอดพ้นบาปได้ โดยปราศจากความมั่นใจ เรากำลังยืนอยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย อาจารย์เปาโลได้ถามว่า “ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะกับกิจเหล่านี้ ?” (๒ โครินโท ๒ : ๑๖) อะไรเป็นคำตอบ ?

คำตอบก็ตอบอย่างชัดเจนแล้วว่าท่านจะเผชิญหน้ากับการทำทายเป็นโดยปราศจากความมั่นใจไม่ได้ แต่ความมั่นใจนั้นท่านจะต้องมั่นใจในพระเจ้าและตัวท่านจะต้องติดต่อกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิด พระเยซูทรงตรัสว่า “นอกจากเราแล้วท่านทำอะไรไม่ได้เลย” (โยฮัน ๑๕ : ๕) เปาโลได้ตั้งคำถามไว้ในหนังสือโครินโท ฉบับ ๒ บทที่ ๒ ข้อที่ ๑๖ และ ๑๗ และเปาโลก็ตอบเสียเองว่า “เราประกาศ.....อย่างคนที่อยู่จำเพาะพระเจ้า” และอัครสาวกผู้นี้ยังสอนต่อไปใน ๒ โครินโท ๓ : ๕ ว่า “มิใช่เราก็ดำเนินชีวิตใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรานั้นมาจากพระเจ้า”

แล้วอัครสาวกคนเดียวที่นี้ยังสอนให้เห็นถึงความสำคัญของการไว้วางใจพระเจ้าที่แท้จริงนั้นคืออะไร โดยพูดไว้ว่าดังนี้ “ข้าพเจ้าจะกระทำทุกสิ่งได้โดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า (ฟิลิปปี ๔ : ๑๓)

นี่เป็นความวางใจที่มั่นคง คือไว้วางใจที่จะปฏิบัติงานให้สำเร็จ และจะเผชิญกับการทำทายเป็นได้อย่างองอาจ เปาโลมีความวางใจในตนเองอย่างนั้นหรือ ? เปล่าเลย แต่เขาไว้วางใจในพระเจ้า

ข้าพเจ้ายังได้ฟังคนแสดงความสงสัยและความกลัวของเขาออกมาให้ได้ยินมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้เห็นชัดเจนขึ้นเท่านั้นว่าพวกเขาหลายคนกำลังเดินออกนอกเส้นทางแห่งชีวิต และอุปสรรคหนึ่งจะหลงทางกันเสียแล้วด้วยซ้ำไป คนเหล่านี้ขาดคุณภาพอยู่

อย่างหนึ่ง สิ่งนั้นคือการจัดระเบียบให้ทุกอย่างเรียบร้อยในชีวิตของเขา และข้าพเจ้าเห็นว่าเราทุกคนต่างก็มีบางครั้งบางคราวที่ขาดคุณสมบัติอย่างนี้ คือขาดคุณสมบัติแห่งการไว้วางใจในพระเจ้า (เอ็บราย ๑๑:๖)

หญิงชายที่มีปัญญาและความสามารถไม่อาจจะทำสิ่งที่ดีถึงขีดสุดได้ ก็เพราะคนเหล่านั้นไม่ได้ฝากความไว้วางใจของตนไว้กับพระเจ้า

ต่อไปนี่คือความแตกต่างระหว่างการไว้วางใจในพระเจ้าและการขาดความไว้วางใจในพระเจ้า มีสหายของเราสองคนได้รับการอบรมให้รู้จักพระวาระของพระเจ้า และรู้จักวิธีสอนคนอื่น แล้วมีการรวบรวมชั้นขึ้นชั้นหนึ่งเพื่อเรียนระวีการศึกษาที่ยากิบาลได้มาติดต่อขอให้คนทั้งสองนี้รับผิดชอบสอนระวีการศึกษาชั้นนี้ ทั้งสองได้รับการอบรมมาอย่างดี และเป็นคนดีทั้งคู่และมีครอบครัวที่น่ารักมากทั้งสองคน แต่คนทั้งคู่ยังลังเลไม่กล้าสอน

ครั้นแล้วชายคนหนึ่งอาสาทำแต่อีกคนหนึ่งถอยหลังปฏิเสธไม่กล้ารับทำ คนหนึ่งถ่อมตัวและอีกคนหนึ่งจองหงอนอย่างนั้นหรือ? เปล่าเลย ข้าพเจ้าไม่คิดว่าในสองคนนั้นจะมีใจจองหงอนแต่ประการใด แต่ความเห็นของข้าพเจ้า เห็นว่าคนหนึ่งไว้วางใจในพระเจ้า อีกคนหนึ่งขาดความไว้วางใจในพระเจ้า ชายคนหนึ่งรู้งานที่เขาจะทำงานไม่ใช่งานที่ดิเสหรือครบบริบูรณ์ แต่ก็คิดว่าไม่ทำอะไรเสียเลย แล้วก็รับทำสิ่งนั้น แต่อีกคนหนึ่งมองเห็นแต่ในด้านที่ไม่ดีทั้งหมด และคิดว่าตนเองไร้ความสามารถ เขามองดูตัวเองและตัดสินใจว่าตัวเองทำไม่ได้ เขาไม่ได้ลงมือทำอะไรเลย เพราะกลัวว่าจะล้มเหลว แต่คนที่รับทำนั้นไว้วางใจในพระเจ้าซึ่งตรงกันข้ามกับอีกคนหนึ่งไว้ใจตนเอง ตัวอย่างนี้ใช้เป็นกระจกส่องดูมาตรฐานของคริสเตียนทุกคนตั้งแต่ชั้นหัวหน้าจนถึงชั้นสมาชิกธรรมดาได้เป็นอย่างดี

มีนักเทศน์คนหนึ่งรับผิดชอบสร้างโบสถ์ใหม่ แต่นักเทศน์อีกคนหนึ่งกลัวจะสร้างไม่เสร็จ นักเทศน์อีกคนหนึ่งอยากออกไปเผยแผ่ข่าวประเสริฐยังตำบลใหม่ หรือเมืองใหม่แต่นักเทศน์อีกคนหนึ่ง “แหะ” ไม่กล้าลงมือทำอะไรเลยมีคริสเตียนคนหนึ่งเดินไปที่ประตูบ้านข้างเคียงและพูดเป็นพยานเรื่องพระเยซู แต่คริสเตียนอีกคนหนึ่งกลัวไม่กล้าไป คริสเตียนคนหนึ่งกล้าลงทุนรับคำท้าทายในการเป็นครูระวีการศึกษา แต่ตรงกันข้ามกับอีกคนหนึ่งกลัวไม่กล้าสอน นักเทศน์บางคนกล้าลงทุนเดินทางไปต่างประเทศ แต่อีกคนหนึ่งไม่กล้าไปอะไรเป็นเหตุแห่งความแตกต่างเช่นนี้? ก็เพราะผู้ที่ไม่กล้าทำอะไรนั้นเอาความไว้วางใจของเขาไปวางผิดที่

เราจะจัดการอย่างไรกับปัญหาที่นำไปสู่ความหลงผิดเช่นนี้ เราจะสามารถรุดหน้าต่อไปโดยไว้วางใจพระเจ้ามากขึ้นได้หรือ? เราจะสามารถพัฒนาความรู้สึกว่าเราเป็นของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นได้หรือ? เราจะสามารถไว้วางใจในความสนิทสนมของเรากับพระเจ้า และเราจะรู้อย่างแน่นอนว่าเรากำลังทำสงครามแห่งชีวิตสู้กับมารร่วมกับพระเจ้า และเราเป็นเครื่องมือของพระเจ้าที่จะทำสงครามกับมารได้หรือ? เราจะสนองรับการทรงเรียกของพระเจ้า และจัดการกับงานหนัก จนบรรลุถึงความสำเร็จได้หรือ? คำตอบโดยไม่ต้องสงสัยถึงที่สุดคือ “ข้าพเจ้าองค์สามารถ”

มีอีกหลายสิ่งที่เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องแต่มีอยู่สามประการเท่านั้นที่ข้าพเจ้าอยากจะยกมาพูดในที่นี้

๑. **ขาดการรับรู้** โดยเหตุที่คริสตจักรขาดแคลนคนทำการ จึงมีคนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ต้องรุดหน้ารวดเร็วเกินไปเพื่อจะรับความรู้และประสบการณ์สำหรับหน้าที่การงานใหม่สถานการณ์อย่างนี้แหละที่ทำให้คนรู้สึกต้องเป็นห่วงเป็นกังวลใจ

โดยปกติปฏิกิริยาแรกที่เกิดขึ้นหลังจากพบกับเหตุการณ์เช่นนี้ก็คือทำให้คนมีการใส่ “หน้ากาก” เข้าหากัน ปกปิดชีวิตที่แท้จริงไว้ และรู้จักการวางตัวชนิดหน้าตายตบตาคนอื่นทั้งนี้เพื่อจะปกปิดความนึกคิดอันแท้จริงไว้ สิ่งเหล่านี้พิสูจน์ให้เราเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่านับถือและไม่น่าไว้วางใจเลย

ถ้าท่านต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ก็ไม่ใช่ของง่ายนักข้าพเจ้าขอแนะนำท่านว่าท่านไม่จำเป็นต้องกลัวที่จะบอกใคร ๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ” และไม่ต้องการที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้ที่มิประสบความสำเร็จมากกว่าท่าน ข้าพเจ้าเคยประสบมากับตัวเองแล้ว ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อสมัยข้าพเจ้ามีชีวิตชนิดที่หลอกคนอื่นนั้น กิจการของพระเจ้าต้องประสบกับการล้มเหลวพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ

๒. **ขาดความสังเกต** ไม่ว่าเราจะเป็นใครหรือทำอะไรเช่นเป็นแม่บ้านหรือเป็นครู เป็นนักเรียน แพทย์หรือเป็นคนขับรถเมล์ เป็นนักเทศน์นักธรรม หรือเป็นคนกวาดโบสถ์ ฯลฯ เราทุกคนต้องการให้มีคนคอยสังเกตและชมการงานของเราอย่างมีเหตุผล ไม่ว่าจะเป็นการชมเชยยกย่อง หรือเพียงแต่คำแสดงความขอบคุณเท่านั้น

ผู้มีอำนาจในหน้าที่การงาน (ไม่ว่าตำแหน่งใด) บางทีไม่กล้าออกปากชมเชยเพราะเกรงว่าจะทำให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาเสื่อมถอยเกิดความเย่อหยิ่งขึ้น แต่การที่ไม่ชมเชยเลยนั้นมักไม่ค่อยเกิดผลดี นักว่ายน้ำที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “ ไม่มีอะไรจะทำลายความมั่นใจและความร้อนรนของบุคคลได้รวดเร็วเท่าการที่ผู้นั้นต้องถูกบังคับกดขี่อยู่ตลอดเวลา อาจารย์เปาโลมิได้เปรียบดอกหรือว่าเราทั้งหลายเป็นเหมือน “นักวิ่งแข่งขัน” ดังนั้นเราทั้งหลายจึงเป็นคนที่จะต้องคอยยกย่องหรือกล่าวคำยกย่องซึ่งกันและกันบ้าง

คำชมเชยด้วยสุจริตใจ เช่นเพียงแต่ตบหลังเบา ๆ แสดงความเป็นมิตร หรือคำชมเชยเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็จะช่วยกระตุ้นให้เกิดกำลังใจได้ และเขาจะรับใช้พระเจ้าได้ดีขึ้นเพราะว่าการกระทำของเขานั้นได้รับคำชมเชยจากผู้ที่รักพระเจ้า และจากบรรดาคนรับใช้พระเจ้า แต่อย่าให้เราพึ่งอาศัยอยู่กับคำชมเชย หรือกลายเป็นคนที่ทำการเพียงเพื่อหวังได้รับความเยินยอสรรเสริญเท่านั้น

เพราะการทำเช่นนั้นย่อมสะท้อนมาของเรา “ ถ้าเจตนาของเราผิด “ แม้เราจะพูดภาษาทูตสวรรค์ได้ ภาษานั้นก็ไม่มีผิดอะไรกับเสียงฉาบเสียงถึง แม้เราจะได้ของประทานจากพระเจ้าจนสามารถพยากรณ์ได้และเข้าใจข้อลึกลับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้เราจะมีความเชื่อ มั่นใจในพระเจ้าจนสามารถเลื่อนภูเขาได้ แต่เราก็ไม่มีค่าอะไรเลย ถ้าเจตนาของเราผิด แม้เราอุทิศทรัพย์สมบัติทั้งหมดบริจาคแจกเลี้ยงคนยากจน และมอบร่างกายของเราให้เขาเผาไฟเสีย แต่ถ้าเจตนาของเราไม่บริสุทธิ์ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด (เพราะเจตนาอันบริสุทธิ์ชอบธรรมในงานของพระเจ้านั้นคือความรักที่แท้จริง) (๑ โคริน ๑๓ : ๑-๓) ให้เรารู้จักพอใจในงานของเราเองแม้ไม่มีใครจะเหลียวแลเอาใจใส่หรือ ไม่มีใครทราบก็ตาม แต่เราก็จะพอใจอยู่ภายในใจของเราเอง ที่ทราบที่เราประสบผลสำเร็จแค่ไหน และเรายังขาดตกบกพร่องอย่างไร และเราจะสามารถทำให้ดีขึ้นในคราวต่อไป

นี่เป็นทางที่ไปสู่ความสำเร็จ อย่าให้ความมั่นใจในพระเจ้าของเราขึ้นอยู่กับคำชมเชยของมนุษย์

๓. **ขาดความคุ้นเคย** บางครั้งเมื่อเราไปยังสถานที่ใหม่ การที่ไปยังที่ใหม่จะพบคนหน้าใหม่, ชื่อใหม่ สิ่งแวดล้อมใหม่ จะทำให้ท่านต้องรู้สึกกระวนกระวายใจ และต้องคอยระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นท่านควรรหาทางออกไปเที่ยวให้รู้จักตัวเมือง และคุ้นเคยกับสิ่งทั้งหลายในเมืองที่ท่านอยู่เสียก่อนแล้วท่านก็คงพร้อมที่จะลงมือทำงาน ข้าพเจ้าต้องทำเช่นนี้เมื่อครั้งข้าพเจ้ามาถึงเมืองไทยใหม่ ๆ เพราะประเทศไทยต่างกับบ้านเมืองของข้าพเจ้ามาก จงจำไว้ว่าสิ่งใหม่ ๆ เหล่านี้ไม่ใช่จะขาดความเป็นมิตร แต่สิ่งที่ขาดก็คือขาดความคุ้นเคยนั่นเอง

พระเจ้าจะทรงเจิมท่านให้รู้จักพูด (และท่านจะถูกเรียกให้ออกไปเป็นพยานเพื่อพระเยซูคริสต์ ถ้าท่านมีพระวิญญาณบริสุทธิ์) จงก้าวออกมาด้วยความเชื่อและทำงาน.....พระเจ้าจะทรงช่วยท่าน .....ขอให้ท่านลองดู

คนที่ไว้วางใจในพระเจ้าจะไม่กลัวเมื่อเห็นเพื่อนของตนได้รับพระพรจากพระเจ้า ผู้นำประเภท “ เผลีจการ “ หรือชนิดที่ปกครองอย่างแข็งกร้าวตลอดเวลา ไม่ใช่ผู้นำชนิดที่วางใจในพระเจ้าจริง ๆ แต่เขาเป็นคนที่กลัว ผู้นำชนิดนี้เป็นเหตุให้ผู้มีสมรรถภาพหลายคนในคริสตจักรต้องนั่งเงียบอยู่เฉย ๆ

คนที่ไว้วางใจพระเจ้าเชื่อว่ากิจการที่เขาทำนั้นเป็นของประเสริฐและเป็นของมีค่าและงานที่เขาทำนั้นจะนำไปสู่ความสัมฤทธิ์ผลในที่สุด **จงตั้งเป้า** และเป้าหมายนั้นจะเร้าใจให้เราทำการในสิ่งที่ควร และเป็นสิ่งที่มีเกียรติสำหรับชีวิตเรา คือเราสามารถบากบั่นทำตามเป้าที่ตั้งไว้ นั้น โดยเราทุ่มเทชีวิตของเราแม้ว่าเป้าที่เราตั้งออกตั้งใจด้วยความยินดีเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้น ๆ ความยิ่งใหญ่ขึ้นอยู่กับศุภนิมิตรที่เรามองเห็นในเบื้องปลาย กษัตริย์ซอลโมทรงสั่งสอนไว้ว่า “ ที่ไหนขาดนิมิตรในที่นั้นประชาชนก็พากันพินาศ “ (สุภาษิต ๒๕:๑๘ ฉบับอังกฤษ)

ไม่มีอะไรจะหนุุนใจท่านให้มีความไว้วางใจพระเจ้ามากขึ้นได้ดีเท่ากับการทูลขอและสนทนากับพระเจ้า จนกระทั่งพระเจ้าจะตรัสแก่ท่านอย่างชัดเจน กล่าวคือรู้แน่ว่างานที่ท่านนั้นหรือปลายทางของสิ่งนั้นเป็นอะไร โดยรู้ว่าจะลงไปในแนนอนว่าอะไร เป็นอะไร เมื่อท่านเริ่มมีความไว้วางใจพระเจ้าท่านก็จะทำอะไร ๆ เกินกว่าเป้าที่ตั้งไว้ และกล้าที่จะทำโดยไม่มัวคำนึงถึงตัวเอง

ความยิ่งใหญ่ของท่านอยู่ที่นิมิตที่ท่านหลับตาเห็นในใจแต่นิมิตเหล่านั้นจะยิ่งใหญ่ก็ต่อเมื่อมันเร้าใจหรือคลอใจให้ท่านเกิดความไว้วางใจในพระเจ้า และบากบั่นทำให้สำเร็จตามนิมิตนั้น ความชื่นชมยินดีจะเกิดขึ้นแก่ตัวท่านอย่างที่ท่านไม่เคยพบมาก่อนเลย ท่านจะเดินในโลกใหม่และดวงใจของท่านจะครวญเพลงอย่างครั้นเคร่งครัดตลอดกาล

ข้อคิดบางอย่างเกี่ยวกับความประพฤตินักเทศน์

การรู้จักเคารพบุคคลอื่น

สมมุติว่ามีคริสตจักรแห่งหนึ่งเชิญนักเทศน์หนุ่มคนหนึ่งให้มาเทศนาติดต่อกันหลายวัน และขณะที่มีการประชุมกันอยู่นั้น ก็บังเอิญมีนักเทศน์เรื่องนามผู้หนึ่งมาเยี่ยมที่การประชุมคณะกรรมการหรือ เจ้าหน้าที่ของคริสตจักรควรจะเชิญนักเทศน์อาวุโสคนนั้นขึ้นเทศนาแทนนักเทศน์หนุ่มเช่นนั้นหรือ? ตามความเห็นของข้าพเจ้า คิดว่าหัวหน้าหรือคณะกรรมการของคริสตจักรไม่มีสิทธิ์ที่จะ “ผลัก” นักเทศน์หนุ่มออกไปจากการเทศนาในโอกาสนั้น มันเป็นสิทธิ์ของนักเทศน์หนุ่มนั่นเองที่จะเชิญนักเทศน์อาวุโสให้เทศนาแทนตัวเขา ถ้านักเทศน์หนุ่มผู้นั้นไม่เต็มใจเชิญนักเทศน์อาวุโสให้เทศน์ คนอื่นหรือคณะกรรมการก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะแนะนำให้เขาเชิญ อย่างไรก็ตามนักเทศน์อาวุโสหรือผู้ชำนาญการเทศนามาแล้วควรจะต้องจำไว้เสมอว่าตนไม่ควรจะทำอะไรเร็วไวแต่สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรจริง ๆ

เป็นความจริงที่ว่า การหนุนหลังของนักเทศน์อาวุโสจะช่วยให้นักเทศน์หนุ่มได้รู้หน้ในการเทศนาได้อย่างดี ถ้านักเทศน์อาวุโสจะพูดสักเล็กน้อยแล้วนั่งฟังคำเทศน์ของนักเทศน์หนุ่มและสนับสนุนคำเทศนาของเขา ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าการกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่เหมาะสมยิ่ง แม้ว่านักเทศน์อาวุโสจะไม่ได้สิ่งใดใหม่จากคำเทศนาของนักเทศน์หนุ่มเลยก็ตาม ด้วยการปฏิบัติเช่นนี้ นักเทศน์อาวุโสผู้นั้นจึงสมควรจะเป็นผู้ได้รับเกียรติอย่างยิ่ง มีนักเทศน์บางคนเมื่อเทศนามาหลายปีแล้ว ก็กลายเป็นคนที่ไม่ยอมฟังคำเทศนาของผู้อื่นเลยนอกจากของตนเอง นักเทศน์ชนิดนี้ควรจะทราบว่าการทำตนเป็นตัวอย่างนั้น ก็เป็นการสอนที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ถ้านักเทศน์หนุ่มเทศนาผิด ๆ นักเทศน์อาวุโสก็ควรจะตักเตือนด้วยใจอ่อนสุภาพ

การกะประมาณจำนวนผู้มาประชุม

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ข้าพเจ้าถูกเชิญให้ไปเทศนา ณ ที่แห่งหนึ่งเพื่อสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเวลาสามวัน พระเจ้าทรงหลังพระพรลงมาในที่ประชุมนั้นอย่างมากมาย ตลอดการประชุมสามวันมีผู้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ๒๕ คน ผู้มาประชุมแน่นจนล้นโบสถ์ ซึ่งมีคนมาประชุมประมาณ ๒๕๐-๓๐๐ คน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมีผู้สื่อข่าวว่าชาวของการประชุมไปลงนิตยสารฉบับหนึ่ง ข้าพเจ้าอ่านแล้วตกใจแทบช็อค เพราะในรายงานนั้นเขียนว่ามีผู้มาประชุม ๑๐๐ คน ทุกคืน การทำผิดเช่นนี้ไม่น่าอภัยให้เลย เพราะเป็นการกล่าวเท็จ เพราะมาตรฐานที่ต่ำที่สุดของคริสเตียนคือการเป็นคนสัตย์ซื่อ

การเลื่อนตำแหน่งหน้าที่

มีคนงานของพระเจ้าบางท่านได้รับคำเชิญให้ประจำหน้าที่ในตำแหน่งที่สูงขึ้น แต่เราคงไม่ประหลาดใจเมื่อคนของพระเจ้าคนนั้นจะตอบด้วยความสุจริตใจว่า “ผมขอบคุณในความเชื่อมั่นและความกรุณาที่ท่านได้ให้ต่อผม แต่ผมจะต้องขอเวลาอธิษฐานดูก่อน เพราะผมจะต้องทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกกรณีสำหรับชีวิตผม แล้วผมจะตอบให้ทราบแน่นอนในเร็ว ๆ นี้” มีบางท่านบอกว่าเขาจะไม่ปฏิเสธคำเชิญในการเลื่อนตำแหน่งที่มีเกียรติสูงขึ้น แต่ปรากฏว่าต่อมาภายหลังคนงานผู้สุจริตใจคนนั้นแจ้งแก่คณะกรรมการที่มาเชิญเขาว่า “ผมไม่ได้รับอนุญาตจากพระเจ้าที่จะรับคำเชิญของท่านผมขอขอบคุณคำเชิญของท่านมาก แต่ผมจะต้องทราบให้แน่ชัดว่าพระเจ้าทรงนำผม ฉะนั้นผมจึงต้องขอปฏิเสธคำเชิญของท่านแม้ว่าผมจะชอบและนับถืองานในตำแหน่งนี้จริง ๆ “

ผู้มีปัญญาของชาวโลกมักจะแนะนำว่า คุณต้องมีพรคัมภีร์พวกคุณจึงจะก้าวหน้าคุณจะต้องรู้จักเข้าหา “เจ้านาย” คุณจะต้องรู้จัก “จิ้งหะ” คุณจะต้องมี “ปลอกคอ” เมื่อเราได้ยินคำพูดเช่นนี้จนชินหู เราจะรู้สึกสลดชื่นถ้าเราได้ยินคนของพระเจ้าพูด

ว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาตำแหน่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยสำหรับข้าพเจ้าแต่อย่างเดียวนั้น” ถึงอย่างไรก็ตามข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ท่านจะรับการเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้นไม่ได้ เพราะแท้ที่จริงนั้น พระเจ้าจะเลือกคนที่ดีให้ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง ข้าพเจ้ากล่าวมานี้มิได้ตั้งใจที่จะสอนว่าการปฏิเสธไม่ยอมรับเลื่อนตำแหน่งนั้นเป็นการ ดีแต่ข้าพเจ้าสอนว่า การแสวงหาหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าเป็นการดีและเป็นการที่คริสเตียนต้องทำ

การพูดป้องกันตัวเอง

ครั้งหนึ่งมีนักเทศน์คนหนึ่งถูกหนังสือพิมพ์โจมตี แล้วบรรดาเพื่อน ๆ ของนักเทศน์ผู้นั้นได้มาชุมนุมกันเพื่อจะทำการคัดค้านหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น แต่นักเทศน์ผู้นั้นไม่เห็นด้วยกับความหวังดีของพวกเพื่อน ๆ และเขาบอกแก่เพื่อน ๆ ว่า “ผมไม่มีนโยบายจะโต้ตอบผู้มาโจมตีไม่ว่าในกรณีใด ๆ เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ป้องกันแทนตัวผมอยู่เสมอ” พวกเพื่อน ๆ พากันงงใจต่อความคิดเห็นของนักเทศน์ผู้นั้น และต่อมาพวกเพื่อน ๆ ก็ลงความเห็นว่ นักเทศน์ผู้นั้นฉลาดและได้ทำตามแบบของพระเยซูคริสต์ ภาวิต โบราณมีอยู่ว่า “ผู้ชนะใจตนเองก็ยิ่งใหญ่กว่าคนที่รบชนะตีเอาเมืองได้ทั้งเมือง” อาเล็กแซนเดอร์มหาราช รบชนะโลกเมื่ออายุ ๒๗ ปี แต่อาเล็กแซนเดอร์ไม่เคยชนะตัวเองเลยในชีวิตของตน

การรับตำแหน่งศิษยาภิบาล

ดร. ชาร์ล ไพรส์ เล่าเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เรื่องหนึ่ง ว่าดังนี้-

มีนักเทศน์หนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งคริสตจักรที่รุ่งเรืองแห่งหนึ่งมีหมายจองตัวไว้ว่าจะให้เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรของเขา มีนักเทศน์อีกหลายคนที่ถูกเชิญตัวให้มาทดลองเทศนาเพื่อจะช่วยให้คริสตจักรตัดสินใจว่า พระเจ้าจะให้คนไหนเป็นศิษยาภิบาลของเขา มีเจ้าหน้าที่บางคนของคริสตจักร ได้พูดถึงนักเทศน์หนุ่มคนนี้ให้กับนักเทศน์อาวุโส ฟัง นักเทศน์อาวุโสหลายคนได้ฉวยโอกาสเอาเหตุแห่งความหนุ่มของนักเทศน์คนนั้นเป็นเรื่องทำให้นักเทศน์หนุ่มคนนั้นหมดความสำคัญลงพยายามกีดกันและดึงแข้งดึงขา นักเทศน์หนุ่มอยู่อย่างเงิบ ๆ หลายสัปดาห์ผ่านไป เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของคริสตจักรบังเอิญพบนักเทศน์หนุ่มคนนี้ที่ถนน เขาจึงได้ทักว่า “ผมไม่พบคุณหลายวันแล้วและผมไม่ได้ข่าวคราวจากคุณเลย คุณไม่สนใจจะเสนอตัวเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรของเราแล้วหรือ” ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ไม่ใช่เช่นนั้นเลยครับ ผมตกลงใจว่าอย่างนี้ คือ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยให้ผมเป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรของคุณก็ไม่อยากเป็น แต่ถ้าพระองค์ทรงพอพระทัย พระองค์ก็คงจะจัดทุกสิ่งให้เรียบร้อยแก่ทุกฝ่าย” ขณะที่มรรคนายกคนนั้นเดินทางกลับบ้าน ก็อดนึกชมเชยไม่ได้ว่านักเทศน์หนุ่มคนนั้นหลีกเลี่ยงการปิดแข็งปิดขาได้อย่างสุภาพและสุขุมแล้วต่อมาอีกไม่กี่วันก็มีการประชุมคณะกรรมการคริสตจักรนั้น สมาชิกในคณะกรรมการได้ถูกเข้าอธิษฐานทูลอ้อนวอนขอการทรงนำจากพระเจ้าว่าใครเป็นบุคคลที่สมควรจะเป็นศิษยาภิบาลของเขา คณะกรรมการแต่ละคนเมื่อลุกขึ้นจากการอธิษฐานก็พูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า ควรจะเลือกนักเทศน์หนุ่มคนนั้นเป็นศิษยาภิบาล และตอนหลังสมาชิกทุกคนก็ตกลงเห็นดีด้วย นักเทศน์หนุ่มผู้นั้นก็รู้สึกยินดีที่ได้ก้าวขึ้นไปบนธรรมาสันแสดงพระธรรมเทศนาในวันอาทิตย์แรกในคริสตจักรนั้น เพราะรู้แน่นอนว่าพระเจ้าทรงบรรจุเขาเข้ารับตำแหน่งที่นั้น

การโฆษณา

เป็นการไม่ยุติธรรมและไม่สุจริตต่อประชาชน หากว่าเราได้โฆษณาให้ประชาชนทราบแล้ว แต่ไม่ได้กระทำให้สมตามที่คุณได้โฆษณาไว้ ฉะนั้นเราจะต้องระมัดระวังมิให้การโฆษณาของเราเป็นเรื่องเกินความจริง เพื่อหวังเพียงให้เกิดจุดเด่นเพื่อดึงดูดให้คนมาประชุมโดยมิได้คำนึงว่าคำโฆษณาของเรานั้นเป็นความจริงหรือเป็นการเท็จ

การจัดการชุมนุมพิเศษ

เมื่อเราจะจัดงานใด ๆ ขึ้นเป็นกรณีพิเศษ เราควรคำนึงถึงการประชุมของคณะคริสตียนอื่น ๆ ด้วย ว่าการประชุมของเราเป็นการเจตนาให้ขัดกับการประชุมของคริสตจักรอื่น ๆ ด้วยหรือไม่ หากเราเจตนาหรือตั้งใจให้ขัดหรือซ้อนกับการประชุมของเขา ก็แสดงว่าเรากลัวหรือเห็นแก่ตัวมากกว่าการแสดงความรักในพระคริสต์

การรับเชิญไปเทศนาเป็นพิเศษ

หากว่าเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยของคริสตจักร เชิญท่านไปแสดงพระธรรมเทศนาในคริสตจักรใด ท่านจำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหน้าที่คริสตจักรนั้น ๆ เป็นทางการเสียก่อนจึงจะรับคำเชิญนั้น ๆ ได้

การตำหนิ

จงหลีกเลี่ยงจากการทำตัวเองให้เป็นผู้ “ชอบธรรม” โดยการกล่าวปรักปรำหรือพูดตำหนิ “ญาติ” ในพระคริสต์ของตนเอง ข้อนี้ข้าพเจ้าหมายความว่า เราควรเว้นจากการพูดเรื่องที่ไม่ดีของผู้อื่นลงเพื่อหวังจะให้ตนเองสูงขึ้น

การปิดประชุม

เป็นสิ่งที่ไม่สู้จะงามนัก ถ้าจะปิดการประชุมด้วยการเทศนาทวนซ้ำข้อเทศน์ของนักเทศน์ที่เพิ่งจะเทศน์เสร็จไปหยก ๆ ก็ไม่ควรจะพูดเสริมคำเทศนานั้น ๆ ให้มากเกินไป ทั้งนี้มิได้หมายถึงการกล่าวสรุปข้อเทศนาอย่างสั้น ๆ

การอธิษฐานในที่ประชุม

อย่าอธิษฐานโดยออกนามของผู้ใด หรืออธิษฐานเพื่อใคร ๆ โดยออกนามของเขาในที่ประชุม เว้นแต่ผู้ออกนามขอร้องให้ทำเช่นนั้น

การรักษาความลับ

ในฐานะที่เราเป็นหัวหน้าของประชาชนกลุ่มหนึ่งจะต้องมีคนในกลุ่มนั้นไว้วางใจเรา และบอกความลับให้เราทราบ ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของเราจะต้องรักษาความลับอย่างเคร่งครัดไม่ควรทรยศต่อความไว้วางใจที่คนอื่นมีต่อเราเป็นอันขาด คนงานของพระเจ้าไม่มีหน้าที่ที่จะนำเรื่องราวส่วนตัวของคนอื่น ไปเที่ยวบอกชาวบ้านให้ทราบไม่ว่าในกรณีใด ๆ

การให้และการรับ

หากว่ามีใครสักคนหนึ่ง บริจาคทรัพย์ให้แก่คริสตจักรของท่าน และผู้บริจาคไม่ประสงค์จะให้ทราบนามของเขา ผู้นำไม่ควรเปิดเผยชื่อนั้นเลย ไม่ว่าทั้งทางตรงหรือทางอ้อม และเช่นกัน เราไม่ควรจะทำให้คนที่รับความช่วยเหลือของคริสตจักรได้รับความอายนะเพราะเรื่องทำนองนี้

ทำตามประสงค์ของครอบครัว

นักเทศน์อย่าลืมว่า ต้องเคารพความปรารถนาของสมาชิกในครอบครัวของคริสตจักร มีบางครอบครัวไม่ต้องการให้ใครทราบว่าการป่วยของใครในครอบครัวของเขานั้นหนักมีอันตรายเพียงใด เขาไม่ประสงค์จะเปิดเผยให้ใคร ๆ ทราบ ฉะนั้นนักเทศน์ไม่มีสิทธิ์และไม่มีหน้าที่ที่จะเปิดเผยความเจ็บป่วยชนิดน่ากลัวอันตรายให้ผู้อื่นทราบ แม้ว่าท่านเองจะรู้ดีกว่าเขาก็ตาม

การขายของ

ถ้าท่านมีของที่จะขาย อย่าฝืนใจหรือบังคับให้คริสตสมาชิกซื้อ โดยท่านถือว่าเขาเป็นคริสเตียน และท่านเป็นครูบาอาจารย์ของเขา เลยก้อสิทธิ์ขายสิ่งของด้วยราคาสูง ๆ และใช้วิธีขายคล้าย ๆ บีบคอกให้ซื้อ การทำเช่นนั้นเป็นการเสียน้ำใจท่านจพยายามทำงานโดยให้คริสตจักรเลี้ยงท่านอย่างพอมีพอใช้ตามสมควร เมื่อคริสตจักรสนับสนุนท่านจนพอเพียงแล้วอย่าไปรบกวนใจสมาชิกในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อีกต่อไป

การออกจากบ้าน

หากคริสตจักรจัดหาบ้านให้ท่านอยู่ จะเป็นบ้านเช่าหรือบ้านที่คริสตจักรซื้อก็ตาม ท่านจงพยายามรักษาสภาพบ้านของท่านพักอาศัยให้อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอเหมือนกับวันที่ท่านเข้าไปอยู่ เมื่อท่านเข้าไปอยู่บ้านนั้นมีสภาพอย่างไร เมื่อท่านออกบ้านนั้นควรมีสภาพดีเหมือนเดิม การปล่อยบ้านให้ชำรุดทรุดโทรมเป็นการแสดงนิสัยของเราเอง คนที่มาอยู่ภายหลังท่านเขาจะคิดดีหรือไม่ดี ก็อยู่ที่รอยเท้าซึ่งท่านทิ้งไว้ให้เห็นในบ้านที่ท่านอยู่

ความสุภาพอ่อนโยน

น่าแปลกอยู่มาก ๆ ที่คำตักเตือนสั่งสอนให้คริสเตียนเป็นคนสุภาพอ่อนโยนนั้นมิได้มาจากอัครสาวกเปาโลผู้มีความรู้มาก หรือมิได้มาจากปากของโยฮันผู้ที่เป็นอัครสาวกที่พระเยซูทรงรักมาก แต่มาจากปากของชาวประมง คืออัครสาวกเปโตรที่สอนให้เรา รู้จักความสุภาพอ่อนโยน ไม่มีใครอาจตำหนิเปโตรได้ว่าเป็นคนอ่อนแอเหมือนผู้หญิง เปโตรมิใช่เป็นคนอ่อนแอแต่ท่านเป็นคนเข้มแข็งบึกบึน แต่ถึงการนั้นท่านยังได้เขียนเองไว้ว่า “จงมีใจอ่อนสุภาพ” (๑ เปโตร ๓:๘)

การเป็นคริสเตียนจริง ๆ ตามหลักพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น มิได้หมายความว่าเราจะขาดจากการเป็นสุภาพบุรุษ คือสุภาพบุรุษแบบคริสเตียน นักรบที่เข้มแข็งที่สุดและสำคัญใหญ่โตที่สุดล้วนแต่เป็นคนที่สุภาพอ่อนโยนทั้งสิ้น

การที่เราเป็นคนสุภาพอ่อนโยนนั่นก็ทำให้เราเห็นได้ว่าเราจะต้องใช้ความสุภาพของเราทุกแขนง ไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับคนทั่ว ๆ ไปในด้านไหนก็ตาม โดยเฉพาะที่เราเป็นหัวหน้าหมู่คณะคริสเตียน จะต้องแสดงความสุภาพแก่ “แขกพิเศษ” ที่เราเชิญมาด้วย ถ้าเราเป็นศิษยาภิบาลหรือหัวหน้าของคริสตจักร เราจะต้องแสดงความอ่อนสุภาพต่อแขกที่มาจากคริสตจักรของเรา เราจะต้องใช้ความคิดและสนใจกับเขาเท่า ๆ กับที่เรารับรองแขกที่มาพักที่บ้านของเรา เช่น ศิษยาภิบาลควรสังเกตดูว่า “แขก” ที่มาร่วมประชุมกับเรานั้นเขามีหนังสือเพลงอยู่ในมือเวลาประชุมหรือเปล่า? หลักการมีอยู่ว่า “จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว” (โรม ๑๒:๑๐) ไม่ว่าเราจะเกี่ยวข้องกับผู้อื่นด้วยเรื่องอะไร ในฐานะที่เราเป็นเจ้าบ้านและคนอื่นเป็น “แขก” ของเรา การแสดงกิริยาสุภาพอ่อนโยนด้วยน้ำใสใจจริง ซึ่งศิษยาภิบาลแสดงออกมาต่อแขก จะเป็นเครื่องผูกมัดใจ “แขก” แม้แขกนั้นจะจากไปนานเท่าไร เขาก็ยังระลึกถึงความสุภาพอ่อนโยนของเราอยู่

ผู้นำไม่ควรใช้เวลามากเกินไปสำหรับโฆษณาแจ้งความเรื่องในคริสตจักร ฯลฯ จนทำให้ “แขก” ที่เชิญมาเทศนานั้นไม่มีเวลาจะเทศนา เพราะ “เจ้าของบ้าน” มักพุดมากเกิดไปจนแขกไม่มีเวลาจะพุดเรื่องพระวจนะของพระเจ้าในคริสตจักรของเราซึ่งใช้พระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นผู้นำ ฉะนั้นการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าจึงเป็นความสำคัญอันดับที่สองรองจากสิ่งใด ๆ ในการประชุมของเรา

“แขก” ที่มาเยี่ยมคริสตจักร ควรจะมีหุ้นส่วนในการประชุมทุกอย่างเช่นเดียวกับสมาชิกที่มาประชุมในวันนั้นเพื่อแสดงว่า “แขก” เป็นส่วนหนึ่งของที่ประชุมและแสดงให้เห็นว่าท่านก็เป็นคนหนึ่งของพวกเขา

การที่บรรดาผู้นำจะพุดหรือกระซิบกระซาบกันในที่ประชุมนั้นควรจะเว้นเสีย คริสตจักรไม่ใช่สถานที่สำหรับสังสรรค์ในทางสังคม หรือมีใช้สถานที่เล่นกีฬาหรือหยอกล้อกับเพื่อน ๆ ที่นั่งอยู่ข้างเคียงในเวลาประชุม

แขกที่มีความสุภาพนั้นย่อมจะระลึกอยู่ว่าตนเองเป็นแต่เพียงแขกคนหนึ่ง ดังนั้นจึงไม่ควรทำตัวเป็นเจ้าภาพหรือผู้นำของที่ประชุมนั้น จะต้องการวาระต่อเจ้าภาพจริงๆ “แขก” นักเทศน์ที่มาเยี่ยมคงจะชื่นชมยินดีและรู้สึกประทับใจยิ่งนักถ้าหากว่าผู้นำของ

คริสตจักรจะชักชวนให้บรรดาคริสตชนมาแสดงความคิดเห็นต่อ “แขก” ซึ่งมาเทศนาพิเศษ หากว่าทุกคนฟังแล้วก็นิ่งเฉยเสีย “แขก” ก็คงนึกไม่ออกว่าคำพูดของเขานั้นเป็นประโยชน์หรือเป็นเครื่องสะดุดแก่ผู้ฟัง การพูดกล่าวขอใจด้วย *น้ำใสใจจริง* ย่อมใช้การได้เสมอ และเป็นการให้กำลังใจคน *ศิษยาภิบาลไม่ควรเชิญนักเทศน์อื่นมาเทศนาวันแต่เกิดความต้องการให้เขามาเทศนาจริง ๆ*

หลังจากที่ศิษยาภิบาลผู้เป็นเจ้าภาพได้เชิญ “แขก” มาแล้ว เจ้าภาพควรแสดงไมตรีจิตด้วยกริยาด้วยคำพูดและท่าทางที่แสดงความคิดเห็นต่อการที่แขกได้มาเทศนาครั้งนี้ในฐานะที่เป็นสุภาพบุรุษและเป็นคริสเตียนผู้นำควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ฝูงแกะ โดยแสดงว่าตนเองก็เชื่อถือในถ้อยคำของอัครสาวกเปโตรที่เขียนไว้ว่า “จงสุภาพอ่อนโยน”

การกล่าวขอบคุณ

การให้ก็มีความสุขยิ่งกว่าการรับ และบางทีการให้ก็ง่ายกว่าการรับด้วยซ้ำไป การให้นั้นเราถือว่าเป็นยอดแห่งความดีที่มนุษย์พึงแสดงต่อกันและกัน ความจริงก็เป็นเช่นนั้นแต่มีบ่อยครั้งที่เรามักลืมไปว่าต้องมีทั้งสองฝ่ายคือผู้ให้และผู้รับจึงจะเป็นของขวัญขึ้นมาได้

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ท่านจะต้องเรียนรู้จักที่จะรับเพราะเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นสำหรับผู้รับใช้ของพระองค์มิให้ขาดตกบกพร่อง เพราะพระเยซูคริสต์ว่า “ผู้ทำการสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (ลูกา ๑๐:๗) ท่านไม่ควรรู้สึกว่าการที่ท่านกำลังได้รับส่วนกุศลเมื่อมีคนของพระเจ้าจัดเตรียมหาสิ่งของที่จำเป็นสำหรับการครองชีพให้แก่ท่าน เพราะว่าท่านเป็นผู้จัดหาสิ่งจำเป็นทางจิตวิญญาณให้เขา (โปรดอ่านคำสอนว่าด้วย “หลักความเชื่อของอัครสาวก” บทที่สอนว่าด้วย “แผนการทางการเงินตามแบบพระคัมภีร์”)

การรับของขวัญจากคนของพระเจ้าด้วยวิธีที่เหมาะสมก็คือรับด้วยปราสาจากการกล่าวคำแสดงความขวยเงินหรือคำโต้แย้งใดๆ ท่านไม่ควรพูดว่า “คุณไม่จำเป็นต้องให้ผมเลย” จงรับไว้ด้วยกริยาที่สุภาพและด้วยปราสาจากพิริรีตองใดๆ ให้ขุ่นยาก นั่นเป็นสิ่งที่ท่านควรปฏิบัติต่อผู้ให้ไม่ว่าการให้นั้นจะเป็นการให้ของขวัญ หรือให้การต้อนรับ หรือให้คำแนะนำสั่งสอน หรือให้การปรนนิบัติ หรือให้เกียรติ หรือให้เป็นเงินจรรยาด้วยมารยาทอันมีมโนคุณ โดยการขอบคุณ

ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุดแม้ว่าผู้ให้จะเป็นคนยากจน เพราะถ้าเขาไม่ยินดีให้แก่คนของพระเจ้าจริง ๆ แล้ว เขาคงไม่ให้ของสิ่งนั้นแก่ท่านอย่างทำลายความชื่นชมยินดีของผู้ที่ช่วยเหลือกิจการของพระเจ้าเพราะเหตุเขามีทรัพย์เพียงเล็กน้อย ฉะนั้น

จึงไม่ควรทำให้เสียใจโดยการปฏิเสธ หรือใช้ถ้อยคำที่ไม่จำเป็นใดๆ ต่อเขา

อีกประการหนึ่ง เมื่อท่านขอความช่วยเหลือจากใครและเมื่อได้รับการช่วยเหลือแล้วก็อย่าลืมกล่าวคำว่า “ขอบคุณ” บางครั้งเมื่อมีคนมาขอให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือเขา และข้าพเจ้าต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมง ๆ ช่วยเขา แต่มีบ่อยครั้งที่เขาไม่เคยพูดคำว่า “ขอบใจ” แก่ข้าพเจ้า

เป็นต้นคิดหรือขโมยความคิดของผู้อื่น

(ข้อมาจากบทความของศาสนาจารย์ ชาร์ล เอช. สก็อต)

การใช้ความคิดของตนเองเป็นสิ่งขอดเยี่ยม เป็นเป้าหมายที่ควรบากบั่นให้ไปถึงหลักชัย แม้ว่าจะไปไม่ถึงก็ตามภายในขอบเขตของการเทศนาและการขีดเขียน ตามหลักศาสนาคริสต์นิกายนั้นมีการใช้ความคิดของตนเองและของผู้อื่นปะปนกันพอสมควร และใช้พอแก่ความเหมาะสมก็ไม่นับว่ามีโทษอะไร

มีบางคนกล่าวหาญมากที่บัญญัติว่าเขาจะไม่ใช้ความคิดหรือทัศนะของผู้อื่นเลย เมื่อฟังแล้วทำให้เข้าใจไปว่าการใช้หรือนำความคิดที่ดี ๆ ของผู้อื่นมาใช้เป็นความผิดอย่างมหันต์ ความจริงมีอยู่ว่าความรู้ทุกอย่าง อย่างเราได้มาจากการผสมเล็กผสมน้อยจากความคิดของผู้อื่นทั้งสิ้น เมื่อข้าพเจ้าเกิดมาใหม่ ๆ นั้นข้าพเจ้ามีความรู้มากพอที่เขียนหนังสือได้อย่างนั้นหรือ? ข้าพเจ้าก็ต้องตอบว่า “ไม่พอ”

ประการแรกข้าพเจ้าได้รับความรู้จากคุณพ่อและคุณแม่ของข้าพเจ้า จากศิษยาภิบาลของข้าพเจ้า จากผู้ประกาศที่ผ่านมา เยี่ยม จากหนังสือพิมพ์ จากนิตยสาร และจากพระวอนของพระเจ้า ครั้นเมื่อข้าพเจ้าได้เป็นศาสนาจารย์ ก็ยังมีอิทธิพลของพี่น้อง นักเทศน์ที่ข้าพเจ้าสั่งสอนและที่สั่งสอนข้าพเจ้า บางทีก็ได้ความคิดเห็นมาจากหนังสือต่างๆ ได้ความรู้จากการท่องเที่ยวเดินทาง และได้ความคิดจากแหล่งอื่นๆ อีก ซึ่งไม่มีใครอาจบอกได้แน่ว่ามาจากไหน เห็นนี้สันได้พูดไว้หลายปีมาแล้วว่า “ในโลกที่กำลังเจริญแล้วเช่นนี้ เราไม่อาจพูดได้ว่าข้อความที่เราพูดหรือที่เราเขียนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใดเคยพูดหรือเขียนกันมาก่อนแล้ว และ มิสเตอร์ วิล บอกว่า “ความคิดที่ปฏิสนธิในใจของคนส่วนมากก็มาจากการรวบรวมความคิดของผู้อื่นหรือผลงานของผู้อื่นแล้ว นำมาใช้ใหม่นั่นเอง ความคิดที่ไม่มีผู้อื่นเคยคิดมาเลยนั้นเป็นของที่หาได้ยากนักหนา “ ในหนังสือของมิสเตอร์ สะเดิน บอกว่า “เกือบจะเป็นสิ่งสุดวิสัยสำหรับนักอ่านที่อ่านหนังสือมากๆ และชอบแสดงความคิดเห็นมากๆ ที่จะสามารถบอกได้ทุกๆ ครั้งว่า ความคิดของเขานั้นเป็นของเขาเองหรือได้มาจากผู้อื่น “

ความจำเป็นอันภาพอันอัศจรรย์อย่างหนึ่งของมนุษย์และเมื่อความจำเป็นของเราได้รับการสนับสนุนจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้าแล้วไซ้ ก็ทำให้เกิดผลานุภาพมากขึ้นพระเยซูทรงสัญญาว่า “พระวิญญาณ.....จะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านแล้ว “ อย่างดีที่สุดเราก็พูดได้แต่เพียงว่า เป็นความคิดใหม่ก็ต่อเมื่อเป็นความใหม่สำหรับตัวเราเท่านั้น

หากเราใช้ความคิดของบรมครูแห่งสมัยโบราณ คนก็นับว่าเราเป็นผู้มีสติปัญญา ถ้าเราใช้ความคิดของคนที่อยู่ในสมัยรุ่นราวคราวเดียวกับเรา เราก็ถูกหว่านว่าเป็นคน “ขโมยความคิด” ฉะนั้นไม่ต้องกลัวการที่จะใช้ข้อคิดในสิ่งที่ท่านได้ศึกษามาแล้ว

นักเทศน์ที่ถือปฏิญาณะ ดันทุรังเอาแต่ความคิดของตนฝ่ายเดียวเป็นคนไม่คงเส้นคงวา และเป็นคนหลอกลวงตัวเองแต่คนที่ไม่พยายามที่เป็นต้นคิดเอาเองบ้างเลยก็จัดว่าเป็นคนเกียจคร้านและไม่มีค่าควรแก่การเป็นผู้รับใช้พระเจ้า คนที่รู้คุณค่าแห่งความคิดของผู้อื่นและพยายามใช้ความคิดของตนเองด้วยก็นับว่าเป็นบุคคลที่มีเหตุผลหรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือเมื่อท่านเขียนหรือพูดโดยเอาความคิดมาจากผู้ใดท่านก็จงให้เกียรติแก่เจ้าของความคิดโดยอ้างชื่อเขาว่าท่านขอยืมความคิดของเขามา แม้ในบทความตอนนี้ข้าพเจ้าก็เป็นต้นความคิดของคนหลายคน ซึ่งข้าพเจ้าได้ออกนามของผู้เป็นเจ้าของความคิดนั้นๆ ไว้แล้ว เราทราบแล้วว่าต้นความคิดโดยเอกเทศจริงๆ นั้นไม่มีในโลก แต่ก็จงเป็นคนที่ยากบั่นเพื่อเป็นต้นความคิด และอย่าลืมนึกว่าความจริงก็มีความสำคัญยิ่งกว่าการเป็นต้นความคิด

เมื่อถูกปรักปรายอย่างผิดๆ

เขาผู้นั้นอยู่ในสายตาของประชาชน มีคนพูดถึงเขาทั่วประเทศ เขาถูกกล่าวหาว่าทำผิดกฎหมาย เขาเป็นผู้ที่คว่ำไต่เต้ด้วยความโกรธ โกรธ ก็พากันแข่งสาปเขา เขาถูกคนด่าทั้งเมืองเขาเป็นคนยากจนเจ็บใจ เขาไม่เคยเขียนหนังสือเลยจนเล่มเดียวเขาเคยถูกโบยตี และถูกลากตัวไปศาล และถูกตัดสินประหารชีวิต เขาตายอย่างโจร ถูกแขวนไว้ระหว่างโจรสองคน เขาผู้นั้นเป็นใคร ? นั่นแหละคือพระเยซูคริสต์พระเจ้าของเรา

เป็นความจริงที่ว่าจะมีเวลาหนึ่งในฐานะที่เราเป็นผู้รับใช้พระเจ้า เราจะได้รับการดำเนินคดีเช่นอย่างถูกต้อง (ข้อนี้เราจะต้องยินดีที่จะรับฟัง) อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าประสงค์จะกล่าวถึงการดำเนินคดีอย่างผิดๆ เช่นที่พระเยซูคริสต์ได้รับมาแล้ว ท่านจะต้องได้รับการดำเนินคดีเช่นนี้แน่ ๆ ถ้าท่านเทศนาความจริงแห่งพระวอนของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ตรัสแก่บรรดาสาวกว่า “ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและฆ่าท่านเสีย และชนชาติต่างๆ จะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา” (มัดธาย ๒๔:๙) ในฐานะที่เป็นผู้นำท่านจะทำให้ผู้ติดตามท่านทุกๆ คนพอใจท่านอยู่ตลอดเวลาที่นั้นยอมเป็นไปไม่ได้ เมื่อท่านเป็นผู้ที่กว้างขวางมากขึ้นเท่าใด ท่านก็ทำให้เกิดคนที่ไม่พอใจมีจำนวนมากขึ้นเท่านั้น สิ่งสำคัญที่สุดก็คือท่านจะต้องทำให้พระเจ้าพอพระทัยท่านเสมอ และพระเจ้าจะประคองท่านให้ทนอยู่ได้ในเมื่อท่านถูกดำเนินคดี

เมื่อพระเจ้าตรัสเรียก ดาวิด ให้ไปสู้รบกับยักษ์ฆาตคดียัดดาวิดต้องเอาหุทวนลม ในเมื่อพวกพี่ชายพากันดำเนินคดีแต่ดาวิดก็ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้ให้ท่านสำเร็จ แต่ขอท่านอย่าเข้าใจข้าพเจ้าผิด โดยเข้าใจว่าเราอาจทอดทิ้งหรือเพิกเฉยต่อพันธะที่เรา มีอยู่ โดยอ้างว่าสิ่งที่เราจะทำนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า โปรดจำเรื่องของดาวิด ดาวิดจัดการเรื่องการเลี้ยงฝูงแกะเล็กๆ ซึ่งเข

เป็นผู้รับผิดชอบดูแลให้เรียบร้อยก่อนที่จะลงมือทำงานในหน้าที่ใหม่ ถ้าท่านให้คำมั่นสัญญานั้นเพื่อจะไปทำงานอื่นเพื่อพระเจ้า การที่ท่านถูกดำเนินนั้นก็เป็นการสมควรแล้ว

มีทางปลอดภัยอยู่ทางเดียว คือจงพยายามทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ใจ โดยมีเจตนาแต่เพียงอย่างเดียวคือความปรารถนาที่จะเทอดทูนพระเยซูคริสต์ขึ้นไว้เหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น แล้วท่านจงลงมือทำตามที่ท่านรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ ไม่ว่าใครจะพูดว่าอะไรเราไม่ฟังเสียงทั้งนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่ามากและจำเป็นมากที่จะต้องพูดในที่นี้คือ จงทำตามกฎหมายของบ้านเมือง ทุกประการเว้นแต่อย่างเดียว คือถ้ากฎหมายนั้นบีบบังคับให้ท่านมีการกราบไหว้สิ่งอื่นซึ่งไม่ใช่พระเยซูคริสต์ ซึ่งท่านจะยอมไม่ได้ เราขอบคุณพระเจ้าที่เราอาศัยอยู่ในประเทศที่มีอิสระเสรีในการเลือกนับถือศาสนาได้ตามใจชอบ คือกฎหมายอนุญาตให้เรากราบไหว้วันมัสการพระเยซูได้โดยเสรี

การพูดแก้ตัว

อาจารย์ ซาลี สะก๊อต ได้พูดว่า “อย่าพูดแก้ตัว” คือท่านหมายความว่า “เมื่อท่านได้เทศนาหรือได้สั่งสอนอย่างดีที่สุดของท่านแล้ว จงอย่าพูดแก้ตัวสำหรับคำเทศน์หรือคำสอนของท่าน” ท่านยังพูดต่อไปอีกว่า “การพูดแก้ตัวหรือพูดขอโทษนั้นก็คือการพูดอวดตัวหรือคุยโตดีๆ นี่เอง เมื่อท่านพูดว่า “วันนี้ผมไม่ทราบว่าเป็นอะไรไป ทำอะไรไม่ค่อยจะได้ความ” การพูดเช่นนั้นก็เท่ากับท่านพูดอวดตัวเองด้วยวิธีตรงกันข้าม แท้ที่จริงมีความหมายว่าอย่างไรคือ “ขอท่านผู้ฟังอย่าลงโทษผมเพราะคำเทศนาของผมวันนี้เลย ที่จริงผมเป็นนักเทศน์ “เชิง” ไม่ใช่ถ่มน่ะ คือถ้าผมปรกติดีผมก็จะเทศนาได้ดีกว่านี้อีกมากน่ะ” ท่านมิได้เป็นผู้ตัดสินคำเทศนาของตัวเอง เมื่อท่านรู้สึกว่าคุณค่าได้ทำดีที่สุดแล้ว แม้ประชาชนอาจไม่ได้รับพระพรอะไรโดยตรงเลย เมื่อท่านรู้สึกว่าคุณค่าได้เทศนาชนิดเลวเหลือเกิน แต่ความจริงนั้นคำเทศนาของท่านอาจปลงไปในชั่วหัวใจของคน และช่วยให้เกิดประโยชน์และช่วยแก้ไขความประหลาดของคนฟังได้จริงๆ และอย่าลืมว่าเราจะพยายามทำให้ท่านเกิดความท้อถอยด้วยวิธีนี้ ดังนั้น เราไม่อาจจะอาศัยความรู้สึกของเราเป็นเครื่องตัดสินคำเทศน์ของเราได้

ถ้ามีบางคนมาบอกท่านว่าคำเทศนาของท่านดีมาก และได้ช่วยชีวิตของเขาจริงๆ ท่านก็ไม่ควรพูดออกตัวแต่ประการใด เพียงแต่พูดว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า” จงเทศนาให้ดีที่สุดประหนึ่งว่าท่านจะไม่มีโอกาสได้เทศนาอีกเลยก่อนที่จะพระเยซูจะเสด็จมา เพราะพระองค์อาจจะเสด็จมาเสียก่อน และจงปล่อยผลของคำเทศนาของท่านไว้กับพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้เกิดผลทวีคูณ

การตอบจดหมายทางไปรษณีย์

เมื่อเร็วๆ นี้ข้าพเจ้าได้ส่งจดหมายไป ๑๕๐ ฉบับ และต้องการคำตอบ แต่มีฉบับเดียวที่ได้รับคำตอบ และข้าพเจ้ารู้จักคนเหล่านั้นอย่างดี เขารักและสนิทกับข้าพเจ้ามาก ถ้าข้าพเจ้าไปที่บ้านของเขาๆ จำต้องรับข้าพเจ้าอย่างดี และเขาอาจช่วยข้าพเจ้าทำทุกสิ่งเพื่อภารกิจของพระเจ้าในประเทศไทยแต่หน้าเสียคนเหล่านั้นขาดความระมัดระวังในการตอบจดหมายทางไปรษณีย์

ข้าพเจ้าทราบดีเหมือนกันว่าการตอบจดหมายต้องกินเวลาและกินแรงงานมากสำหรับบางคน แต่การไม่ตอบจดหมายชนิดที่ต้องการคำตอบจริงๆ นั้น ก็เหมือนกับบางคนที่ได้ยินเสียงคนเกาะที่ประตู และมองออกไปแล้วก็รู้ว่าใครเป็นใครแต่ก็กร้านที่จะเดินไปเปิดประตูบ้านต้อนรับแขกที่มาหา ในทำนองเดียวกันกับคนที่คนอื่นเขียนจดหมายไปถึงแล้วไม่ยอมตอบจดหมาย บางท่านอาจคิดว่าอาหารที่ข้าพเจ้ายกขึ้นมานี้เกินความจริง แต่ก็คล้ายคลึงกันมากทีเดียว

ข้าพเจ้าเป็นคนที่ทำงานหลายอย่างและสัปดาห์หนึ่งๆ ต้องเขียนจดหมายโต้ตอบไม่ต่ำกว่าห้าสิบฉบับ ข้าพเจ้าจะเขียนจดหมายเหล่านี้ได้อย่างไร? ประการแรกจดหมายที่สำคัญๆ ที่ต้องการคำตอบโดยด่วน ข้าพเจ้าก็รับตอบก่อน และรับตอบเท่าที่จะสืบหาหลักฐานเป็นคำตอบได้ก็ตอบทันที ส่วนจดหมายที่ไม่ต้องการคำตอบทันทีก็เก็บรักษาไว้ในที่พิเศษ และตั้งแต่วันที่ ๑๕ ของทุกๆ เดือน เป็นวันนั่งเขียนจดหมายโต้ตอบทางไปรษณีย์ บางทีก็ตอบเสร็จภายในสิบสองชั่วโมง บางทีก็ต้องใช้เวลาถึงสองวัน ถ้ามีจดหมายมาจริงๆ ก็ใช้เวลาตอบถึงสามวัน แต่ว่าพวกเราโดยมากไม่มีจดหมายโต้ตอบมากเช่นนั้นทุกคน ถึงอย่างไรก็ตามจดหมายที่ท่านรับวันนี้หรือเมื่อวานนี้ก็เป็นจดหมายที่สำคัญๆ ราวกับว่าคนเขียนนั้นมานั่งสนทนากับท่าน ฉะนั้นไม่ควรละเลยใน

การตอบจดหมาย ครั้งหนึ่งข้าพเจ้ามีโอกาสพบกับนักเทศน์ผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐ และเขาบอกว่ “ผมรู้ว่าทำงานกับคริสตจักรเล็กๆ มักไม่ค่อยได้ผลและผมก็ไม่มีจิตใจอยากจะทำจดหมายฉบับนั้น และไม่ทราบจะตอบคำเชิญของเขาอย่างไรดี ครั้นจะตอบว่า “ไม่ไป” ก็จะถูกอะไรอยู่ จึงอยู่เฉยๆ ไม่ตอบจดหมายเชิญนั้น” แท้จริงการนิ่งของชายคนนี้เป็นการทำให้อับอายและเป็นภาระที่ประมาทต่อคริสตจักรนั้นโดยตรง การตอบไปตามตรง (ตอบโดยความสุภาพและด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า) ก็ดีกว่าที่จะทำทองไม่รู้ร้อนกับจดหมายของผู้อื่น

อีกอย่างหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการเขียนจดหมายถึงใครๆ นั่นก็คือเวลาที่พระเจ้าตรัสแก่เราในใจให้เราอธิษฐานเพื่อบุคคลนั้นๆ จงพูดหนุนใจเขา การเขียนจดหมายเล่าโลมใจหรือหนุนใจผู้อื่นเป็นสิ่งประเสริฐและควรทำ ข้าพเจ้าเคยได้รับจดหมายหนุนใจและเคยเขียนจดหมายส่งไปหนุนใจคนอื่นด้วย ข้าพเจ้าได้รับคำตอบที่น่าชื่นใจ ซึ่งเขาบอกว่าเขากำลังรอความช่วยเหลืออยู่ทีเดียว แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าการพรแห่งความสุขได้สะท้อนมาหาข้าพเจ้าด้วย คือทำให้ข้าพเจ้าทราบแน่นอนว่าพระเจ้าได้ตรัสสั่งข้าพเจ้าให้เขียนจดหมายนั้นจริงๆ เสียเวลาเล็กน้อยแต่ประโยชน์นั้นมหาศาล

การให้ความเคารพนับถือต่อผู้มีอำนาจ

“ให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับผู้มีอำนาจ ด้วยว่าไม่มีอำนาจอันใดเว้นไว้ซึ่งมาจากพระเจ้า และผู้มีอำนาจซึ่งดำรงอยู่นั้นพระเจ้าก็ได้ทรงตั้งไว้ เหตุฉะนั้นผู้ที่ได้ขจัดขึ้นอำนาจนั้นก็ได้อำนาจพระคำริชของพระเจ้า และผู้ที่ขจัดขึ้นนั้นต้องถูกปรับโทษ เพราะว่าผู้ที่ครอบครองนั้นไม่เป็นที่น่ากลัวแก่คนที่ทำการดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวแก่คนที่ทำการชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ก็จงประพฤติการดีแล้วท่านจะได้รับความสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านกระทำความชั่วก็จงกลัวเพราะว่าผู้ปกครองนั้นหาได้ถือดาบเปล่าๆ ไม่ ด้วยท่านผู้นั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าจะเป็นผู้แก้แค้นลงพระอาชญาแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว เหตุฉะนั้นจำเป็นที่ท่านทั้งหลายจะอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาอย่างเดียว แต่เพราะเห็นดี ตามใจที่สังเกตคิดและชอบของตนเอง เพราะเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงได้เสียภาษีอากรด้วย เพราะผู้ที่มีอำนาจนั้นได้รับใช้จากพระเจ้า และทำตามหน้าที่นั้นเสมอ ท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับช่วยควรจะให้แก่ผู้ใดก็จงให้แก่ผู้นั้นภานี้จะให้แก่ผู้ใดก็จงให้แก่ผู้นั้น” โรม ๑๓:๑-๗

การใช้หนี้

ท่านอัครสาวกเปาโลได้กล่าวไว้ว่า “อย่าเป็นหนี้คนหนึ่งคนใดเลยเว้นไว้ในการรักซึ่งกันและกัน” โรม ๑๓:๘ นี้มิได้หมายความว่าท่านไม่สามารถจะซื้อของด้วยเงินเชื่อ และมีได้หมายความว่าความการหยิบยืมเงินทองกันเป็นของผิด แต่ถึงอย่างไรก็ตามการกระทำดังกล่าวนั้นย่อมเป็นการผิดถ้ามิได้ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา ถ้าหนี้ของท่านจำเป็นต้องชำระภายในวันที่ ๓๐ ของเดือน ก็จงอย่าคอยให้ถึงวันที่สองของเดือนต่อไปจึงจะชำระวันแต่ท่านจะได้ขอร้องเจ้าหนี้ไว้ก่อนแล้ว

ปัญหาเรื่องศีลธรรมเกี่ยวกับเพศตรงกันข้าม

ปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่และหนักสำหรับเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ในโลกยุคปัจจุบัน ส่วนมากแล้วดูเหมือนว่าบรรดาสตรีทั้งหลายได้สูญเสียความไว้้วและเกียรติของตน เขาทั้งหลายพากันแต่งกายและแสดงกิริยาเป็นที่ยั่วชวนก่อให้เกิดความปรารถนาในด้านกามรมณ์ขึ้นในจิตใจของชายที่หลอนพบปะบนท้องถนนหนทาง เราทั้งหลายผู้เป็นนรับใช้ของพระเจ้าจำเป็นจะต้องระวังตัวเกรงว่าเราจะพากันตกหลุมลึกลง ซึ่งจะเป็นเหตุของความอัปยศอดสูมาสู่กิจการงานของพระเจ้าเป็นส่วนรวม “เพราะว่าพระบัญญัติเป็นดวงประทีป และคำโอวาทเป็นแสงสว่างและคำสั่งสอนห้ามปรามเป็นทางแห่งชีวิต เพื่อพิทักษ์เจ้าให้พ้นจากหญิงชั่วให้พ้นจากลิ้นเล่ห์สวาทของหญิงแพศยา อย่ามีราคะคัมหาในใจของเจ้าเนื่องด้วยรูปงามของเขา หรืออย่ายอมให้นางจับตัวเจ้าไปด้วยหนังตาของเขา เพราะว่าคำของหญิงโสเภณีก็เท่ากับอาหารขึ้นหนึ่ง ส่วนหญิงทำการนอกใจสามีนั้นเล่าชีวิตอันประเสริฐ บุรุษใดเล่าเมื่อเอาไฟใส่ที่หน้าอกของตน เสื้อผ้าของเขาจะไม่ไหม้หรือ? หรือใครเดินบนถ่านหินคุร้อนเท้าของเขาจะไม่ไหม้ เพราะฉะนั้นบุคคลผู้ใดที่เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้าน ใครที่แต่ต้องหญิงนั้นจะมีได้รับโทษก็หาไม่ได้..... ชายที่ล่วงประเวณีกับ

ภรรยาของเขาย่อมเป็นคนที่หาความคิดมิได้ เขาผู้ประพฤติกกรรมอันนั้นเป็นผู้ทำลายวิญญาณของตนเอง เขาจะได้รับบาดเจ็บและความอับยศ และความอับยศของเขาจะไม่สูญยลีนไปเลย” สุภาษิต ๖:๒๓-๒๕, ๓๒, ๓๓ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดแลดูผู้หญิงด้วยใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว” มัธธาย ๕:๒๘ ในที่นี้พระเจ้ามิได้หมายความว่าท่านจะพ้นจากการที่จะต้องถูกหญิงใจบาปพยายามซ้าล่อลวงท่านด้วยการเผยอวัยระงวักที่พึงปกปิดให้ท่านเห็น จนเห็นเหตุให้เกิดความคิดชั่วและระคะตัมหาขึ้นในใจของท่าน แต่พระองค์ทรงหมายถึงการกระทำที่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว ตัณหามิใช่ความคิดชั่วที่เกิดขึ้นในใจแบบชั่วแค้น แต่มันเป็นความปรารถนาที่ท่านปล่อยให้ค้างคั่งอยู่ในใจเป็นเวลานาน จึงให้เราจับได้ความคิดชั่วนี้ ออกไปจากเราถ้าผู้ใดปล่อยให้ความคิดชั่วร้ายชนิดนี้อาศัยอยู่ในจิตใจของเราก็จะเป็นเหตุให้เกิดความตายแก่ผู้นั้นในที่สุด ยาโกโบ ๑:๑๓-๑๖ “ท่านไม่อาจห้ามมิให้คนบินข้ามศีรษะได้ แต่ท่านสามารถที่จะห้ามมิให้คนทำรังบนศีรษะของท่านได้”

เกี่ยวกับวินัยของครอบครัว

อัครสาวกเปาโลได้เขียนจดหมายถึงท่านติโมธีว่าดังนี้ “ฝ่ายเจ้าอธิการนั้น.....ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนได้ดี เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้?” ๑ ทิโมธี ๓:๒-๕

มีบ่อยครั้ง ที่การงานอันดีของผู้ทำกรที่มีชื่อเสียงต้องเสื่อมเสียไปเพราะลูกๆ ของเขาเป็นเหตุ จำเป็นอย่างยิ่งยวดที่ลูกๆ ของท่านจะต้องถูกสั่งสอนให้รู้จักนับถือ และยำเกรงต่อพระวิหารของพระเจ้า ระหว่างที่มีการประชุมอยู่เล็กๆ ควรจะได้เข้าร่วมด้วยเหมือนคนอื่นๆ สุภาษิต ๒๐:๖ เด็กๆ จะทำอะไรๆ ตามที่เขาถูกสอน และเขาจะทำเกือบทุกสิ่งทีผู้ใหญ่ออนุญาต ดังนั้นเด็กๆ ควรจะได้รับการสอนให้รู้จักนั่งประชุมอย่างสงบเรียบร้อย ถ้าปล่อยให้เด็กๆ วิ่งไปวิ่งมาระหว่างที่ประชุมกันอยู่ หรือเถียงเมื่อท่านสั่งให้เขาทำอะไรเข้าพเจ้าก็พอจะประมาณได้ว่าจะไม่มีการให้ความเคารพยำเกรงท่านตลอดเวลาการที่จะให้เด็กๆ เคารพยำเกรงผู้ใหญ่นั้นมิได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ท่านเขียนตีบอๆ (แต่บางครั้งก็จำเป็นที่เราจะต้องใช้การเขียนตี) สุภาษิต ๒๒:๑๕; ๒๓:๑๓,๑๔; ๒๔; ๒๕:๑๕ ท่านผู้ประกาศ ๔:๑๓ การขกูกๆ ของตนขึ้นมาเป็นตัวอย่างในที่ประชุมบ่อยนักก็เป็นกรกระทำที่ผิดและอาจเกิดผลร้ายได้ ข้าพเจ้าใครจะขอเตือนท่านว่า อย่าไปดักกล่าวหรือดูค่าเขียนตีลูกของท่านเพื่อตั้งใจให้กระทบลูกของคนอื่นซึ่งท่านไม่พอใจ ท่านจะได้รับการเกรงกลัวจากลูกๆ โดยการทำหน้าที่ของบิดาที่ดีต่อเขา และด้วยรักเขาจากใจจริง และเอาใจใส่กำกับให้เขาเชื่อฟังท่านในฐานะของบิดา

มีอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะทำคือว่าไว้ในที่นี้ ก็คือเมื่อท่านจะสั่งอะไรแก่ลูกๆ ท่านจำเป็นจะต้องคิดดูให้รอบคอบเสียก่อนว่าควรไม่ควรอย่างไร ให้แน่ใจในเสียก่อนว่าจำเป็นจะสั่งหรือไม่ อยู่ในวิสัยที่เด็กจะปฏิบัติตามได้หรือไม่ ยิ่งกว่านั้นถ้าหากว่าท่านได้สั่งคำสัญญาอะไรแก่เด็ก ท่านจำเป็นที่จะต้องรักษาคำสัญญาของท่านทุกครั้ง

ภรรยาของท่านก็เช่นกันจะรักนับถือและยำเกรงท่าน ถ้าหากท่านจะรักและทำหน้าที่ของสามีที่ดีของนาง เอเฟโซ ๕: ๒๑-๖:๕ โกลโซชา บทที่ ๓

เกี่ยวกับการเลี้ยงดูครอบครัว

ผู้ทำการของพระเจ้าผู้มีภรรยาและบุตร ย่อมมีภาระต่อครอบครัวของตนเช่นเดียวกับต่อคริสตจักรของพระเจ้า จะปล่อยให้ปลละเลยเสียมิได้ จะต้องรักครอบครัว เลี้ยงดูด้วยอาหารเสื่อผ้า และที่อยู่อาศัย อัครสาวกเปาโลได้เขียนไว้ดังนี้ “ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตนและคนในบ้านเรือนของตนยิ่งกว่าผู้อื่น ผู้นั้นก็ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วช้ายิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเลย” ๑ ทิโมธี ๕:๘ ขณะที่ท่านกำลังช่วยคนอื่นๆ อยู่ นั่นก็อย่าลืมช่วยครอบครัวของตัวเองด้วย มีคนชอบพูดว่า “บ้านของช่างทาสีเป็นบ้านที่ต้องการทาสี” “รถยนต์ของช่างเครื่องมักจะวิ่งไม่ได้” “นาฬิกาของช่างแก่นาฬิกา มักจะไม่เดิน” ขออย่าให้คำกล่าวเหล่านี้ได้แก่พวกเราผู้ทำการของพระเจ้า ขอพระเจ้าทรงโปรดอย่าให้ครอบครัวของศิษยาภิบาลต้องพินาศเสียเองเลย

ข้าพเจ้าพยายามทำงานของพระเจ้าไม่น้อยกว่าวันละ ๑๕ ชั่วโมง ทุกๆ วัน สัปดาห์ละ ๖ วัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ค่อยมีเวลาที่จะให้แก่ครอบครัวมากนัก มีสิ่งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติเกิดผล ก็คือ ข้าพเจ้าจะพยายามใช้เวลาเพื่อครอบครัวตลอดวัน สัปดาห์ละหนึ่งวัน ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าผู้ทรงสร้างร่างกายของเรา พระองค์ทรงทราบความเป็นไปในร่างกายของเรา ได้ทรงสอนให้เราพักผ่อนสัปดาห์ละหนึ่งวัน

คุณค่าของการจดบันทึกประจำวัน

การจดบันทึกประจำวันอย่างมีระเบียบเรียบร้อย เป็นสิ่งที่คนงานของพระเจ้าพึงปฏิบัติ เพราะบันทึกนั้นๆ จะช่วยให้เราจดจำสิ่งต่างๆ ดีขึ้น โดยจกรายการย่อยๆ มีวันที่ เดือน ปี ชื่อ นามสกุล และสถานที่ที่เกี่ยวข้อง และข้อความสำคัญ ปีกลายนี้ข้าพเจ้าได้บันทึกรายการย่อยๆ สำหรับการทำงานและข้อคิดของข้าพเจ้าได้ถึง ๑,๕๐๐ หน้า บันทึกเหล่านั้นล้วนแต่มีคุณค่ามหาศาลสำหรับข้าพเจ้าทั้งสิ้น หากใครเริ่มจดบันทึกของตนได้ตั้งแต่หนุ่มๆ สาวๆ เขาก็จะเป็นผู้ที่รู้จักคุณค่าของการจดบันทึกได้อย่างดีที่สุด ข้าพเจ้าใช้เวลาสัปดาห์ละครั้งคัดข้อความที่มีประโยชน์จากหนังสือพิมพ์และหนังสืออื่นเพื่อเอาไว้ใช้ และข้าพเจ้าจะคิดไว้ในสมุดบันทึกตามวันเดือน ปีในสมุดนั้น คนที่ไม่เคยจดบันทึกเกี่ยวกับความคิดและการกระทำของตนไว้จะไม่รู้เลยว่าตนเองได้ลืมอะไรไปบ้าง เวลาที่เหมาะสมสำหรับการจดบันทึกก็คือเวลาก่อนนอน สิ่งสำคัญที่สุดคือท่านจะต้องสุจริตต่อการจดของ ท่าน แล้วบันทึกนั้นๆ ก็จะกลายเป็นเครื่องมือพิเศษที่ท่านไว้วางใจได้ มีหลายครั้งที่ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อเวลาข้าพเจ้ารู้สึกท้อถอยเกี่ยวกับการงาน ข้าพเจ้าก็เปิดพลิกดูสมุดประจำวันซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเห็นพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าที่ทรงอุ้มชูชีวิตของข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังเข้มแข็งขึ้นมา

ความสำคัญของการเข้าเฝ้าภานา

นาย เอ. จี. เว็ด ซึ่งเป็นคนงานของพระเจ้าคนหนึ่งในนิยายเพนเตคอสต์ ผู้เป็นบิดาของ ซี. เอ็ม เว็ด โหมยกวิทย์กระจ่ายเสียงข่าวประเสริฐระหว่างชาติได้กล่าวไว้ว่า “ยุคนี้ไม่ใช่ยุคของการอธิษฐานภานา แต่เป็นยุคที่จะต้องลงมือทำงานกันจริงๆ การทำ เป็นสิ่งสำคัญที่สุด มีหลายสิ่งหลายอย่างที่จำเป็นจะต้องทำให้เสร็จ แต่ควรจำไว้ว่างานที่มีคุณค่าควรแก่การทำให้คืองานที่ทรงนำด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อเรารับร้อนทำงาน พระเจ้าอาจจะไม่ทรงตรัสอะไรที่สำคัญๆ แก่เรา เราจะต้องอุทิศถวายเวลาไว้สำหรับพระเจ้าเพื่อพระองค์จะได้ตรัสอะไรๆ แก่เราบ้าง น้ำค้างไม่เคยโปรยลงมาในกลางคืนที่มีพายุจัด แต่จะค่อยๆ โปรยลงมาเมื่อทุกๆ สิ่งเงียบสงบและสงบ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไวต่อความรู้สึก พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เสด็จมายังดวงจิตที่วุ่นวายปราศจากความสงบใจ หัวน้านมจะไม่ลอยขึ้นมาเป็นฝ้าเหนือน้ำนมขณะที่เรากำลังกินน้านมอยู่ท่านองเดียวกันเราจะต้องมีเวลาสงบใจเงียบอยู่กับพระเจ้าในทูลขอและร้องทุกข์ต่อพระองค์

ความต้องการของโลกนี้เป็นเสียงอึกทึกครึกโครม ชูซ่าโวยวาย เด็กหนุ่มๆ ต้องการฟังเสียงกระหึ่มของกีตาร์ไฟฟ้าที่ตั้งสนั่นจนแสบแก้วหู และความต้องการของโลกนี้ก็หมุนเวียนเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

ประชาชาติหลายประเทศต้องย่อยยับเพราะขาดคนที่ไว้ความคิด คริสตจักรต้องการนักคิด สดุดี ๔๖:๑๐ บอกว่า “จงสงบเงียบเถิด พึงรู้ว่าเราเป็นพระเจ้า” นักเทศน์หลายคนมีพระเจ้าองค์เล็กๆ ที่เขานับถือ เพราะเขาไม่มีเวลาที่จะนั่งคิดและใคร่ครวญว่าพระเจ้าทรงใหญ่ยิ่งสักเท่าใด ท่านที่เคารพรัก ไม้ หญ้าแห้ง และฟาง ก็ไ้ไหม้ง่ายและรวดเร็วกว่าทองคำ เงิน และเพชรพลอย

พระเจ้าจะตรัสแก่มนุษย์ แต่มนุษย์ต้องมีเวลาให้ใจสงบเพื่อคอยฟังพระคำรัส เมื่อใจของเรารับการคลด้วยข้อความที่ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจและรับกำลังมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็จะกล่าววาทกับคนที่กำลังถึงซึ่งความตายนั้นราวกับว่าเวลานั้นออกจากพระโอรสของพระเจ้า

ข้อเตือนใจสำหรับหญิง

มิสซิส เอ. ที. มอร์แกน (ภรรยาของนักศาสนศาสตร์เพนเตคอสแห่งสหรัฐอเมริกา) บอกว่า “ปัญหาเรื่องตำแหน่งของสตรีในคริสตจักรจะมีอยู่ต่อไปตราบเท่าที่ยังมีคริสตจักรอยู่ในโลก” มิสเตอร์ ชาร์ลส์ ซี. ไรร์ ผู้ประพันธ์หนังสือเรื่อง “ตำแหน่งของหญิงในคริสตจักร” ได้เขียนไว้ว่าดังนี้ “ศาสนาครีเตียนได้ทำให้เกิดการปฏิบัติเกี่ยวกับตำแหน่งของสตรีในคริสตจักร ไม่มีในศาสนาอื่นใดและไม่มีควมสววิสัยยุคใดหรือการปฏิรูปสังคมครั้งใดที่ได้หยิบยื่นสิ่งที่สตรีควรได้รับเท่ากับศาสนาครีเตียน” อิทธิพลของครีเตียนได้แผ่ไปยังสตรีทั่วโลกในสังคมทุกๆ ชั้น แท้จริงในยุคปัจจุบันหญิงได้รับการศึกษาสูงเท่ากับชาย และหญิงได้เป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่คริสตจักรมากกว่าสมัยเมื่ออาจารย์เปาโลเขียนไว้ใน ๑ โกรินโธ ๑๔:๓๕,๓๕ ในข้อที่ว่า “จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมเพราะไม่ทรงยอมให้พูด แต่งงให้เขาอยู่ได้บังคับบัญชาเหมือนที่มีคำทรงบัญญัติไว้แล้วนั้น ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใดก็ให้ถามสามีที่บ้าน เพราะว่าที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็ง่าย” ข้าพเจ้าต้องระมัดระวังที่จะอธิบายความหมายของพระคริสตธรรมกิริ์ข้อนี้ เพราะอาจจะนำไปสู่การโต้เถียงกันอย่างไม่รู้สิ้นสุด ในความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า หากหญิงคนใดไม่เข้าใจข้อความใดๆ ซึ่งเป็นเหตุที่อาจนำความยุ่งยากและวุ่นวายขึ้นในการชุมนุมแล้วไซ้ก็สมควรที่จะไปถามสามีของคนที่บ้านดีกว่าที่จะถามสามีต่างๆ ในที่ประชุม ในขณะที่ผู้เทศนากำลังบรรยายข้อความนั้นๆ อยู่ เหตุที่ไม่เข้าใจก็เพราะตามธรรมเนียมของพวกคุณชายนั้นผู้หญิงไม่ได้รับการศึกษาเช่นชาย ฉะนั้นเมื่อบรรดาหญิงทั้งหลายมาประชุม เขาจึงไม่เข้าใจคำพูดของผู้เทศน์ เมื่อเป็นเช่นนั้นหญิงเหล่านี้ก็พากันซักถามผู้เป็นสามีของตนในที่ประชุมซึ่งทำให้เป็นการรบกวนต่อที่ประชุม ด้วยเหตุนี้เองอาจารย์เปาโลจึงสั่งให้สตรีอยู่นิ่งๆ ในที่ประชุม ในหนังสือพระคัมภีร์เดิม มีรายชื่อของสตรีไว้มากมายหลายคน ซึ่งล้วนแต่เป็นสตรีที่สำคัญๆ และเป็นคนดีจริงๆ ซึ่งมีตำแหน่งสูงในสังคมของชาติอิสราเอล โปรดอ่านในหนังสือ “สตรีในพระคัมภีร์”

ในหนังสือพระคริสตธรรมใหม่มีตัวอย่างของพระเยซูคริสต์และบรรดาอัครสาวก พร้อมกับประสบการณ์ในวันเพนเตคอสเตซึ่งได้เปิดประตูอย่างกว้างขวางให้สตรีมีโอกาสรับใช้พระเจ้า ดังที่โยเอลศาสดาพยากรณ์คนสำคัญได้พยากรณ์ไว้ โยเอล ๒: ๒๘,๒๙ คำพยากรณ์นั้นได้สำเร็จเป็นความจริง นี่เป็นถ้อยคำของมิสซิส มอร์แกน ได้เขียนไว้ มิสซิส มอร์แกน ไม่เคยอ้างตนเองว่านางเป็นนักเทศน์สอนศาสนา วันเพนเตคอสเตเป็นวันเกิดของคริสตจักร และขณะที่เปโตรได้ยื่นขึ้นเทศนาสั่งสอนพร้อมกับอัครสาวกอีกสิบเอ็ดคน และอธิบายให้ประชาชนฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นหมายความว่าอะไรเปโตรจึงได้อ้างคำของโยเอลศาสดาพยากรณ์ขึ้นมาอธิบายประกอบคำพูดว่า “.....บุตราบุตรีของท่านทั้งหลายจะกล่าวคำพยากรณ์ .....เราจะเทศน์พิเศษแห่งพระวิญญาณของเรานทาสาทาสีของเรา และคนเหล่านั้น จะกล่าวคำพยากรณ์” กิจการ ๒:๑๗,๑๘

มีหญิงคนหนึ่งชื่อนางอันนา หญิงผู้นี้เป็นนางพยากรณ์ (ลูกา ๒:๓๖) นางได้ถวายพระพรให้แก่พระกุมารเยซูที่โบสถ์กรุงเยรูซาเล็ม และมีลูกสาวของฟิลิปอีกสี่คนที่ทำหน้าที่เป็นนางพยากรณ์เหมือนกัน (กิจการ ๒๑:๙) เราปฏิเสธไม่ได้ว่าพระเจ้าได้ทรงใช้และจะใช้ผู้หญิง แม้ในการเทศนาสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า เพราะเราได้มีพยานหลักฐานมาจากหนังสือกิจการของบรรดาอัครสาวกว่าหญิงก็มีหุ้นส่วนในกิจกรรมของพระเจ้าด้วย เราควรจะพูดได้ว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับ ผู้หญิงที่พระเจ้าทรงเรียกและทรงใช้ให้ประกาศพระกิตติคุณของพระองค์”

แต่อย่างไรก็ตาม เราก็ทราบอยู่เต็มอกแล้วว่า จำนวนนักเทศน์ที่ถูกสถาปนาเป็นศาสนาจารย์นั้นยังมีจำนวนน้อยเหลือเกิน แต่ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงเลือกหญิงให้เทศนาและทิ้งบ้านของคนที่ไป ถ้าหญิงนั้นมีลูกที่จะต้องเอาใจใส่ดูแล งานชิ้นแรกและสิ่งสำคัญที่สุดของหญิงทุกๆ คนก็คือการปฏิบัติงานในบ้านเรือนของตัว ยุคนี้เป็นยุคที่ต้องการแม่ที่รักพระเจ้าที่จะเลี้ยงดูบุตรของตนด้วยความรักและยำเกรงพระเจ้า และไม่มียุคใดที่ต้องการหญิงรักลูกเท่ากับคนในยุคนี้เราจะทำให้

เด็กๆ ของเราผิดหวัง เว้นแต่เราจะลงมืออบรมสั่งสอนเด็กของเราตั้งแต่เล็กๆ อยู่ เด็กเล็กๆ จะต้องเรียนรู้จักที่จะบังคับใจของตัวเองให้ทำอะไรตามใจชอบซึ่งเป็นการบุกรุกถ้าหากว่าเราสามารถจะควบคุมน้ำใจที่ก้าวร้าวบุกรุกของเด็กไว้ได้ คุณสมบัติอันนี้จึงกลายเป็นแหล่งของพลังอันมหาศาลสำหรับเด็กที่เดียว เมื่อน้ำใจที่ขอบบุกรุกนี้มิได้ถูกควบคุมให้ ถูกต้องมันก็จะกลายเป็นแหล่งแห่งความปวธราวาทารุณสำหรับเด็กแทนที่จะเป็นแหล่งแห่งอนุภาพดังกล่าว ไม่มีใครจะใกล้ชิดกับเด็กเท่ากับผู้เป็นมารดา มารดาจึงมีโอกาสดีที่สุดที่จะอบรมสั่งสอนเขาให้เติบโตขึ้นในความรักของพระเจ้าและที่จะควบคุมความอยากได้ออกดีของเด็กให้อยู่ในทำนองคลองธรรม

ประการที่สอง หญิงมีความรับผิดชอบที่จะต้องดูแลสามีของตน (โปรดอ่าน ๑ โกรินโธ ๖:๕-บท ๗:๔๐) หญิงที่ดีย่อมระวังรักษาบ้านของตนให้สะอาด ใสเสื้อผ้าสะอาดและเตรียมอาหารชนิดดีให้สมาชิกในครอบครัวได้รับประทาน และปฏิบัติตนในฐานะของแม่บ้านที่ดีต่อสามีและบุตรซึ่งเป็นคุณสมบัติอันประเสริฐที่นางจะต้องหวงแหนยิ่งนัก สุภายิต ๓๑:๑๐-๓๑

ภรรยาผู้ปกครองของคริสตจักรซึ่งเป็นผู้รับใช้พระเจ้านอกจากเป็นผู้เลี้ยงดูสามีแล้ว ก็ยังมีหน้าที่รับรองนักเทศน์ผู้มาเยี่ยมคริสตจักร และมาพักที่บ้านของนางด้วย ซึ่งนางยินดีต้อนรับด้วยความเต็มใจ นางควรเป็นผู้อธิษฐานและสนทนากับพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา เพื่อนางจะได้เป็นบ่อเกิดของความสบายใจให้แก่สามี ในเมื่อสามีต้องเผชิญกับความห่วยหลายประการเกี่ยวกับคริสตจักร และเมื่อทำได้เช่นนี้แล้ว “บุตรของนางก็ลุกขึ้นชมเชยนาง สามีของนางก็สรรเสริญนางด้วย (สุภายิต ๓๑:๒๘)

ประการที่สาม หญิงมีความสามารถในการช่วยเหลือคริสตจักรได้อย่างดี ถ้าเป็นนักดนตรีที่สามารถดีดสี ดีเป่าได้ก็จะช่วยได้มากอย่างน่าอัศจรรย์ หญิงอาจช่วยสอนระวีวารศึกษาแก่เด็กๆ และช่วยในการอธิษฐานได้มาก ถ้าสามีเป็นผู้ปกครองคริสตจักร นางก็อาจไปเยี่ยมเยียนคริสตสมาชิกที่เจ็บป่วยพร้อมกับสามีได้เสมอ มีการดีอีกหลายอย่างที่ยังหญิงอาจช่วยกิจการของพระเจ้าได้ เช่น หญิงอาจจะสะสมเสื้อผ้าและอาหารไว้ให้คนยากคนจน เพื่อมอบให้แก่ผู้ทำงานของพระเจ้านำออกไปแจกจ่ายแก่คนทุกข์ยากในแดนไกล หญิงอาจจะช่วยทำของขึ้นขายแล้วสละเงินซึ่งเป็นผลกำไรให้กับกิจการงานของพระเจ้า

การทำเช่นนี้อาจกลายเป็นงานที่เป็นล้าเป็นสันสำหรับการเผยแผ่พระกิตติคุณขึ้นได้ ซึ่งเราอาจจะเรียกผู้หญิงเหล่านี้ว่า คณะสตรีอุตสาหกรรม หรือเรียกว่า คณะสตรีโดระกา กิจการ ๕:๓๖-๔๓ การชนิดนี้ต้องการผู้หญิงที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำแต่ในขณะเดียวกันนางจะต้องเป็นหญิงปราศจากการโอ้อวดและปราศจากการขึ้นเสียงดัง

ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้รับใช้พระเจ้าคนหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงทราบดีว่ามีความจำเป็นที่จะต้องมีการคอยติดตามเพื่อช่วยเหลือ (นี่เป็นจุดประสงค์ซึ่งพระเจ้าเนรมิตหญิงขึ้น ตั้งแต่แรกเริ่มเดิมที) และข้าพเจ้าก็ขอบคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้รับพรพิเศษ เพราะมีทั้งมารดาและภรรยาที่ดีที่รักพระเจ้า อย่างไรก็ตามหญิงทั้งสองคนนี้มีสิ่งแตกต่างกันอยู่มาก คุณแม่ของข้าพเจ้าเป็นนักเทศน์ที่ดีเด่นคนหนึ่ง และเป็นสตรีชั้นนำที่สามารถลุกขึ้นเทศนาต่อหน้าคนเป็นพันๆ คุณแม่ข้าพเจ้าเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นประธานของคณะสตรีอุตสาหกรรมของคณะสหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งสหรัฐอเมริกา

คริสเตียนคณะนี้เป็นผู้วิ่งค้นหาเงินนับเป็นพันๆ เหรียญดอลลาร์เพื่อช่วยเหลือส่งไปให้บรรดามิชชันนารีทั่วโลกและช่วยในการก่อสร้างคริสตจักร และเพื่อช่วยคนยากคนจนและงานอื่นๆ อีกหลายอย่าง แม้ท่านทำได้ถึงขนาดนี้ท่านก็ยังคงเป็นคนสุขภาพอ่อนโยนและไม่โอ้อวดงานของตน ยิ่งกว่านั้นท่านยังหาได้แสดงว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่คอยควบคุมบงการอยู่เหนือผู้นำของคริสตจักรไม่

อีกประการหนึ่ง พระเจ้ายังได้พระราชทานหญิงที่ดีที่สุดสำหรับเป็นเพื่อนคู่ครองให้แก่ข้าพเจ้าอีกด้วย ภรรยาของข้าพเจ้ามีลักษณะแตกต่างจากมารดาของข้าพเจ้าหลายอย่างและมีความอายหนักตามธรรมชาติของหญิง แม้ภรรยาข้าพเจ้ามีความฉลาดและมีความสามารถสอนระวีวารศึกษาเด็กเล็กๆ ได้อย่างดี แต่เมื่อให้นางสอนเด็กโตๆ นางจะตกใจจากสิ่งที่เด็ยเมื่ออาจารย์โวการ์ มาเยี่ยมประเทศไทย เขาได้บอกข้าพเจ้าว่า “ภรรยาของคุณเป็นหญิงชนิดที่มีเหลืออยู่ในโลกจำนวนน้อยเต็มที” ข้าพเจ้าย้อนถามว่าทำไม ก็เพราะว่านางเป็นมิตรแท้ของข้าพเจ้า และเวลาอธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยกัน นางก็สามารถแบกภาระทั้งหมดที่สามีของนางแบกอยู่บนบ่าแห่งความรับผิดชอบ ในเวลาก่อตั้งสหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย ในการทำเช่นนี้นางจะต้องเต็มใจทั้งบ้านเกิดเมืองนอนมาเป็นระยะทางไกลไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นไมล์ เพื่อติดตามสามีมาประเทศไทย ภรรยาของข้าพเจ้าได้นั่งอยู่เคียงข้างข้าพเจ้า ในยามค่ำคืนร่วมใจกันรำไห้ เพื่อวิญญาณของคนที่ในประเทศไทยข้าพเจ้าคิดว่าคริสตจักรในประเทศไทยคงจะไ

ทราบว่าคุณของคำอธิษฐานของนางนั้นมีความหมายเท่าไรต่อการทำงานของพระเจ้าในเมืองไทย ที่พูดเช่นนี้ก็เพื่อจะบอกแก่ท่านผู้อ่านได้ว่าบรรดาสตรีทั้งหลายที่อยากจะเป็นคนทำงานของพระเจ้านั้นอาจรับใช้พระเจ้าได้เสมอ ไม่ว่าท่านจะเป็นคนขี้อายหรือเป็นคนกล้าหาญคริสตจักรต้องการความช่วยเหลือของท่าน และมีตำแหน่งสำหรับท่านเสมอ ผู้ชายจะไม่ว่าอะไรเลย หากท่านช่วยเขาทำงานและท่านยังสุภาพอ่อนโยนน่ารักและยังแสดงความเคารพต่อความเป็นผู้ชายของเขาอยู่ โปรดจำไว้ว่าเมื่อศิษยาภิบาลหรือหัวหน้าคริสตจักรได้มอบการรับผิดชอบสอนรวีวารศึกษาลงบนบ่าของท่านซึ่งเป็นหญิง การที่เขากระทำเช่นนั้นก็เท่ากับเขาพูดออกมาว่า “นี่แน่ะ เด็กทั้งหลาย หญิงคริสเตียนคนนี้แหละที่เราปรารถนาจะให้พวกเธอเติบโตขึ้นมาเหมือนกับเขา” นี่แหละคือความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงที่สตรีคริสเตียนจะต้องรับแบก ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามีสตรีคริสเตียนในประเทศไทยเป็นจำนวนมากที่ยินดีที่จะรับเอาคำท้าทายเช่นนี้

ก่อนจบ ข้าพเจ้าขอพูดสักคำเกี่ยวกับภรรยาของมิชชันนารีชาวไทย คือท่านอาจถูกเรียกตัวให้เข้าประจำงานเผยแผ่กิตติคุณในท้องที่ใหม่ และท่านต้องเสียสละอย่างมากจงเต็มใจอุทิศตัวเพื่อพระเจ้า และรางวัลของท่านจะใหญ่หลวงยิ่งนัก ท่านที่เป็นภรรยา มิใช่เป็นเพียงภรรยาศิษยาภิบาล หรือภรรยาผู้ปกครองของคริสตจักรเท่านั้น แต่ท่านกำลังเป็นแสงสว่างส่องให้คนเห็นในที่มืด ท่านจะมีโอกาสอย่างมากมาเพื่อเป็นพยานให้คนทั้งหลายเห็นพระเยซูคริสต์ไม่ว่าคนเหล่านั้นท่านจะพบที่ตลาดหรือที่รอบๆ บ้านแห่งใหม่ของท่าน

ส่วนคริสเตียนบางคนที่มีสามีของท่านต้องเดินทางจากบ้านไปทั่วประเทศ ขอให้พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ภรรยาของคนของพระเจ้าชนิดนี้ด้วย ท่านจะต้องอยู่โดดเดี่ยวเปล่าเปลี่ยว จงเต็มใจมอบตัวเองของท่านต่อพระเจ้าและพระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่ท่าน อาจจะมีบางครั้งที่ท่านจะได้มีโอกาสเดินทางไปกับสามีของท่าน

เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสามารถทำอะไรได้ทั้งนั้นในเมื่อนางตั้งใจที่จะทำ ข้าพเจ้าอยากจะทำขอกล่าวว่า อาการของคริสตจักรที่พิชิตนั้น สำเร็จลงได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของสตรีคริสเตียนทั้งหลาย ขอให้ท่านจงดำเนินชีวิตในโลกนี้อย่างที่เมื่อท่านสิ้นลมหายใจแล้วคนเขาจะพูดถึงท่านได้ดังนี้ว่า “เดี๋ยวนี้นางได้ถึงแก่กรรมแล้ว แม้อีกาลฤดูจะผ่านไปเป็นปกติฝนจะตกตามฤดูกาลในหน้าฝน คนจะปลูกพืช ปักไถ หว่านดำ และเกี่ยวผลกันเป็นปกติดังที่เคยทำมาแล้วเป็นเวลาหลายร้อยปีแต่หญิงนี้เป็นผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างใกล้ชิด และชีวิตของนางมิใช่ชีวิตที่ไร้ประโยชน์เลย”

โปรดอ่านหนังสือเรื่อง “การปฏิบัติงานและความประพฤตินักเทศน์” ที่แต่งโดยอาจารย์เปาโลซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือติโมธีอวลบับต้นและลบบับสองกับหนังสือติโต